

KOHTI ISLAMIN YMMÄRTÄMISTÄ

ABUL A'LA MAWDUDI

Jumalan, armeliaan Armahtajan nimeen!

Suomennos: Muslim Students' Organisation, Lund, Sweden

I.I.F.S.O.

1404 H. - 1984 jKr.

SISÄLLYS

LUKU

SIVU

Alkusanat
Saatteeksi

- I MITÄ ISLAM MERKITSEE
Islam: Mitä se merkitsee? - Kufrin ominaisuudet -
Islamin siunaukset
- II USKO JA TOTTELEVAISUUS
Usko: Mitä se tarkoittaa? - Miten hankkia tietoa
Jumalasta? - Usko tuntemattomaan

- III PROFEETAT
 Profeetan asema: Sen luonne ja välttämättömyys -
 Profettojen esittely lyhyesti - Profeetta Muhammed -
 Profeetta Muhammedin kertomus: Järjenmukainen puolustus -
 PUUTTUU??
 Viimeinen profeetta
- IV USKON KAPPALEET
Tawhid: Usko Jumalan ykseyteen - *Kaliman* mer-
 kitys - *Tawhidin* vaikutus ihmiselämään - Usko
 Jumalan enkeleihin - Usko Jumalan kirjoihin - Usko
 Jumalan profettoihin - Usko kuolemanjälkeiseen
 elämään - Kuolemanjälkeinen elämä: Järkiperäinen
 puolustus
- V RUKOUS JA PALVELEMINEN
ibadan, *salatin*, paaston, *zakatin* ja *hajjin* eli py-
 hiinvaellusmatkan, Islamin puolustaminen - *Jihad*
- VI DIN JA SHARI'A
 Käsitteiden *Din* ja *Shari'a* ero - *Shari'an*
 lähteet, *Fiqh* - *Tasawwuf*
- VII SHARI'AN PERIAATTEET
Shari'a: Sen luonne ja sisältö - *Shari'a*: Oikeudet
 ja velvollisuudet 1. Jumalan oikeudet 2. Ihmisen
 oikeudet yksilönä 3. Muiden ihmisten oikeudet
 4. Kaikkien luotujen oikeudet
Shari'ah: Yleismaailmallinen ja ikuinen laki

HUOM!!!!TÄHÄN ASTI TEHTY PISTEKOKO 12 JA TÄSTÄ ETEENPÄIN PISTEKOKO KYMMENELLÄ. FONTTI TIMES.RIVIVÄLI ON 1, MUUTAN KÄSITTELYNAJAKSI KAIKEN.

ALKUSANAT

Teoksen *Towards Understanding Islam* nykyinen laitos ei ole vain kirjani *Risala-e- Diniyat* uusi käännös, vaan kokonaan uusittu ja korjattu painos. Kirjan ensimmäinen laitos, jonka oli englanniksi kääntänyt edesmennyt tri Abdul Ghani, oli erittäin lyhyt ja luonnosmainen. Valitettavasti tri Abdul Ghani kuoli kohta saatuaan käännästyön valmiiksi eikä siten voinut parantaa ja täydentää sitä. Myöhemmin tarkistin alkuperäisen kirjat ja tein paljon lisäyksiä siihen. Nyt Mr. Khursid Ahmad on erittäin asiantuntevasti ja taitavasti kääntänyt uudelleen *Risala-e-Diniyat*-teoksen englanniksi, ja olen hänelle sydämestäni kiitollinen tästä rakkautella suoritetusta työstä. Uskon, että kirja tässä uudessa asussaan soveltuu paljon paremmin siihen tarkoitukseen, mihin se on ajateltu.

Kun kirjoitin tämän teoksen tarkoitukseni oli antaa kaikille ihmisille - muslimeille ja ei-muslimeille - joilla ei ole mahdollisuutta tutustua islamin alkuperäisiin lähteisiin, lyhyt tutkielma, joka antaisi selkeän, laajan ja kattavan kuvan islamista. Olen välttänyt paneutumista pieniin yksityiskohtiin ja olen keskittynyt kuvaamaan islamia kokonaisuudessaan yhdestä näkökulmasta. Sitäpaitsi en ole rajoittautunut kertomaan mihin me muslimit uskomme ja mitä me puolustamme, vaan olen myös yrittänyt selittää uskomme järkiperäiset perusteet. Samalla tavoin en ole pelkästään esitellyt islamin Jumalan palvelemisen tapoja ja islamilaisen elämän peruspiirteitä, vaan olen myös yrittänyt paljastaa niiden takana piilevän viisauden. Toivomukseni on, että tämä pieni tutkielma riittää pitkälti tyydyttämään musliminuorten älylliset tarpeet ja auttaa ei-muslimeja ymmärtämään todellisen asemamme.

Lahore, 11 syyskuuta 1960

Abul A'La Maududi

SAATTEEKSI

Aikamme on huolen ja levottomuuden aikaa. Muutos on huomaamattomasti valtaamassa maailman. Vanha järjestelmä on väistymässä, uusi ei ole kuitenkaan vielä saapunut. Historia voi kertoa meille, että sellaiset levottomuuden ajat ovat olleet uusien liikkeiden ja kulttuurien syntymäkausia. Maailma on jännitysten puristuksessa ja odottaa ihmisen kahdennenkymmenennen vuosisadan renessanssia.

Tämän vuosisadan tärkeitä piirteitä on laajalle levinnyt islamilainen herääminen. Pitkän paikallaan seisomisen kauden jälkeen islamilainen maailma on nousemassa horroksestaan. Uusi herääminen on ilmaantunut näköpiiriin, uutta elämää virtaa islamilaiseen yhteisöön. Tämä suuntaus on näkyvissä kaikissa maissa ja jokaisessa paikassa ja sillä on mahdollisuutta tulla uuden ajan edelläkävijäksi.

Mutta tästä uudelleen heräämisestä voi tulla uuden aikakauden edelläkävijä vain jos siihen liittyy älyllinen vallankumous - perinpohjainen islamin henkisen ja sivistyksellisen perinnön arviointi ja sen esittäminen maailmalle tämän päivän kielellä. Täten tri Muhammed Iqbalin ja Maulana Maududin merkitys tuon uuden älyllisen heräämisen kirjailijoina on suunnaton. Maulanan Maududi on kirjoittanut enemmän kuin 80 kirjaa ja kirjasta islamista ja hän on kirjoittanut jotakuinkin kaikista islamilaisen kulttuurin eri puolista. Hänen kirjoituksensa ovan antaneet islamin tämänpäiväiselle elpymiselle sen älyperäisen pohjan.

Myös *Kohti Islamin ymmärtämistä* on eräs hänen tärkeistä teoksistaan. Se on perustutkielma islamista ja yksinkertainen, ymmärrettävä ja teeskentelemätön tulkinta tästä uskonnosta nuorille. Sitä ei ole kirjoitettu teologisten teosten synkkäkatseiseen tyyliin, joka kietoo lukijan lainopillisten saivartelujen rämeisiin ja josta islamin todellista henkeä ja sanomaa on mahdotonta ymmärtää. Teos on yksinkertainen islamin kuvaus, sen elämänasenteen, uskonkappaleiden, sen palvonnan ja rukousten sekä sen näkemyksen mukaisen elämäntavan esittely. Kirjassa käytetty esitystapa on sama kuin Koraanin ja kirjassa on yritetty esittää yhteenveto islamin opetuksista. Ja koska teos on etupäässä tarkoitettu opiskelijoille ja nuorille, keskustelua käydään ykseinkertaisesti, järkipäisesti ja tajuttavasti ilman mitään yrityksiä rasittaa lukijan mieltä tieteellisillä väitteillä.

Kirja kirjoitettiin alun perin urdun kielellä vuonna 1932 ja se oli tarkoitettu oppikirjaksi korkeamman asteen opiskelijoille ja suurelle yleisölle. Se täytti suuren aukon ja siitä tuli tärkeä islamin alkeiskirja. Indo-Pakistanin alueen useimmat koulut ja opistot ottivat sen teologian oppikirjaksi ja liittivät sen opiskelun tutkintovaatimuksiinsa. Se on tätä ennen käännetty arabiaksi, hindiksi, bengaliksi, gujratiksi, sindhiksi, tamiliksi, turkiksi, japaniksi ja ranskaksi. Ymmärtäen sen tärkeyden englanninkieliselle lukijakunnalle edesmennyt tri Abdul Ghani käänsi sen englanniksi vuonna 1940. Muun muassa siksi, että kirjailija on tehnyt urdun kieliseen teokseen joitakin lisäyksiä ja muutoksia, on kauan kaivattu uutta käännöstä. Olen yrittänyt täyttää tämän tarpeen. Käsillä oleva käännös on kokonaan uusi, vain muutamia sivuja aikaisemmasta käännöksestä on mukana, ja niihinkin on tehty tarpeelliset muutokset ja korjaukset. Teksti, johon käännös pohjautuu on *Risala-e-Diniyat*in kuudestoista (tarkistettu) painos.

Tarkalleen ottaen tämä ei ole alkuperäisen tekstin sanatarkka käännös. Olen yrittänyt seurata alkuperäistekstiä mahdollisimman uskollisesti, mutta olen luopunut ankaran sananmukaisesta käännöksestä aina kun se kielen kannalta on ollut välttämätöntä. Olen myös tarpeen vaatiessa lisännyt selittäviä huomautuksia.

Oppinut kirjailija on kuitenkin ystävällisesti tarkastanut käännöksen, joten se on hänen hyväksymänsä ja lukija voi luottaa siihen, että käännös on luotettava.

Haluan kiittää kaikkia ystäviäni, jotka ovat auliisti auttaneet minua saamaan valmiiksi tämän kirjan. Erityisen kiitollinen olen Khawaja Abdul Wahidille, joka tarkasti käsikirjoituksen ja teki hyviä ehdotuksia, ja ystävälleni Mr. Ansar Azamille, joka auttoi minua kääntämään luvut V ja VI. Kiitokseni myös Mr. Shahzad Muhammadille, joka nurisematta kirjoitti vaikeasti luettavan käsikirjoitukseni puhtaaksi yhä uudelleen ja uudelleen.

Khurshid Ahmad
1 New Queens Road
Karachi, 23 maaliskuuta 1959

ENSIMMÄINEN LUKU

MITÄ ISLAM MERKITSEE

Kaikki maailman uskonnot ovat saaneet nimensä joko perustajansa tai sen yhteisön tai kansakunnan mukaan, jonka keskuudessa ne ovat syntyneet. Kristinusko esimerkiksi on saanut nimensä profeetta Jeesus Kristuksen mukaan; buddhismi perustajansa Gautama Buddhan mukaan; zarathustralaisuus Zarathustran mukaan; ja juutalaisuus, juutalaisten uskonto, Juudaan heimon (Juudean maasta) mukaan, jonka keskuudessa se syntyi. Samoin on muiden uskontojen laita, mutta islam on tässä suhteessa poikkeus. Tämän uskonnon ainutlaatuisena erityispiirteenä on se, että se ei mitenkään liity johonkin määrättyyn henkilöön, kansaan tai maahan. Se ei myöskään ole ihmismielen tuote. Se on yleismaailmallinen uskonto, jonka tavoitteena on luoda ja kehittää ihmisessä islamin laatua ja asenteita.

Islam on itse asiassa attributiivinen ilmaus. Kuka tahansa, jolla on tämä ominaisuus, kuuluuipa hän mihin tahansa rotuun, yhteisöön, maahan tai heimoon, on muslimi. Koraanin, muslimien pyhän kirjan mukaan jokaisen kansan joukossa on kaikkina aikoina ollut hyviä ja oikeudenmukaisia ihmisiä, joilla on ollut tämä ominaisuus ja kaikki he olivat tai ovat muslimeja.

Tämä herättää itsestään kysymyksen: Mitä islam tarkoittaa? Ja kuka on muslimi?

ISLAM - Mitä se tarkoittaa?

Islam on arabiankielinen sana, joka tarkoittaa alistumista, antautumista ja tottelemista. Uskontona islam merkitsee täydellistä antautumista Allahille ja tottelevaisuutta Hänelle - tästä syystä sitä kutsutaan nimellä ISLAM.

Jokainen voi havaita, että maailmankaikkeus, jossa elämme, on järjestystä rakastava maailmankaikkeus. Kaikki, mitä maailmankaikkeuteen kuuluu, on lakien alaista. Kaikelle on varattu oma paikkansa suurenmoisessa järjestelmässä, joka toimii loistavalla tavalla. Aurinko, kuu, tähdet ja ise asiassa kaikki taivaankappaleet kytkeytyvät yhteen loistavaksi järjestelmäksi. Ne seuraavat muuttumatonta lakia eivätkä poikkea hiukkaakaan niille

määrätyltä radalta. Maa pyörii akselinsa ympäri ja seuraa aurinkoa kiertäessään tunnontarkasti sille säädettyä tietä. Samalla tavoin kaikki muukin maailmassa, pienistä kieppuvista elektroneista mahtavaan tähtisumuun seuraa väistämättömästi omia lakejaan. Materia, energia ja elämä tottelevat kaikki omia lakejaan ja kasvavat, muuttuvat, elävät ja kuolevat noiden lakien mukaisesti. Ihmellisessä maailmassakin luonnon lait ovat ilmeiset. Ihmisen syntymää, kasvamista ja elämää säätelee joukko biologisia lakeja. Hän saa elatuksensa luonnosta muuttumattoman lain mukaisesti. Kaikkia hänen ruumiinsa elimiä pienimmistä kudoksista sydämeen ja aivoihin hallitsevat niitä varten säädetyt lait. Lyhyesti sanottuna maailmankaikkeutemme on lakien hallitsema ja kaikki, mitä siinä on, seuraa sille määrättyä suuntaa.

Tämä voimakas, kaikkialle tunkeutuva laki, joka hallitsee kaikkea maailmankaikkeuteen sisältyvää, pienimmistä pölyhiukkasista taivaanlaen linnunrataan, on Jumalan, maailmankaikkeuden Luojan ja Hallitsijan, laki. Koska kaikki luotu tottelee Jumalan lakia, koko maailmankaikkeus noudattaa siten islamia, sillä islam merkitsee juuri Allahin, maailmankaikkeuden Luojan, tottelemista ja alistumista Hänen tahtoonsa. Aurinko, kuu, maa ja kaikki muut taivaankappaleet ovat siten muslimeja. Sama koskee ilmaa, vettä ja lämpöä, kiviä, puita ja eläimiä. Maailmankaikkeudessa kaikki tottelevat Jumalaa alistumalla hänen lakeihinsa ja maailmankaikkeus on siten muslimi. Jopa ihminen, joka kieltäytyy uskomasta Jumalaan tai palvelee muita kuin Allahia, on pakostakin "muslimi", mitä tulee hänen ruumiilliseen olemassaoloonsa. Koko hänen elämänsä siirtämisen hetkestä ruumiin muuttumiseen pölyksi kuoleman jälkeen, ja hänen lihastensa jokainen kudokseksi ja hänen ruumiinsa jokainen jäsen seuraa Jumalan kullekin määräämää lakia. Juuri hänen kielensä, joka tietämättömyydessään haluaa kieltää Jumalan tai puhua monijumaluuden puolesta, on perimmäiseltä luonnoltaan 'muslimi'. Hänen päänsä, jolla hän kevytmielisesti kumartaa muille kuin

1. Toinen islam-sanan kirjaimellinen merkitys on 'rauha' ja tämä merkitsee sitä, että ruumiin ja sielun rauhan voi saavuttaa vain alistumalla Allahin tahtoon ja tottelemalla häntä. Sellainen elämä tottelevaisuudessa tuo sydämeen rauhan ja vakiinnuttaa todellisen rauhan koko yhteiskuntaan.

Allahille, on synnynnäisesti muslimi. Hänen sydämensä, joka tietämättömyyttään rakastaa ja palvelee muita, on 'muslimin' vaistonomaisesti. Nämä kaikki tottelevat jumalallista lakia ja niiden toimintaa säätelevät vain tämän lain käskyt.

Tutkikaamme nyt ongelmaa toiselta näkökannalta. Ihmisen rakenne on sellainen, että hänessä on kaksi puolta, kaksi erillistä toimialaa. Toinen on se, missä jumalallinen laki säätelee häntä täydellisesti. Hän ei voi muuttaa sitä tai väistyä siitä askeltakaan. Hän ei voi myöskään välttyä siltä millään tavoin. Tosiasiassa hän on kuten muutkin luodut, täysin luonnon lain käsissä ja hänen on pakko noudattaa sitä. Mutta hänellä on muitakin toimialoja. Hänelle on annettu järki ja ymmärrys. Hänellä on kyky ajatella ja muodostaa mielipiteitä, valita ja hylätä, hyväksyä ja torjua luotaa. Hän voi vapaasti valita elämänsä suunnan. Hän voi ottaa vastaan minkä tahansa uskonnon, omaksua minkä tahansa suunnan elämälleen ja muovata elämänsä haluamiensa ideologioiden mukaan. Hän voi laatia omat käyttäytymissääntönsä tai hyväksyä jonkin muiden muotoileman. Hänelle on annettu vapaa tahto ja hän voi hahmottaa käyttäytymiselleen oman suuntansa. Tässä viimeisessä suhteessa hänelle on, päin vastoin kuin muille luoduille, annettu ajatuksen, valinnan ja toiminnan vapaus. Nämä molemmat puolet ovat selvästi samanaikaisesti olemassa ihmisen elämässä.

Mitä tulee ensimmäiseen, hän on kuten kaikki muutkin luodut, synnynnäinen muslimi. Mitä

tulee toiseen puoleen, hän voi vapaasti tulla muslimiksi tai olla tulematta. Tässä asiassa hänelle on annettu valinnanvapaus - ja tapa miten ihminen käyttää tätä vapautta jakaa ihmiskunnan kahteen ryhmään; uskoviin ja epäuskoviin. Yksilöstä, joka valitsee Luojaansa tunnustamisen, hyväksyy hänet todelliseksi Herrakseen, rehellisesti ja vilpittömästi alistuu hänen lakeihinsa ja käskyihinsä ja seuraa lakia, jonka Jumala on ilmoittanut ihmiselle hänen yksilöllistä ja sosiaalista elämäänsä varten, tulee täten täydellinen muslimi. Hän on, voisimme sanoa, saavuttanut täydellisyyden islamissa päättäessään tietoisesti totella Jumalaa alueella, millä hänellä oli vapaus valita. Hänen koko elämänsä on nyt alistumista Jumalan tahtoon eikä hänen persoonallisuudessaan ole mitään ristiriitaa. Hän on täydellinen muslimi ja hänen islaminsa on täydellinen - sillä, kun hän alistaa itsensä kokonaan Allahin tahdolle, tämä on islamia eikä mitään muuta kuin islamia.

Hän on nyt antautunut Hänelle, jota hän oli jo alitajuisesti totellut. Hän on nyt halukkaasti tarjonnut tottelevaisuuttaan Herralle, jolle hän jo alitajuisesti osoitti tottelevaisuutta. Hänen tietonsa on nyt todellista, sillä hän on tunnustanut olevaisen, joka on antanut hänelle kyvyn oppia ja tietää. Nyt hänen järkensä ja harkintansa ovat tasapainossa - sillä hän on aivan oikein päättänyt totella Häntä, joka antoi hänelle kyvyn ajatella ja harkita. Hänen kielensä pysyy myös totuudessa, sillä se ilmaisee vakaumuksella tunnustuksensa Herralle, joka antoi hänelle puhekyvyn. Nyt hänen koko olemuksensa on totuuden ruumiillistuma, sillä hän tottelee kaikilla elämänsä toimialoilla, tietoisesti tai tahtomattaan, saman Ainoan Jumalan lakeja - Jumalan, maailmankaikkeuden Herran. Nyt hänellä on rauha koko maailmankaikkeuden kanssa, sillä hän palvelee Häntä, jota koko maailmankaikkeus palvelee. Sellainen ihminen on Jumalan sijainen maan päällä. Koko maailma on häntä varten ja hän on Jumalaa varten.

KUFRIN OMINAISUUDET

Vastakohtana ylläkuvatulle ihmiselle on ihminen joka, vaikka onkin synnynnäinen muslimi ja pysyy sellaisena alitajuisesti koko elämänsä ajan, ei käytä harkintakykyään, järkeään ja vaistoaan tunnustaakseen Herransa ja Luojaansa, ja joka väärinkäyttää valinnanvapauttaan *valitsemalla* Jumalan kieltämisen. Sellaisesta ihmisestä tulee epäuskova - arabian kielellä *kafir*.

Kufr merkitsee kirjaimellisesti 'peittää' tai 'kätkeä'. Ihmistä, joka kieltää Jumalan, kutsutaan nimellä *Kafir* (kätkijä), koska hän kätkee *epäuskollaan* sen, mikä on synnynnäistä hänen luonnossaan ja palsamoituna hänen sielussaan - sillä totisesti hänen luontonsa on vaistomaisesti 'islamin' täyttämä. Hänen koko ruumiinsa, sen jokainen jänne ja kudokse, toimii totellen tuota vaistoa. Jokainen olemassaolon hiukkanen - elollinen tai eloton - toimii 'islamin' mukaisesti ja täyttää tehtävää, johon se on määrätty. Mutta tämän ihmisen näkökyky on samentunut, hänen älynsä on kääritty sumuun, eikä hän kykyne näkemään sitä, mikä on ilmeistä. Hänen oma luonstonsa on kätkeyty hänen omilta silmiltään ja hän ajattelee ja toimii jättäen sen täysin huomiotta. Hän vieraantuu todellisuudesta ja hapuilee pimeässä - sellainen on *kufr* luonnoltaan.

Kufr on eräs tietämättömyyden muoto, itse asiassa se on tietämättömyys. Mikä tietämättömyys voi olla suurempi kuin se, että on tietämätön Jumalasta, Luojaasta, maailmankaikkeuden Herrasta? Ihminen katselee luonnon mahtavaa panoramaa, hienoa mekanismia, joka on keskeytymättä käynnissä - hän katselee tätä valtavaa koneistoa, mutta ei tiedä, kuka on sen Luoja ja Johtaja. Hän katsoo omaa ruumistaan, ihmeellistä organismia, joka toimii suurenmoisella tavalla, ja käyttää sitä omien tarkoituksensa saavuttamiseen,

mutta ei pysty käsittämään Voimaa, joka sen loi, Insinööriä, joka suunnitteli ja valmisti tämän koneen, Luoja, joka teki tämän ainutlaatuisen elollisen olennon elottomista aineista: hiilestä, kalkista, soodasta ja muusta sen kaltaisesta Hän on todistamassa suurenmoista suunnitelmaa maailmankaikkeudessa - mutta ei pysty näkemään sen Suunnittelijaa. Hän näkee suurta kauneutta ja sopusointua sen toimintatavassa - mutta ei kaiken tämän Luoja. Hän havaitsee ihmeellisiä suunnitelmia luonnossa - mutta ei niiden Suunnittelijaa! Maailmankaikkeudessa kaikkialla ympärillään hän havaitsee erinomaisia näytteitä taitavuudesta tieteiden ja viisauden, matematiikan ja insinööritaidon, suunnittelun ja tarkoituksenmukaisuuden alalla, mutta tekee itsensä sokeaksi Hänen suhteensa, joka loi koko tämän valtavan, käsittämättömän maailmankaikkeuden. Miten voi ihminen, joka on tehnyt itsensä sokeaksi tälle suurelle ja merkittävälle todellisuudelle, lähestyä tiedon todellisia näkymiä? Miten totuuden ja tiedon näköalat voivat avautua sellaiselle ihmiselle? Miten voi joku, joka aloittaa väärin, päästä oikeaan päämäärään? Hänen ei onnistu löytää Todellisuuden avainta. Oikea Tie pysyy kätkeytyneenä häneltä ja kaikki hänen ponnistelunsa tieteiden ja taiteiden parissa eivät avaa hänelle totuuden ja viisauden valoa. Hän haparoi pimyydessä ja kompastelee tietämättömyyden hämärässä.

Eikä vain kaikkea tätä; *kufir* on myös tyrannia, ei, pahin tyrannioista. Ja mitä on 'tyrannia'? Se on väkivallan ja voiman julmaa ja epäoikeudenmukaista käyttöä. Jos joku pakotetaan toimimaan epäoikeudenmukaisesti tai vastoin todellista luontoaan, todellista tahtoaan ja sisintä olemustaan, - se on tyranniaa, alusta loppuun.

Olemme nähneet, että kaikki mitä maailmankaikkeudessa on, tottelee Jumalaa, Luoja. Totteleminen, eläminen Hänen tahtonsa ja lakiensa mukaisesti tai (täsmällisemmin sanottuna) *muslimina oleminen* on synnynnäistä sen todellisessa luonnossa. Jumala on antanut ihmiselle vallan hallita näitä asioita, jotta niitä käytettäisiin Hänen tahtonsa täyttämiseen, ei päinvastaisiin tarkoituksiin. Mutta se, joka on tottelematon Jumalalle, ja sortuu *kufriksi*, on henkilö, joka syyllistyy suurimpaan vääryyteen, sillä hän käyttää kaikkia ruumiinsa ja mielensä kykyjä kapinoidakseen luonnonjärjestyksestä vastaan, ja muuttuu vastahakoiseksi välineeksi tottelemattomuuden näytelmässä. Hän pakottaa päänsä kumartamaan muita jumalia kuin Jumalaa ja hellii sydämeessään rakkautta, kunnioitusta ja pelkoa muita voimia kohtaan täysin välittämättä näiden elinten vaistomaisesta kutsumuksesta. Hän käyttää omia voimiaan ja kaikkia niitä asioita, jotka ovat hänen hallussaan vastustukseen siten Jumalan nimenomaista Tahtoa vakiinnuttaen siten tyrannian. Voiko olla suurempaa vääryyttä, tyranniaa ja julmuutta kuin mitä tämä ihminen osoittaa alistaen kaiken ja väärinkäyttäen kaikkea auringon alla pakottaessaan ne järjestykseen, joka on luontoa ja oikeudenmukaisuutta vastaan?

Kufir ei ole ainoastaan tyranniaa; se on, lievästi sanottuna, ilmeistä kapinaa, kiittämättömyyttä ja uskottomuutta. Loppujen lopuksi, mikä on ihmisten todellisuus? Mitä ovat hänen voimansa ja arvovaltansa? Onko hän itse mielensä, sydämensä, sielunsa ja ruumiinsa muiden elinten luoja - vai onko Jumala luonut ne? Kuka on varustanut kaikki voimat ja energiat palvelemaan ihmistä - ihmistä vai Jumalaa? Jos Jumala ja vain Jumala on luonut kaiken, kenelle se sitten kuuluu? Kuka on sen oikea omistaja? Kuka on oikea hallitsija? Totisesti, se on Jumala, eikä kukaan muu. Ja jos Jumala on Luoja, Herra ja Hallitsija, kuka silloin on suurempi kapinallinen kuin ihminen, joka käyttää Jumalan luomakuntaa Hänen pyhiä määräyksiään vastaan - joka kääntää mielensä Jumalaa vastaan, hautoo sydämessään ajatuksia Häntä vastaan. Jos palvelija pettää isäntänsä, hänet julistetaan epäluotettavaksi. Jos upseeri on epälojaali valtiota kohtaan, hänet julistetaan petturiksi ja

luopioksi. Jos joku pettää hyväntekijäänsä, hänet tuomitaan epäröimättä kiittämättömyydestä. Mutta vetääkö tämä petos, tämä kiittämättömyys, tämä kapinointi mitenkään vertoja sille, mitä uskottoman *kufir* saa aikaan. Kuka on loppujen lopuksi kaiken voiman ja arvovallan lähde? Kuka antoi ihmiselle voimavarojen hallintavallan? Kuka ylensi ihmisen arvovaltaiseen ja tärkeään asemaan? Kaikki mitä ihmisellä on ja kaikki mitä hän käyttää toisten hyväksi, on lahja Jumalalta. Suurin velvollisuus, mitä ihmisellä on maan päällä, on hänen velvollisuutensa vahempiaan kohtaa. Mutta kuka on juurruttanut rakkauden lapsia kohtaan vanhempien sydämeen? Kuka lahjoitti äidille halun ja voiman kasvattaa, elättää ja ruokkia lapsiaan? Kuka innoitti vanhemmissa taipumusta käyttää kaikki hallussaan oleva lastensa hyvinvoinnin hyväksi. Hetken ajattelu paljastaa, että Jumala on ihmisen suurin hyväntekijä. Hän on Luoja, Herra, Ravitsija ja Ylläpitäjä, sekä todellinen Kuningas ja Hallitsija. Ja kun Jumalan asema ihmisen nähden on tällainen, mikä olisi suurempi petos, kiittämättömyys, kapinoiti ja kavaltaminen kuin *kufir*, jonka kautta ihminen kieltää todellisen Herransa ja Hallitsijansa ja on tottelematon Häntä kohtaan?

Ei pidä kuvitella, että ihminen antautumalla *kufriin* vahingoittaisi tai voisi vahingoittaa Jumalaa jollakin tavoin. Ei, ei alkuunkaan. Vähäpätöinen täplä pienen pallon pinnalla rajattomassa maailmankaikkeudessa - sitähan ihminen on - mitä vahinkoa hän voisi aiheuttaa maailmankaikkeuden Herralle, jonka alueet ovat niin suunnattomat, ettemme ole vielä pystyneet tutkimaan niiden rajoja edes kaikkein vahimmalla telskoopilla; jonka valta on niin suuri, että lukemattomat taivaankappaleet kuten Maa, Kuu, Aurinko ja tähdet kieppuvat Hänen käskystään kuin pienet pallot; jonka rikkauudet ovat niin suunnattomat, että Hän on koko maailmankaikkeuden ainoa isäntä; ja joka huolehtii kaikkien tarpeista ilman, että Hänellä olisi ketään, joka huolehtisi Hänestä! Ihmisen kapina Häntä vastaan ei voi vahingoittaa Häntä; toisaalta taas ihminen tottelemattomuudessaan astuu lopullisen tuhon ja häpeän tielle.

Tämän totuuden kieltämisen ja sitä vastaan kapinoinnin väistämätön seuraus on epäonnistuminen elämän lopullisten ihanteiden tavoittamisessa. Sellainen kapinallinen ei koskaan löydä todellisen tiedon tai näkemyksen hiukkastakaan sillä tieto, joka ei onnistu paljastamaan omaa Luojaansa ei voi paljastaa totuutta. Sellaisen ihmisen äly ja harkintakyky pettävät aina; sillä järki, joka erehtyy oman Luojansa suhteen ei voi valaista elämän teitä. Sellaista ihmistä kohtaa epäonnistuminen kaikissa hänen elämänsä vaiheissa. Hänen moraalinsa, hänen yhteiskunnallinen ja sosiaalinen elämänsä, hänen taistelunsa toimeentulon ja perhe-elämän puolesta, lyhyesti sanottuna hänen koko elämänsä on sekaisin. Hän levittää hämminkiä ja epäjärjestyttä maan päällä. Hän tulee, ilman vähintäkään omantunnonpistosta vuodattamaan verta, loukkaamaan toisten ihmisten oikeuksia, olemaan julma heitä kohtaan ja luomaan epäjärjestyttä ja tuhoa maailmassa. Hänen turmeltuneet ajatuksensa ja kunnianhimonsa, hänen hämärtyneet näkemyksensä ja epäjärjestykseen joutunut arvoasteikkonsa ja hänen paha ennustava toimintansa tekevät elämän katkeraksi hänelle ja kaikille hänen ympärillään oleville. Sellainen ihminen tuhoaa elämisen rauhan ja tasapainon maan päältä. Ja tulevassa elämässä hänet tuomitaan rikoksista, jotka hän teki luontoon, voimiaan ja kykyjään kohtaan. Hänen ruumiinsa jokainen elin - itse aivot, silmät, nenä, kädet ja jalat - tulee valittamaan rikoksista ja julmuuksista, joihin hän on syyllistynyt niitä kohtaan. Hänen ruumiinsa jokainen kudos kantelee hänestä Jumalalle, joka, koska on itse oikeuden lähde, määrää hänelle ansaitsemansa täyden rangaistuksen. Tämä on *kufirin* häpeällinen seuraus. Se johtaa lopullisen epäonnistumisen umpikujaan sekä tässä että tuonpuoleisessa elämässä.

ISLAMIN SIUNAUKSET

Tarkasteltuamme *kufri*n pahuutta ja huonoja puolia siirrymme nyt tutkimaan hiukan islamin siunauksia.

Löydät sinua ympäröivästä maailmasta ja oman itsesi pienestä kuningaskunnasta lukemattomia osoituksia Jumalan voimasta. Tämä valtava maailmankaikkeus, joka toimii keskeytyksittä verrattoman hyvässä järjestyksessä ja muuttumattoman lain mukaisesti, todistaa sinänsä tosiasian, että sen Suunnittelija, Luoja ja Hallitsija on Kaikkivaltias ja Kaikkivoimainen olevainen, jolla on loputon, kaikenkäsittävä ja rajaton viisaus ja jonka viisaus on täydellinen, ja jota mikään maailmankaikkeudessa ei uskalla uhmata. Ihmisen, niinkuin jokaisen muunkin maailmankaikkeuden luodun, todelliseen luontoon kuuluu totella Häntä. Tosiasiassa hän tietämättään tottelee Hänen lakiaan päivästä päivään, koska sillä hetkellä kun hän toimii tätä lakia vastaan, hän asettuu alttiiksi kuolemalle ja tuholle. Tämä on luonnon laki, meidän jokapäiväinen käytäntömme.

Sen lisäksi, että Jumala on antanut ihmiselle kyvyn hankkia tietoa, ajattelu- ja harkintakyvyn, ja kyvyn erottaa oikea ja väärä, Hän on suonut ihmiselle tietyn määrän tahdon- ja toiminnanvapautta. Tähän vapauteen sisältyy ihmisen todellinen koe; hänen tietonsa, viisautensa, harkintakykynsä ja tahdon- ja toiminnanvapautensa tutkitaan ja punnitaan. Tässä kokeessa ihmistä ei ole vaadittu seuraamaan jotakin määrättyä suuntaa, sillä pakko tekisi tyhjäksi kokeen varsinaisen päivämäärän. Onhan selvää, että jos tutkittava pakotetaan tutkinnossa kirjoittamaan määrätty vastaus kuhunkin kysymykseen, tutkinnosta ei ole mitään hyötyä. Ansiot voidaan arvioida kunnolla vain jos tutkittava vastaa kysymyksiin vapaasti omien tietojensa ja ymmärryksensä mukaisesti. Jos vastaukset ovat oikein, asianomainen menestyy ja voi tulevaisuudessa edetä; jos taas vastaukset ovat väärin, hän epäonnistuu, ja tämä epäonnistuminen katkaisee etenemisen mahdollisuudet. Samanlainen on tilanne, jonka eteen ihminen joutuu tässä maailmassa. Jumala on antanut hänelle tahdon- ja toiminnanvapauden niin, että hän voi vapaasti valita minkä tahansa asenteen hän haluaa ja mitä pitää itselleen sopivana - islamin tai *kufri*n.

Toisaalta meillä on siten ihminen, joka ei ymmärrä omaa luontoaan sen enempää kuin maailmankaikkeuteenkaan luontoa. Hän ei kykene tunnistamaan oikeaa Herransa eikä Hänen ominaisuuksiaan ja käyttää väärin vapauttaan seuraten tottelemattomuuden ja kapinan tietä. Sellainen ihminen on epäonnistunut tietojensa, älynsä ja velvollisuudentuntonsa kokeessa. Hänen ei ole onnistunut saavuttaa vaadittua tasoa eikä hän ansaitse parempaa kohtaloa kuin mistä edellä on puhuttu.

Toisella puolen taas on toinen ihminen, joka selviytyy menestyksellisesti kokeestaan. Käyttäen oikealla tavalla tietojaan ja älyään hän tunnistaa Luojansa, panee uskonsa Häneen ja, vaikka mikään ei pakota häntä siihen, valitsee Jumalan tottelemisen tien. Hän ei erehdy valitessaan oikeata tietä vaikka hänellä on valta kallistua pahan puoleen. Hän ymmärtää omaa luontoaan ja tajuaa sen lait ja todellisuuden, ja valitsee huolimatta vallastaan ja vapaudestaan valita minkä tien tahansa, hän valitsee Jumalan, Luojan tottelemisen ja uskollisuuden tien. Hän menestyy kokeessa, koska hän on käyttänyt oikealla tavalla älyään ja kaikkia muita kykyjään. Hän käyttää silmiään nähdäkseen todellisuuden, korviaan kuullakseen totuuden, järkeään muodostaakseen oikeat mielipiteet, ja hän panee koko sydämensä ja sielunsa valitsemansa oikean tien seuraamiseen. Hän valitsee totuuden, näkee todellisuuden ja alistuu halukkaasti ja iloisesti Herransa ja Mestarinsa tahtoon. Hän on älykäs, totuudenmukainen ja

velvollisuudentuntoinen, sillä hän on valinnut valon pimeyden sijasta, ja nähtyään todellisuuden valon, vastannut sen kutsuun halukkaasti ja innokkaasti. Siten hän on osoittanut käytöksellään ettei hän ole vain Totuuden etsijä, vaan hän on myös sen tuntija ja palvelija. Totisesti, hän on oikealla tiellä ja sellainen ihminen on määrätty onnistumaan tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa.

Sellainen ihminen valitsee aina Oikean menettelytavan kaikilla tiedon ja toiminnan aloilla. Ihminen, joka tuntee Jumalan ja Hänen kaikki ominaisuutensa, tuntee yhtä hyvin Todellisuuden alun kuin sen äärimmäisen lopunkin. Häntä ei voida koskaan johtaa harhaa, sillä hän astuu jo ensimmäisen askelensa oikealla tiellä ja on varma elämänsä matkan suunnasta ja päämäärästä.

Filosofian alalla hän pohtii maailmankaikkeuden salaisuuksia, yrittää päästä perille luonnon ihmeistä, mutta toisin kuin epäuskoinen filosofi hän ei eksy epäilysten labyrinttiin. Koska jumalallinen näkemys valaisee hänen tietään, hänen jokainen askeleensa osuu oikeaan. Luonnontieteiden alalla hän pyrkii tuntemaan luonnon lait, keksimään maan salaiset aarteet ja suuntaamaan kaikki tähän asti tuntemattomat mielen ja materian voimat ihmiskunnan olotilan parantamiseen. Hän tekee parhaansa tutkiakseen kaikkia tiedon ja voiman aloja ja käyttääkseen kaiken, mitä maan päällä ja taivaissa on, ihmiskunnan hyväksi. Kaikissa tutkimuksen vaiheissa hänen tietoisuutensa Jumalan olemassaolosta säästää hänet käyttämästä tiedettä ja tieteellisiä menetelmiä pahoihin ja turmiollisiin tarkoituksiin. Hän ei koskaan kuvittele olevansa kaikkien näiden tarkoituserien herra, kersku olevansa luonnon valloittaja, väitä itsellään olevan jumalan ja hallitsijan vallan ja elättäen kunnianhimoa kääntää maailma ylösalaisin ja vakiinnuttaa yliherruutensa kaiken ja kaikkien suhteen millä hyvänsä keinolla. Muslimitiedemies ei koskaan omaksu sellaista kapinallista ja uhmaavaa asennetta - vain kafir- tiedemies voi joutua sellaisten harhakuvien uhriksi ja antautua niiden valtaa asettaen siten koko ihmiskunnan täydellisen tuhon ja hävityksen vaaraan.(1). Muslimitiedemies taas käyttäytyy täysin toisin. Mitä syvällisemmät hänen tietonsa tieteestä ovat, sitä lujempi on hänen uskonsa Jumalaan. Hän painaa päänsä kiitollisuudesta Hänen edessään. Hän tuntee, että koska hänen Herransa on siunannut häntä tavallista suuremmalla vallalla ja tiedolla, hänen täytyy ponnistella kaikin voimin oman etunsa ja ihmiskunnan etujen takia. Ylimielisyyden sijasta hänellä on nöyryyttä. Vallasta juopumisen sijasta hän tuntee voimakasta halua palvella ihmiskuntaa. Hänen vapautensa ei ole hillitöntä. Häntä ohjaavat moraalisuuden opit ja jumalallinen ilmoitus. Hänen käsissään tieteestä tulisi tuhoavan aseensa sijasta inhimillisen hyvinvoinnin ja moraalisen elpymisen välikappale. Tämä on tapa, millä hän ilmaisee Herralleen kiitollisuutta ihmisen saamista lahjoista ja siunauksista.

1) Samanlaisessa tilanteessa on tämän päivän nykyaikainen ihminen. Tri Joad sanoo: "Tiede on antanut meille voimat, jotka sopisivat jumalille, ja niiden käyttämiseen me tarjoamme koulupojan tai villi-ihmisen mentaliteettia."

Johtava filosofi Bertrand Russel kirjoittaa: "Yleisesi puhuen olemme keskellä kilpajuoksua ihmisen välikappaleita koskevien taitojen ja tarkoituseriä koskevan inhimillisen päättömyyden välillä, jokainen niiden saavuttamiseen tarvittavan taidon lisäys on pahasta. Ihmiskunta on tähän asti säilynyt hengissä tietämättömyyden ja epäpätevyyden ansiosta, mutta jos tieto ja pätevyys yhdistetään päättömyyteen, hengissä säilymisestä ei ole mitään varmuutta. Tieto on valtaa, mutta valtaa voidaan käyttää niin pahaan kuin hyväänkin. Tästä

seuraa, että ellei ihminen kasva viisaudessa yhtä paljon kuin tiedossa, tiedon lisääntyminen merkitsee murheen lisääntymistä.“ (Impact of Science on society, s. 120-21 vapaasti suomennettuna) Toinen johtava filosofi on ilmaissut paradoksin näin: Meidät opetetaan lentämään ilmassa kuin linnut ja uimaan vedessä kuin kalat, *mutta sitä, miten meidän tulisi elää maan päällä, emme tiedä.*“ (Joadin lainaus teoksessa Counter Attack from the East, s. 28, vapaasti suomennettuna).

Samalla tavoin muslimi ei jää jälkeen *kafirista* millään alalla, oli sitten kysymys historiasta, taloustieteistä, valtiotieteestä, oikeustieteestä ja muista tieteiden ja taiteiden lajeista, mutta heidän näkökulmansa ja tämän seurauksena heidän *modus operandinsa* (toimintatapansa) eroavat suuresti toisistaan. Muslimi tutkii jokaista tiedonalaa oikeasta näkökulmasta, ponnistelee oikeaan tarkoitukseen ja päätyy oikeihin johtopäätöksiin. Historian alalla hän tekee oikeat päätelmät ihmisen aikaisemmista kokemuksista ja löytää kulttuurien rappeutumisen ja tuhon todelliset syyt. Hän yrittää hyötyä kaikesta siitä, mikä oli hyvää ja oikeata menneisyydessä ja välttää tunnontarkasti kaikkea, mikä johti kansakuntien rappeutumiseen ja tuhoon. Poliitikassa hänen ainoana tarkoituksenaan on vakiinnuttaa valtiomuoto, jossa rauha, oikeudenmukaisuus, veljeys ja hyvyys vallitsevat; jossa ihminen on ihmisen veli ja kunnioittaa hänen inhimillisyyttään; jossa ei ole minkäänlaista orjuutta tai häikäilemätöntä hyväksikäyttöä, jossa yksilön oikeuksia vaalitaan ja jossa valtiovaltaa pidetään Jumalan osoittaman luottamuksena ja käytetään kaikkien yhteiseksi hyväksi. Oikeustieteen alalla muslimin pyrkimyksenä on tehdä laista kaikkien - vallankin heikoimpien - todellinen suojelija ja oikeuden ruumiillistuma. Hän huolehtii siitä, että jokainen saa oman osansa, ja että ketään ei sorreta tai kohdella epäoikeudenmukaisesti. Hän kunnioittaa lakia, saa muutkin kunnioittamaan sitä ja huolehtii sen oikeudenmukaisesta ja tasa-arvoisesta käytöstä.

Muslimin eettinen elämä on aina oleva täynnä jumalisuutta, hurskautta, oikeudenmukaisuutta ja totuudenrakkautta. Hän elää maailmassa uskoen siihen, että Jumala yksin on kaiken Herra, että kaikki mitä hän ja muut ihmiset omistavat, on Jumalan antamaa, että ne voimat, joita hänellä on ovat Jumalan hänen haltuunsa uskomia, ja että vapautta, joka hänelle on annettu, ei saa käyttää harkitsemattomasti, ja että on hänen omien etujensa mukaista käyttää sitä Jumalan Tahdon mukaisesti. Hän pitää aina mielessään, että eräänä päivänä hän palaa Herran luo ja joutuu tilille koko elämästään. Tietoisuus tilintekovelvollisuudesta pysyy aina lujasti hänen mielessään eikä hän koskaan käyttäydy huolettomasti ja vastuuttomasti.

Ajatellaanpa tämän ihmisen loistavaa moraalisuutta, ihmisen, jonka elämää ohjaa tämä henkinen asennoituminen - hänen elämästään tulee elämä puhtaudessa, hurskaudessa, rakkaudessa ja epäitsekkyudessa. Hänestä tulee ihmiskunnan siunaus. Pahat ajatukset ja turmeltunut kunnianhimo eivät myrkytä hänen ajattelukykyään. Hän välttää näkemästä pahaa, kuulemasta pahaa ja tekemästä pahaa. Hän varoo kieltään eikä koskaan lausu valhetta. Hän ansaitsee elatuksensa hyvillä ja rehellisillä keinoilla ja pitää parempana nälkää kuin epäoikeudenmukaisesti tai riistämällä hankittua ravintoa. Hän ei milloinkaan osallistu sortoon tai ihmisen hengen tai kunnian väkivaltaiseen loukkaamiseen. Hän ei koskaan anna periksi pahalle, miten kalliiksi se hänelle tuleekin. Hän on hyvyden ja jalouden ruumiillistuma ja puolustaa oikeutta ja totuutta vieläpä oman henkensä kustannuksella. Hän kauhistuu kaikkia epäoikeudenmukaisuuden vivahteita ja puolustaa lujana totuutta, välittämättä vastoinkäymisten uhasta. Sellainen ihminen on huomioon otettava voima. Hän onnistuu pakostakin. Mikään maan päällä ei voi estää häntä tai tukkia hänen tietään.

Hänestä tulee arvossapidetyin ja kunnioitetuin henkilö. Kukaan ei voi ohittaa häntä tässä suhteessa. Miten nöyryytys koskaan voisi kohdata henkilöä, joka ei ole valmis suosionsoituksia saadakseen kumartamaan päätään tai edes ojentamaan kättään kenenkään muun kuin Kaikkivaltiaan Jumalan, maailmankaikkeuden Hallitsijan, edessä?

Hänestä tulee mitä vahvin ja tehokkain. Kukaan ei voi olla vahvempi kuin hän - sillä hän ei pelkää ketään muuta kuin Jumalaa, eikä etsi siunausta muilta kuin Häneltä. Mikä voima voisi saada hänet poikkeamaan oikealta tieltä? Mikä rikkaus voisi ostaa hänen uskollisuutensa? Mikä voisi muokata hänen omaatuntoaan? Mikä voima voisi hallita pakolla hänen käytöstään?

Hänestä tulee varakkain ja rikkain. Kukaan maailmassa ei voi olla rikkaampi tai riippumattomampi kuin hän - sillä hän elää ankaran itsekurin, kylläisyyden ja tyytyväisyyden elämää. Hän ei ole aistillinen, ei himoilleen antautuva, eikä ahne. Hän on tyytyväinen mihin tahansa palkkaan, jonka hän ansaitsee rehellisesti ja oikeudenmukaisesti, ja vaikka hänen eteensä asetettaisiin kasoittain vääryydellä hankittua rikkautta, hän ei välittäisi edes vilkaista sitä, puhumattakaan siitä, että hän käyttäisi sitä hyväkseen. Hänellä on sydämen rauha ja tyytyväisyys - ja mikä voi olla suurempi rikkaus kuin tämä?

Hän on kunnioitettu, suosittu ja rakastettu. Kukaan ei voi olla rakastettavampi kuin hän - sillä hän elää hyvää tekevää ja hyväntahtoista elämää. Hän kohtelee oikeudenmukaisesti kaikkia, hoitaa tehtävänsä rehellisesti ja työskentelee vakaasti toisten edun hyväksi. Hän vetää luonnostaan puoleensa ihmisten sydämiä, ja he pitävät hänestä, rakastavat ja kunnioittavat häntä.

Hän on luotetuin ja arvostetuin. Kukaan ei voi olla luotettavampi kuin hän - sillä hän ei petä luottamusta eikä hän myöskään poikkea oikeudenmukaisuudesta; hän pitää sanansa ja on reilu ja oikeudenmukainen kaikissa liiketoimissaan, sillä hän on varma siitä, että Jumala on läsnä kaikkialla alituisesti valvoen. Sanat eivät pysty kuvaamaan luottamusta ja hyvää tahtoa, mitä tällainen ihminen muissa herättää. Voisiko olla ketään, joka ei luottaisi häneen? - Sellainen on muslimin elämä ja luonne.

Jos muslimin todellinen luonto ymmärretään oikein, voidaan olla vakuuttuneita siitä, että hän ei voi elää nöyryytettynä, alennustilassa tai toisten ikeen alla. Hän on aina voitonpuolella että mikään mahti maailmassa voi lannistaa tai kukistaa häntä. Islam juurruttaa häneen ominaisuuksia, joita mikään viehätysvoima tai harhakuva ei voi saattaa varjoon.

Ja elettyään arvostettua ja kunniallista elämää täällä maan päällä, hän palaa Luojansa luo, joka antaa hänelle tulvimalla valikoiduimpia siunauksiaan - sillä hän suoritti taitavasti velvollisuutensa, täytti tehtävänsä menestyksellisesti ja selviytyi kokeesta loistavasti. Hän menestyy tässä maailmassa ja elää tulevassa elämässä ikuisessa rauhassa, ilossa ja autuudessa.

Tämä on islam, ihmisen luonnollinen uskonto. Uskonto, joka ei liity keneenkään henkilöön, kansaan, aikakauteen tai paikkaan. Se on luonnonmukainen tila, *ihmisen* uskonto. Kaikkina aikoina, kaikissa maissa ja kaikkien kansojen joukossa kaikki Jumalan tuntevat ja totuutta rakastavat ihmiset ovat uskoneet juuri tähän ja eläneet sen mukaisesti. He olivat kaikki muslimeja, riippumatta siitä, kutsuivatko he tätä tietä islamiksi tai joksikin muuksi. Mikä

tahansa sen nimi olikin, se merkitsi islamia eikä mitään muuta kuin islamia.

TOINEN LUKU

USKO JA TOTTELEVAISUUS

Islam merkitsee tottelevaisuutta Jumalalle. Terveellä talonpoikaisjärjellä ajateltuna tätä tottelevaisuutta ei voida noudattaa täysin, ellei tunneta joitakin elämän perustavia tosiasioita ja luottaa niihin lujasti. Mitä nämä tosiasiat ovat? Ja mitkä ovat ne olennaiset peruseikat, jotka ihmisen on tunnettava järjestääkseen elämänsä Jumalan Tien mukaiseksi? Tästä aiomme keskustella tässä luvussa.

Ensinnäkin ihmisellä tulisi olla horjumaton usko Jumalan olemassaoloon, sillä ellei hänellä ole lujaa ja puhdasta uskoa Jumalan olemassaoloon, miten hän voi olla tottelevainen Hänelle?

Lisäksi on tunnettava Jumalan ominaisuudet. Juuri Jumalan ominaisuuksien tunteminen tekee ihmiselle mahdolliseksi viljellä itsessään inhimillisyyden jaloimpia ominaisuuksia ja muodostaa elämänsä hyveelliseksi ja jumaliseksi. Jos ihminen ei tiedä, että on vain Yksi Ainoa Jumala, joka on maailmankaikkeuden Luoja, Hallitsija ja Ylläpitäjä, että ei ole ketään, joka voisi jakaa Hänen kanssaan edes pientä hiukkasta jumalallisesta voimasta ja arvovallasta, hän joutuu värien jumalien saaliiksi ja tarjoaa uskollisuuttaan heille anoakseen heidän suosiollisuuttaan. Mutta jos hän tuntee *tawhidin* (Jumalan ykseyden) jumalalliset

ominaisuudet, ei ole pienintäkään mahdollisuutta, että hän joutuisi tämän harhakuvan uhriksi. Samoin, jos ihminen tietää, että Jumala on Kaikkialla läsnäoleva, Kaikkietävä ja että Hän näkee, kuulee ja tietää kaiken, mitä me teemme julkisesti tai yksityisesti - ei, vieläpä ilmaisemattomat ajatuksemmekin! - miten hänellä olisi varaa olla tottelematon Jumalalle? Hän tuntee olevansa ikuisen valvonnan ja tahdon alaisena ja käyttäytyy siksi soveliaimmalla tavalla. Mutta se, joka ei tunne näitä Jumalan ominaisuuksia, saattaa tulla harhaan johdetuksi tietämättömyytensä takia, niin että hän on tottelematon Jumalalle. Näin on laita kaikkien Jumalan ominaisuuksien. Tosiasia on, että niitä ominaisuuksia ja piirteitä, joita ihmisellä tulee olla jos hän haluaa seurata islamin tietä, voidaan viljellä ja kehittää vain Jumalan ominaisuuksien syvällisen tuntemuksen pohjalta. Juuri Jumalan ominaisuuksien tunteminen puhdistaa ihmisen mielen ja sielun, hänen uskomuksensa, moraalinsa ja tekonsa. Ja pelkkä pintapuolinen tuntemus tai vain teoreettinen tieto näistä ominaisuuksista ei riitä edessä olevaan tehtävään - siihen tarvitaan horjumaton vakuuttuneisuus, joka on syvästi juurtunut ihmisen sydämeen ja mieleen, niin että hän on turvassa väijyviltä epäilyiltä ja turmeltuneisuuksilta.

Tämän lisäksi on vielä tunnettava yksityiskohtaisesti *elämisen taito*, jota noudattamalla voi etsiä Jumalan suosiota. Ellei ihminen tiedä, mikä on Jumalalle mieleistä ja mikä ei ole, miten hän voi valita ja omaksua jonkin asian ja hylätä toisen? Ellei ihminen tiedä mitään Jumalan laista, miten hän voi noudattaa sitä? Täten Jumalan lain ja Hänen ilmoittamiensa elämän sääntöjen tuntemus on olennaisen tärkeätä tässä suhteessa.

Mutta taaskaan ei pelkkä tietäminen riitä. Ihmisellä tulee olla luja usko ja vakaumus, että *tämä on Jumalan laki* ja että *hänen pelastumisensa riippuu pelkästään näiden sääntöjen noudattamisesta*. Sillä tietäminen ilman tätä vakaumusta ei pysty kannustamaan ihmistä Oikealle Tielle ja hän saattaa joutua tottelemattomuuden umpikujaan.

Lopuksi on myös tunnettava uskon ja tottelevaisuuden sekä epäuskon ja tottelemattomuuden seuraukset. Hänen on tiedettävä mitä siunauksia hänelle lankeaa jos hän valitsee Jumalan tien ja elää puhtaudessa, hyveellisyydessä ja tottelevaisuudessa. Ja hänen on myös tiedettävä, mitä pahoja, pöyristyttäviä seurauksia aiheutuu, jos hän valitsee tottelemattomuuden ja kapinoinnin tien. Täten tieto elämästä kuoleman jälkeen on olennaisen tärkeä tähän tarkoitukseen. Ihmisellä pitää olla horjumaton usko siihen tosiasiaan, että kuolema ei merkitse elämän loppumista; että hän nousee kuolleista ja hänet saatetaan korkeimman oikeuden eteen, jossa tuomarina on itse Jumala; että Tuomiopäivänä vallitsee täydellinen oikeus; ja että hyvät teot palkitaan ja pahat teot rangaistaan. Jokainen saa ansionsa mukaan eikä mitään pakotietä ole. Tämä tulee pakostakin tapahtumaan. Tämä vastuuntunto ja tietoisuus tilintekovelvollisuudesta ovat ehdottoman välttämättömät Jumalan lain täydellisen noudattamisen kannalta.

Ihminen, jolla ei ole tietoa tulevasta maailmasta, voi pitää tottelevaisuutta tai tottelemattomuutta täysin epäolennaisena asiana. Hän saattaa ajatella, että sekä tottelevainen että tottelematon saavat samanlaisen lopun, sillä kuoleman jälkeen molemmat muuttuvat pelkäksi tomuksi. Jos hänen asenteensa on tällainen, miten voidaan odottaa hänen alistuvan kaikkiin epämukavuuksiin ja vaivoihin, jotka liittyvät erottamattomasti aktiivisen tottelevaiseen elämään, ja karttavan syntejä, joiden tekeminen ei ilmeisestikään tuota hänelle minkäänlaisia moraalisia tai aineellisia menetyksiä tässä maailmassa? Tällaisen henkisen asenteen omaava ihminen ei voi tunnustaa Jumalan lakia eikä alistua siihen. Eikä ihminen, jolta puuttuu *luja usko* tuonpuoleiseen elämään ja Jumalan tuomioistuimeen, voi pysyä

lujana ja luottavaisena elämän myrskyisellä merellä, jossa synnit, rikokset ja paha houkuttelevat, sillä epäilykset ja epäröinti lamauttavat ihmisen toimintatahdon. Ihmisen käyttäytyminen voi säilyä lujana vain, jos hänen uskonsa on luja. Jos hänen mielensä on epäröivä, hän ei voi pysyä lujana ja järkkymättömänä. Hän pystyy noudattamaan määrättyä suuntaa vain jos hän on varma eduista, jotka hän saavuttaa seuraamalla sitä, ja menetyksistä ja murheista, jotka kohtaavat häntä jos hän on tottelematon. Täten perusteelliset tiedot uskon ja epäuskon seurauksista ja tuonpuoleisesta elämästä ovat äärimmäisen välttämättömiä, jotta ihminen voitaisiin johdattaa elämään tottelevaisena Jumalalle.

Nämä ovat olennaiset tosiasiat, jotka on tunnettava jos haluaa elää tottelevaisuuden, toisin sanoen islamin, elämää.

Usko: Mitä se tarkoittaa?

Usko on sitä, mitä olemme edeltäneessä keskustelussa kutsuneet 'Tiedoksi ja uskoksi'. Arabiankielinen sana *iman*, joka on käännetty suomeksi sanalla 'usko', merkitsee kirjaimellisesti 'tietää', 'uskoa' ja 'olla vakuttunut ilman pienintäkään epäilystä'. Usko on siten varma vakaumus, joka on lähtöisin tiedosta ja vakuuttuneisuudesta. Ja ihmistä joka tietää ja panee toivonsa järkkymättömään uskoon Jumalan Ykseyteen, Hänen Ominaisuuksiinsa, Hänen Lakiinsa, Hänen Ilmoittamaansa Johdatukseen ja Jumalan Sääntöihin palkitsemisesta ja rangaistuksesta, kutsutaan *mu'miniksi*, uskovaksi. Tämä usko johdattaa poikkeuksetta ihmisen elämään tottelevaisuudessa ja Jumalan tahdonalaisena. Henkilö, joka elää tätä kuuliaista elämää on muslimi.

Tämä selvittänee sen seikan, että ilman uskoa (*iman*) kukaan ihminen ei voi olla todellinen muslimi. Se on välttämätön perusseikka, tai pikemminkin juuri se lähtökohta, jota ilman mitään aloitusta ei tapahtuisi. Islamin suhde *iman* iin on sama kuin puun suhde siemeneensä. Samoin kuin puu ei voi työntyä esiin ilman siementä, samoin ei ole mahdollista, että ihmisestä jolla ei ole aluksi uskoa, tulisi 'muslimi'. Toisaalta, kuten voi tapahtua siitä huolimatta että siemen on kylvetty, puu ei lähdekään kasvamaan monista eri syistä, tai jos se itää, sen kasvu voi hidastua tai heikentyä, samoin ihmisellä voi olla usko, mutta monien heikkouksien takia hänestä ei ehkä tule todellista, järkkymätöntä muslimia. Täten toteamme, että usko on lähtökohta ja johtaa elämään kuuliaisuudessa Jumalalle, ja että ihmisestä ei voi tulla muslimia ilman uskoa. Päinvastoin on mahdollista, että ihmisellä on usko, mutta että heikon tahdonvoiman, vähäisen koulutuksen tai huonon seuran takia hän ei elä todellisen muslimin elämää. Islamin ja imanin näkökannalta kaikki ihmiset voidaan luokitella neljään luokkaan.

- 1) Ne, joilla on luja usko - usko joka saa heidät ehdottomasti ja täydestä sydämestään kuuliaisiksi Jumalalle. He seuraavat Jumalan tietä ja omistautuvat sieluineen ja sydämineen Hänen hyväksymisensä saavuttamiseen tekemällä kaiken mistä Hän pitää ja karttamalla kaikkea mistä Hän ei pidä. Kiintymyksessään he ovat innokkaampia kuin tavallinen ihminen saalistaessaan rikkautta ja kunniaa. Sellaiset ihmiset ovat todellisia muslimia.
- 2) Ne, joilla on usko, ne, jotka uskovat Jumalaan, Hänen Lakiinsa ja Tuomiopäivään, mutta joiden usko ei ole riittävän syvä ja luja saamaan heidät täysin kuuliaisiksi Jumalalle. He ovat paljon todellisen muslimin arvoasemaa alempana ja ansaitsevat rangaistuksen laiminlyönneistään ja pahoista teoistaan, mutta he ovat kuitenkin muslimia. He ovat laiminlyöjiä ja väärintekijöitä, mutta eivät kapinallisia. He tunnustavat Jumalan ja Hänen Lakinsa, ja vaikka he rikkovat Lakia, he eivät ole kapinoineet Luojaan vastaan. He tunnustavat lain ylivallan ja oman syyllisyytensä ja ansaitsevat rangaistuksen, mutta he pysyvät

muslimeina.

3) Ne joilla ei ole lainkaan uskoa. Nämä ihmiset kieltäytyvät tunnustamasta Jumalan herruutta ja ovat kapinallisia. Vaikka heidän käytöksensä ei ole huonoa ja vaikka he eivät levitä korruptiota ja väkivaltaa, he pysyvät kapinallisina ja heidän näennäisillä hyvillä teoillaan on vähäinen arvo. Sellaiset ihmiset muistuttavat lainsuojattomia. Ja kuten lainsuojattomasta ei tule tottelevaista ja lojaalia kansalaista, vaikka jotkin hänen teoistaan ovatkin maan lakien mukaisia, samalla tavalla Jumalaa vastaan kapinoivien näennäiset hyvät työt eivät voi korvata todellisen pahan, kapinan ja tottelevaisuuden, vakavuutta.

4) Ne, joilla ei ole uskoa eikä hyviä töitä. He levittävät epäjärjestyttä maailmaan ja syyllistyvät kaikenlaiseen väkivaltaan ja sortoon. He ovat ihmisistä pahimmat, sillä he ovat sekä kapinallisia että väärintekijöitä ja rikollisia.

Yllä oleva ihmiskunnan luokittelu osoittaa selvästi, että ihmisen todellinen menestys ja pelastus riippuvat uskosta, *imanista*. Elämä kuuliaisuudessa (*islam*) syntyy *imanin* siemenestä. Tämä jonkin henkilön *islam* voi olla virheellinen tai virheetön. Mutta ilman *iman* ia ei voi olla islamia. Missä *iman* ia ei ole, siellä ei ole islamia. Missä islamia ei ole, siellä on *kufri*. Se voi olla muodoltaan ja luonteeltaan erilainen, mutta joka tapauksessa se on *kufri* eikä mikään muu kuin *kufri*.

Tämä selittää *iman* in tärkeyden Jumalalle täysin antautuvan elämässä.

Miten hankkia tietoa Jumalasta?

Nyt syntyy kysymys: miten hankkia tietoa Jumalasta, Hänen ominaisuuksistaan, Hänen Laistaan ja Tuomiopäivästä?

Olemme jo viitanneet lukemattomiin osoituksiin Jumalasta, joita on ympärillämme ja meissä itsessämme ja jotka todistavat, että on vain Yksi Luoja ja Hallitsija, joka hallitsee ja ohjaa sitä. Nämä todistukset heijastavat Luojan jumalallisia ominaisuuksia: Hänen suurta viisauttaan, Hänen kaikenkäsittäviä tietojaan, Hänen Kaikkivaltiaansa, Hänen armoaan, Hänen kaikenkattavaa voimaansa, Hänen *force majeure* 'nsa - lyhyesti sanottuna, Hänen ominaisuuksistaan on jälkiä kaikkialla missä Hän työskentelee. Mutta ihmisen äly ja hänen kykynsä omaksua tietoja eivät ole onnistuneet tarkkailemaan ja ymmärtämään niitä. Ne ovat kaikki selvästi ilmaistuna, ja silmämme ovat avoimet lukemaan, mitä on suurin kirjaimin kirjoitettu kaikkeen luotuun. Mutta tässä ihmiset ovat epäonnistuneet. Jotkut ovat julistaneet, että on kaksi jumalaa, toiset ovat alkaneet kannatta kolminaisuutta, ja vielä jotkut sortuvat monijumalaisuuteen. Jotkut alkoivat palvella luontoa ja toiset jakoivat jumaluuden moninaisiksi jumaluuksiksi: sateen, ilman, tulen, kuoleman jumaliksi. Vaikka Jumalan ilmaisemiset sellaisenaan olivat hyvin selviä, ihmisjärki on epäonnistunut monenlaisissa arvioinneissa eikä ole pystynyt näkemään todellisuutta sen oikeassa perspektiivissä. Se kohtasi harhakuvan toisensa jälkeen eikä saanut tulokseksi muuta kuin ajatuksen sekasortoa. On tuskin tarpeellista puhua enempää näistä inhimillisen harkintakyvyn erehdyksistä.

Samoin ihmiset ovat esittäneet monia virheellisiä käsityksiä kuolemanjälkeisestä elämästä; esimerkiksi sen että kuoleman jälkeen ihminen muuttu pelkäksi tomuksi eikä enä nouse kuolleista; tai että ihminen on jatkuvan uudelleensyntymistapahtuman alaisna tässä maailmassa ja häntä rangaistaan tai hänet palkitaan tulevissa elämän kausissa.

Vielä suurempia vaikeuksia syntyy kun tulemme elämistä koskeviin sääntöihin. täydellisten ja

tasapainoisten, Jumalaa miellyttävien elämisen sääntöjen laatominen pelkästään inhimillisen järjen avulla on erittäin vaikea tehtävä. Vaikka ihmisellä olisi korkeimmat älylliset lahjat ja verraton viisaus sekä monien vuosien neuvottelukokemus, hänen mahdollisuutensa muotoilla oikeat mielipiteen elämisestä ja olemassaolosta eivät olisi kovinkaan lupaavat. Vaikka hän sitten, koko elämäniän jatkuneen harkitsemisen jälkeen, onnistuisikin, häneltä puuttuu kuitenkin luottamus siihen, että hän on todella löytänyt totuuden ja valinnut oikean tien.

Vaikka ihmisen kykyjen, järkeilyn ja tietojen täydellisin ja oikeudenmukaisin koe olisi ollut jättää hänet omien voimiensa varassa löytämään elämisen oikea tie tässä maailmassa ilman mitään ulkopuolista johdatusta, ne jotka omien älykkäiden pohtimistensa kautta olisivat löytäneet totuuden ja oikeudenmukaisuuden, olisivat saaneet menestystä ja pelastuksen, kun taas ne jotka eivät tähän pystyisi, olisivat epäonnistuneet. Jumala säästi kuitenkin ihmisolentonsa näin ankaralta kokeelta. Armossaan ja hyvántahtoisuudessaan Hän nosti ihmiskuntaa varten heidän omasta joukostaan ihmisiä, joille Hän ilmoitti tiedon ominaisuuksistaan, paljasti lakinsa ja oikean elämäntavan säännöt, ja antoi tiedon elämän tarkoituksesta ja kuoleman jälkeisestä elämästä, ja osoitti sitten tien, mitä seuraamalla ihminen saavuttaa menestystä ja ikuisen autuuden. Nämä valitut ihmiset ovat Jumalan sanansaattajia - Hänen profetiansa. Jumala on välittänyt heille tietoa ja viisautta *wahy* n (ilmestyksen) avulla ja kirja, joka sisältää Jumalan ilmestykset on nimeltään Jumalan Kirja tai Jumalan Sana. Ihmisen viisauden ja älykkyyden koe on nyt seuraava: tunnistaako hän Jumalan sanansaattajan tarkasteltuaan huolellisesti hänen puhdasta ja harrasta elämänsä ja tarkkaan tutkittuaan hänen jaloja ja virheettömiä opetuksiaan? Ihminen, jolla on oikea viisaus ja tavallista tervettä järkeä, saa varmuuden totuudesta ja hyväksyy totuuden sanansaattajan ohjeet. jos hän kieltää Jumalan sanansaattajan ja hänen opetuksensa, hänen kieltäytymisensä merkitsee sitä, että häneltä puuttuu kyky tunnistaa totuus ja oikeudenmukaisuus. Tämän kieltämisen takia hän epäonnistuu kokeessa. Sellainen ihminen ei koskaan pysty löytämään totuutta Jumalasta, Hänen kaistaan ja kuolemanjälkeisestä elämästä.

Usko tuntemattomaan

On jokapäiväinen asia, että jos ihminen ei tiedä jotakin, hän etsii käsiinsä henkilön, joka tietää, uskoo hänen sanaansa ja seuraa häntä. Jos ihminen sairastuu eikä voi hoitaa ja parantaa itseään, hän etsii käsiinsä lääkärin ja noudattaa hänen ohjeitaan kyselemättä mitään. Miksi? Koska lääkäriellä on tarvittava pätevyys antamaan lääketieteellisiä ohjeita, riittävä kokemus, ja hän on parantanut koko joukon potilaita. Sen tähden hänen ohjeitaan noudatetaan, tehdään kaikki mitä hän suosittelee ja vältetään kaikkea minkä hän kieltää. Samoin ihminen uskoo lainopillisen neuvonantajansa sanoja kaikessa lakia koskevassa ja toimii sen mukaisesti. Koulutusta koskevissa kysymyksissä jokainen luottaa opettajaansa tai ohjaajaansa ja hyväksyy hänen ohjeensa. henkilö, joka haluaa mennä johonkin paikkaan eikä tunne sinne tietä, kysyy joltakulta joka tietää ja seuraa sitten tietä joka hänelle osoitetaan. Lyhyesti sanottuna järjenmukainen suunta on, että ihminen kko elämänsä ajan kääntyy asiaa tuntevan puoleen asioissa, joita hän ei tunne tai ei voi tuntea, hyväksyy neuvot ja toimii niiden mukaisesti. Kun omat tiedot asiasta ovat riittämättömät, valitaan huolellisesti asiantuntija ja hyväksytään vaieten hänen sanansa. Oikean henkilön valinnassa nähdään paljon vaivaa. Mutta kun sopiva henkilö on valittu, hänen neuvonsa hyväksytään varauksetta. Tällaista uskoa kutsutaan 'uskoksi tuntemattomaan', sillä tässä luotetaan asiantuntijaan asioissa joita itse ei tunneta. Tämä on tarkalleen *iman-bil-ghaib*. Sellaista uskoa tai luottamusta siihen, mitä henkilö eiaikaisemmin ole tuntenut, kutsutaan uskoksi tuntemattomaan (*iman-bil-ghaib*).

Iman-bil-ghaib merkitsee sitä, että hankitaan tietoja sellaisesta, mitä aikaisemmin ei tiedetty, henkilöltä, joka tietää. Ihminen ei tunne Jumalaa ja Hänen todellisia ominaisuuksiaan. Ei olla tietoisia siitä, että Hänen enkelinsä ohjaavat koko maailmankaikkeuden koneistoa Hänen ohjauksensa mukaisesti, ja että he ympäröivät ihmistä joka puolelta. Ei tunneta kunnolla elämäntapaa, jonka avulla voidaan voittaa Luojan suosio. Kuolemanjälkeinen elämä on myös täysin tuntematon. Kaikista näistä asioista on tietoja profeetoilla, jotka olivat suorassa yhteydessä Jumalalliseen olentoon, joka varusti heidät oikeilla tiedoilla. He olivat henkilöitä, joiden vilpittömyys, aitous, luotettavuus, jumalisuus sekä heidän elämänsä ehdoton puhtaus ovat kieltämättömiä todisteita heidän vakuutukselleen, että he tietävät. Ja ennen kaikkea juuri heidän sanomansa viisaus ja voima pakottivat myöntämään, että he puhuvat totta ja että heidän saarnansa ansaitsevat sen, että niihin uskotaan ja että niitä seurataan. Tämä ihmisen vakaumus on *iman-bil-ghaib*. Sellainen totuuden tunteva ja totuuden hyväksyvä asenne (ts. *iman-bil-ghaib*) on olennaisen tärkeä Jumalan tottelemisessa ja Hänen tahtonsa mukaan toimimisessa, sillä ei ole muuta välikappaletta kuin Jumalan sanansaattaja todellisen tiedon saamiseksi ja ilman asianmukaista tietoa ei ole mahdollista kulkea islamin tietä oikealla tavalla.

KOLMAS LUKU PROFEETTUUS

Aikaisempi pohdintamme on selvitelty seuraavia kohtia.

1) Ihmisen oikea suunta on elää tottelevaisena Jumalalle ja sellaisen tottelevaisuudessa elämisen olennaisia perusteita ovat tieto ja usko; tieto Jumalasta ja Hänen ominaisuuksistaan, Hänen mieltymyksistään ja siitä, mistä Hän ei pidä, Hänen valitsemastaan tietä jaa tuomiopäivästä; ja horjumaton usko tämän tiedon totuudenmukaisuuteen ja luotettavuuteen; tämä on *iman*.

2) Toiseksi, Jumala on armeliaisuudessaan säästänyt ihmiseltä tämän tiedon vaivalloisen hankkimisen vain henkilökohtaisen ponnistustensa avulla. Hän ei pannut ihmistä tähän vaikeaan kokeeseen. Sen sijaan Hän ilmoitti tämän tiedon ihmisten joukosta valituille profeetoille, määräten heidät välittämään Jumalan tahdon muille ihmisille ja osoittamaan heille oikean tien. Tämä on pelastanut ihmisen suunnattomista onnettomuuksista.

3) Lopuksi tavallisten miesten ja naisten velvollisuus on tunnistaa profeetta ja varmistauduttuaan siitä, että hän on oikea Jumalan profeetta, uskoa häneen ja hänen opetuksiinsa ja totella häntä tunnollisesti ja seurata hänen jälkiään. Tämä on pelastuksen tie.

Tässä luvussa pohdimme profeettuuden luonnetta, historiaa ja muita siihen liittyviä seikkoja.

I PROFEETTUUS: SEN LUONNE JA VÄLTTÄMÄTTÖMYYS

On helppo huomata, että Jumala on armeliaasti varustanut ihmisen kaikella, mitä tämä tarvitsee tässä maailman kaikkeudessa. Jokainen vastasyntynyt saapuu maailmaan varustettuna silmillä jotta hän näkisi, korvilla jotta hän kuulisi, nenällä jotta hän voisi haistella ja hengittää, käsillä jotta voisi koskettaa, jaloilla jotta hän voisi kävellä ja järjellä jotta hän voisi ajatella ja pohtia! Kaikki nämä mahdollisuudet, voimat ja kyvyt, joita ihminen tarvitsee tai saattaa tarvita, on mitä huolellisimmin annettu hänelle ja ihmeellisellä tavalla

sijoitettu hänen hentoon ruumiiseensa. Jokainen pienikin tarve on otettu huomioon ja siihen on varauduttu. Mitään ihmiselle tarpeellista ei ole jätetty pois.

Samam koskee maalimaa missä hän elää. Kaikkea mikä on hänen elämiselleen välttämätöntä, on varattu runsaasti - ilmaa, valoa, lämpöä, vettä ja niin edelleen. Lapsi löytää, avatessaan silmänsä, ravintonsa äitinsä rinnasta. Vanhemmat rakastavat häntä vaistomaisesti ja heidän sydämiinsäön juurrutettu vastustamaton halu huolehtia hänestä, kasvattaa häntä ja uhrata kaikkensa hänen hyvinvointinsa hyväksi. Lapsi kasvaa tämän ylläpitojärjestelmän turvissa aikuiseksi ja saa kaikissa elämänsä vaiheissa luonnosta kaiken mitä hän tarvitsee. Kaikista hengissäsäilymisen ja kasvun edellytyksistä on huolehdittu ja hän huomaa, että koko mssilmsnksikkeus on hänen palveluksessaan kaikissa vaiheissa.

Ihmistä on edelleen siunattu kaikilla niillä voimilla, kyvyillä ja taidoilla - fyysisillä, henkisillä ka moraalisisilla - joita hän tarvitsee elämisen taisteluun. Tässä suhteessa Jumala on suorittanut ihmeelliset järjestelyt. Hän ei ole jakanut näitä kykyjä ihmisille aivan tasan. Tasapuolinen jako olisi tehnyt ihmiset aivan riippumattomiksi toisistaan ja heikentänyt keskinäisen huolenpidon ja yhteistyön mahdollisuuksia. Siten, vaikka ihmiskunnalla kokonaisuudessaan on hallinnassaan kaikki mitä tarvitaan, ihmisten kesken kykeneväisyyttä on jaettu epätasaisesti ja säästävaisesti. Joillakin on fyysistä voimaa ja urhollisuutta, toiset taas kunnostautuvat henkisillä lahjoillaan. Jotkut saavat syntymälahjana taiteellisia, runollisia ja filosofisia taipumuksia, joillakin on terävä kieli, toisilla sotilaallista älykkyyttä, kaupallista järkeä, matemaattisia kykyjä, tieteellistä uteliaisuutta, kirjallista havaintokykyä, filosofista mielenlaatua jne. Nämä erikoistaipumukset erottavat ihmisen ja tekevät hänelle mahdolliseksi ymmärtää vaikeita asioita, jotka ovat tavallisen ihmisen käsityskyvyn ulkopuolella. Nämä tiedot, taipumukset ja lahjakkuudet ovat Jumalan lahjoja. Ne ruumiillistuvat niiden ihmisten luonnossa, jotka Jumala on määrännyt täten erottumaan muista. Ne ovat useimmiten synnynnäisiä eikä niitä voi hankkia pelkän koulutuksen tai harjoittelun avulla.

Täten Jumalan lahjojen sijoittamisen tarkempi pohtiminen paljastaa, että lahjat on sijoitettu ihmisten keskuuteen hämmästyttävällä tavalla. Kyvyt, joita tarvitaan inhimillisen kulttuurin yleiseen ylläpitoon, on annettu tavallisille ihmisille, kun sitävastoin erikoistaipumukset, joita tarvitaan vain rajoitetussa määrin, on annettu vain pienelle määrälle ihmisiä. Sotilaiden, talonpoikeita, käsityöläisten ja työläisten lukumäärät ovat suuria, mutta kenraaleja, oppineita, valtiomiehiä ja intellektuelleja on suhteellisesti vähemmän. Sama koskee kaikkia ammatteja, taiteita ja käsityötaitoa. Yleisenä sääntönä tuntuu olevan: mitä korkeampi kyky ja suurempi nerous, sitä pienemmällä määrällä ihmisiä on nämä lahjat. Huippuneroja, jotka jättävät lähtemättömän jäljen ihmiskunnan historiaan ja joiden saavutukset ohjaavat ihmiskuntaa pitkiä aikoja, on harvoin ja pitkin väliajoin.

Tässä joudumme oisen kysymyksen eteen: rajoittuvatko inhimillisen kulttuurin perustarpeet asiantuntijoiden ja spesialistien tarpeeseen lain ja politiikan, luonnontieteiden ja matematiikan, insinööritaidon ja mekaniikan, finanssitiiteen ja taloustiiteen ja muiden sellaisen aloilla, vai tarvitaanko myös ihmisiä, jotka pystyvät osoittamaan oikean tien - tien Jumalan luo ja pelastukseen? Toiset asiantuntijat varustavat ihmiset tiedoilla kaikesta siitä, mitä maailmassa on ja keinoista käyttää sitä hyväksi, mutta tarvitaan myös joku joka kertoo ihmiselle luomisen tarkoituksesta ja itse elämän merkityksestä. Mitä ihminen itse on ja mitä varten hänet on luotu? Kuka on varustanut hänet kaikilla voimilla ja kyvyillä ja miksi? Mitkä ovat elämän todellisetpäämäärät ja miten voidaan saavuttaa? Mitkä ovat elämän todelliset

arvot ja miten ne voidaan saavuttaa? Tämä on ihmisen tärkein tarve ja ellei hän tiedä tätä , hän ei voi pystyttää kulttuurin rakennusta terveelle pohjalle eikä voi onnistua tässä ja tuonpuoleisessa elämässä. Järkemme kieltäytyy uskomasta, että Hyvä Jumala, joka on varustanut ihmisen hänen pienimpiäkin tarpeitaan varten, laiminlöisi kaikkein suurimman, ylevimmän ja tärkeimmän tarpeen. Ei, niin ei asia voi olla. *Eikä asi aolekaan siten.* Samalla kun Jumala on luonut kunnostautuneita ihmisiä tieteen ja taiteen aloilla, Hän on kasvattanut ihmisiä, joilla on syvällinen näkemys, puhtaat intuitiot ja mitä korkeimmat kyvyt tuntea ja ymmärtää Häntä. Heille Hän on itse ilmaissut jumalisuuden, hurskauden ja oikeudenmukaisuuden tien. Hän antoi heille kaiken tiedon elämän tarkoituksista ja moraalisuuden arvoista ja uskoi heille tehtäväksi jumalisen ilmestyksen välittämisen muille ihmille ja heidän jhdattamisensa oikealle tielle. Nämä ihmiset ovat profeettoja , Jumalan sanansaattajia.

Profeettojen erottavina piirteinä yhteiskunnassa ovat erityiset kyvyt, luontainen mielenlaatu ja hurskas ja sisällökäs elämä, suunnilleen samoin kuin taiteiden ja tieteiden nerot erottuvat muista ihmisistä erikoislaatuisten kykyjensä ja luontaisten taipumustensa ansiosta. Ihmisen nerous mainostaa itse itseään ja saa automaattisesti toiset ihmiset tunnistamaan ja hyväksymään sen. Kun esimerkiksi kuuntelemme synnynäistä runoilijaa, huomaamme heti hänen erikoislaatuisten nerokkuutensa. Vaikka ne, joille tätä luontaista lahjakkuutta ei ole annettu, yrittäisivät parhaansa saavuttaakseen saman erinomaisuuden runoudessa, he eivät voi onnistua. Sama koskee synnynäistä puhujaa, kirjailijaa, johtajaa tai keksijää. Jokainen sellainen lahjakkuus erottautuu merkittävän voimansa ja liostavien saavutustensa ansiosta. Muut eivät voi vetää sille vertoja. Sama on totta profeetan suhteen. Hänen järkensä ratkaisee ongelmat, joita muiden järki ei ymmärrä; hän puhuu ja valaisee asioita, joistakukaan muu ei osaa puhua; hänellä on tiedot aroista ja monimutkaisista kysymyksistä, joita kukaan muu ei ymmärtäisi edes vuosien syvällisen ajattelun ja mietiskelyn jälkeen. Järki hyväksyy kaiken mitä hän sanoo; sydän tuntee sen totuudenmukaisuuden; ja kokemukset maailmallisista asioista samoin kuin havainnot maailman ilmiöistä todistavat kaikki siitä, että jokainen hänen suustaan lähtevä sana on totta. jos kuitenkin itse yrittäisimme tehdä saman työn, vain epäonnistuminen odottaa meitä. Hänen luontonsa ja mielensä ovat niin puhtaat, että hänen asenteensa osoittaa kaikissa asioissa totuudenmukaisuutta, suoruutta ja ylevyyttä. Hän ei koskaan tee tai sano mitään pahaa eikä myöskään syyllisty mihinkää pahaan. Hän juurruttaa aina mieliin hyveellisyyttä ja oikeudenmukaisuutta ja noudattaa itse sitä, mitä hän saarnaa toisille. Ei mikään tapahtuma hänen elämässään osoita, ettei hänen elämänsä olisi hänen ihanteidensa mukaista. Hänen sanojaan tai hänen tekojaan ei kannusta omanvoitonpyyyni. Hän kärsii toisten ouolesta, mutta ei koskaan pane toisia kärsimään oman hyvinvointinsa takia. Hänen koko elämänsä on esimerkkinä totuudesta, jaloudesta, luonnon puhtaudesta, ylevästä ajattelusta ja inhimillisyyden ylimmästä muodosta. Hänen luonteensa on vailla vikoja eikä tarkinkaan tutkimus voi paljastaa mitään säröjä hänen elämässään. Ja kaikki nämä tosiasiat, kaikki nämä ominaisuudet osoittavat selvästi, että hän on Jumalan profeetta ja että ihmisten on pantava uskonsa häneen.

Kun on aivan selvää, että se ja se henkilö on Jumalan oikea profeetta, tämän toteamisen luonnollinen seuraus on, että hänen sanansa hyväksytään, hänen ohjeitaan noudatetaan ja hänen käskyjään totellaan. On täysin järjenvastaista hyväksyä ihminen Jumalan oikeaksi profeetaksi ja olla sitten uskomatta hänen sanojaan tai seuraamatta hänen ohjeitaan; sillä juuri se, että hänet on hyväksytty Jumalan profeetaksi merkitsee sitä, että se mitä hän sanoo on Jumalasta ja mitä tahansa hän tekee, on Jumalan tahdon mukaista ja Hänelle mieleistä. Täten tottelemattomuus häntä kohtaan on tottelemattomuutta Jumalaa kohtaan - ja

tottelemattomuus Jumalaa kohtaan ei johda muuhun kuin tuhoon ja hävitykseen. Siksi juuri profetan hyväksyminen tekee velvollisuudeksemme alistua hänen ohjeisiinsa ja hyväksyä ne ilman pienintäkään vastaansanomista. Emme ehkä täysin käsitä jonkin määräyksen viisautta ja tarkoituksenmukaisuutta, mutta jo se tosiasia, että profeetta on antanut ohjeen, on riittävä ate sen totuudenmukaisuudesta, eikä epäroinnille tai epäilyksille jää pienintäkään tilaa. Kykenemättömyytemme sen käsittämiseen ei riitä aiheeksi epäilylle, että siinä olisi puutteita tai virheitä, sillä tavallisen ihmisen käsityskyky ei ole virheetön. sillä on omat rajoituksensa, joita ei voi jättää täysin houmiotta. On ilmeistä, että henkilö, joka ei tunne perusteellisesti jotakin taiteenalaa, ei voi ymmärtää sen hienouksia; mutta tämä henkilö olisi hupsu, jos hän kieltäisi kaiken sen mitä asiantuntija sanoo. On tärkeitä muistaa, että kaikissa tärkeissä maailmallisissa liiketoimissa asiantuntijaa tarvitaan neuvonantajana, ja un käännyimme asiantuntijan puoleen, luotamme siitä lähtien hänen neuvoihinsa ja olemme kokonssn riippuvaisia hänestä. Luovumme omasta harkinta- ja päättämisoikeudestamme ja seuraamme häntä nöyrästi. Kukaan tavallinen ihminen ei voi olle maailman kaiken tiedon ja taidon mestari. Tavalliselle ihmiselle sopivin tapa on tehdä itse mitä osaa , ja kun kysymyksessä ovat asiat, joita hän ei hallitse, käyttää kaikki viisautensa ja oveluutensa parhaan mahdollisen ihmisen löytämiseen avukseen ja oppaakseen, ja kun hän sitten on löytynyt, hyväksyä hänen neuvonsa ja seurata häntä. Kun olemme varmoja, että joku henkilö on paras saatavissa oleva kysymyksessä olevaan tarkoitukseen, pyydämme hänen neuvoaan ja ohjausta ja luotamme täysin häneen. Olisi epäviisasta puuttua hänen toimiminsa joka askeleella ja sanoa. “Ennenkuin teet mitään muuta, selitä minulle ensin niin, että ymmärrän.“ Kun palkkaamme asianajajan hoitamaan jotakin lakiasiaa, emme puutu hänen toimiinsa joka käännteessä. Mieluummin luotamme häneen ja noudatamme hänen neuvojaan. Menemme lääkäriin saadaksemme hoitoa ja seuraamme hänen ohjeitaan. emme työnnä nokkaamme lääketieteellisiin asioihin emmekä kokeile loogisia kykyjämme väittelemällä lääkärin kanssa. Tämä on oikea asenne elämässä. Näin pitää suhtautua myös uskontoon. Tarvitsemme tietoa Jumalasta, haluamme tuntea Jumalalle mieleisen elintavan, eikä meillä ole mitään keinoja hankkia näitä tietoja. Velvollisuutemme on sen tähden oikea Jumalan profeetta, ja tämä on tehtävä erittäin huolellisesti, teräväjärkisesti ja tarkasti arvioiden, sillä valitsemme väärän henkilön oikeaksi profeetaksi, joudumme väärille jäljille. Jos me kuitenkin tarkan harkinnan ja punnitsemisen jälkeen ehdottomasti päätämme, että joku henkilö on todella Jumalan oikea profeetta, meidän on luotettava häneen täysin ja toteltava uskollisesti kaikkia hänen ohjeitaan.

Onhan selvää, että ihmisen ainoa oikea tie on se, jonka profeetta ilmoittaa ja oikea tapa elää on se, jonka hän sanoo Jumalan määränneen. Tästä voi helposti ymmärtää, että kaikille ihmisille on ehdottoman tärkeitä uskoa profettaan ja totella häntä ja seurata häntä, ja että ihminen joka hylkää profeetan ohjeet ja yrittää itse muovata oman tiensä, poikkeaa oikealta tieltä ja joutuu väistämättömästi harhaan.

Tässä asiassa ihmiset syyllistyvät kummallisiin erhdyksiin. On ihmisiä, jotka myöntävät profetan aitouden ja totuudenmukaisuuden, mutta eivät pane uskoaan (*iman*) häneen eivätkä seuraa hänet elämässään. Sellaiset ihmiset eivät ole vain *Kafir* eja, vaan käyttäytyvät myös epäviisaasti ja luonnottomasti, sillä ellemml seuraa profettaa tunnustettuamme hänet, merkitsee se sitä, että tietoisesti seuraamme valhetta. Ja mikä hulluus voi olla tätä suurempi!

Jotkut ihmiset julistavat:“ Emme tarvitse profettaa oppaksemme, me löydämme tien itse totuuteen.“ Tämä on myös väärä näkökanta. Olemme luultavasti oppineet geometriaa ja tiedämme, että kahden pisteen välillä voi olla vain yksi suora viiva, kaikki muut viivat ovat kieroja tai sitten ne eivät kosketa kyseistä pistettä. Sama koskee tietä totuuteen, mikä islamin

kielellä on nimeltään *sirat-i-mustaqeem* (Suora tie). Tämä tie lähtee ihmisestä ja johtaa suoraan Jumalan luo ja tämä tie voi selvästikin olla vain yksi ainoa, kaikki muut tiet ovat eksytyksiä ja johtavat harhaan. Profeetta on osoittanut tämän suoran tien, eikä sen lisäksi voi olla mitään muuta suora tietä. Ihminen joka jättää huomioonottamatta tämän tien ja etsii muita asioita, on vain oman mielikuvituksen narri. Hän valitsee tien ja uskoo sen olevan oikea, mutta havaitsee pian joutuneensa kiinni ja eksyneensä oman mielikuvituksensa luomiin labyrintteihin ja koukeroihin. mitä voidaan sanoa ihmisestä, joka on eksynyt ja joka, kun hyvä ihminen neuvoo hänelle oikean tien, uhmaavasti torjuu opastuksen sanoen: "En noudata ohjeitasi enkä hyväksy osoittamaasi tietä, vaan hapuilen itse tällä tuntemattomalla alueella ja yritän löytää etsintäni kohteen tavallani." Tämä on itetysti pelkkää typeryyttä kun profetaan selvät ohjeet ovat käytettävissä. Olisi suurta ajan ja energian tuhlausta, jolla jokainen yrittäisi aloittaa uudelleen tyhjästä. Emme milloinkaan toimi siten tieteiden ja taiteiden alalla, miksi sitten tässä?

Tämä on tavallinen erehdys ja jo vähäinen pohdinta paljastaa sen viat ja puutteet. Mutta jos syvennymme asiaan, huomaamme, että henkilö, joka kieltä uskovansa oikeaan profettaan, ei voi lainkaan löytää tietä Jumalan luo suoraan tai muutenkaan. Tämä johtuu siitä, että ihminen, joka kieltäytyy luottamasta totuudenmukaisien ihmisten neuvoihin, omaksuu niin tuemeltuneen asenteen, että totuuden näköalat käyvät vieraiksi hänelle ja hän joutuu oman itsepäisyytensä, yli mielisyytensä, ennakkoluulojensa ja paheellisuutensa uhriksi.

Usein tämä kieltäytyminen johtuu väärästä yli mielisyydestä ja itsepäisestä pysyttelystä esi-isien tavoissa, tai orjuudesta oman itsensä alhaisimmille taipumuksille, joiden tyydyttäminen profetaan oppeihin alistuttaessa käy mahdottomaksi. Jos ihminen on kokonaan jonkin tällaisen tilanteen vallassa, totuuden polku on suljettu häneltä. kateellisen henkilön tavoin hän ei voi katsoa asioita todellisuuden valossa. Sellainen ihminen eivoo löytää mitään tietä pelastukseen. Toisalta jos ihminen on vilpittön ja totuuttarakastava eikä ole minkään yllämainitun sekavuutta aiheuttavan seikan orja, tie todellisuuteen on valmiiksi päällystetty häntä varten eikä hänellä ole mitään syytä kieltäytyä uskomasta profettaan. Ei - hänhän löytää profetaan poetuksista aivan kuin oman sielunsa kaiun, ja hän löytää itsensä löytämällä profetaan.

Ja ennen muuta, oikea profetta on Jumalan itsensä kasvattama. Juuri Hän on lähettänyt hänet ihmiskunnan keskuuteen välittämään Hänen sanomaansa Hänen kansalleen. Hänen käskynsä on, että panemme uskomme profettaan ja seuraamme häntä. Siten se, joka kieltäytyy uskomasta Jumalan sanansaattajaa, kieltäytyy itse asiassa noudattamasta Jumalan määräyksiä ja hänestä tulee kapinallinen. Ei voida mitenkään kieltää sitä tosiasiaa, että se, joka kieltäytyy tunnustamasta hallitsijan lähettilään arvovaltaa, kieltää itse asiassa itsensä hallitsijan arvovaltan. Tämä tottelemattomuus tekee hänestä akpinallisen. Jumala on maailmankaikkeuden herra, todellinen Hallitsija, kuninkaiden Kuningas ja jokaisen ihmisen ehdoton velvollisuus on tunnustaa Hänen lähettiläidensä ja apostoleodensa arvovalta ja totella heitä Hänen valtuutettuina profettoinaan. Ja se, joka kääntyy pois Jumalan profetasta, on kafir, uskoipa hän Jumalaan tai ei.

LYHYT PROFEETTUUDEN HISTORIA

Luokaamme nyt lyhyt katsaus profettuden historiaan. Katsokaamme miten tämä pitkä ketju alkoi, miten se vähitellen kehittyi ja saavutti huippunsa profetoista viimeisen, Muhammedin, kohdalla (Jumalan siunaukset hänelle).

Ihmisrotu sai alkunsa yhdestä miehestä, Aatamista. Juuri hänestä ihmisten heimo kasvoi ja ihmisrotu moninkertaistui. Kaikki tähän maailmaan syntyneet ihmiset ovat lähtöisin tästä ensimmäisestä parista. Aatamista ja Eevasta.¹ Historia ja uskonto ovat yhtä mieltä tästä asiasta. Tieteelliset tutkimukset ihmisen alkuperästä eivät myöskään osoita, että alkuperältään erilaisia ihmisiä olisi syntynyt samanaikaisesti tai eri aikoina maailman eri osissa. Useimmat tiedemiehet arvelevat myös, että yksi mies olisi ollut olemassa ensin ja että koko ihmiskunta saattai polveutua tästä miehestä.

Aatami, ensimmäinen ihminen maan päällä, nimitettiin myös ensimmäiseksi Jumalan profeetaksi. Hän ilmoitti uskontonsa - islamin- hänelle ja velvoitti hänet ilmoittamaan ja välittämään sen jälkeläisilleen; opettamaan heilöle, että Allah on Ainoa, Luoja, maailman Ylläpitäjä; että Hän on maailmankaikkeuden Herra; ja että vain Häntä on palvottava ja toteltava; että heidän on eräänä päivänä palattava Hänen luokseen ja että vain Häneltä heidän on anottava apua; että heidän on eletävä hyvää, hurskasta ja oikeudenmukaista elämää Jumalan tahdon mukaisesti ja että jos he kääntyvät pois Hänestä ja ovat tottelemattomia Hänelle, he epäonnistuvat tässä ja tuonpuoleisessa elämässä ja saavat snkaran rangaistuksen epäuskostaan ja tottelemattomuudestaan.

Ne Aatamin jälkeläiset, jotka olivat hyviä, astuivat oikealle tielle, jonka hän heille osoitti, mutta ne, jotka olivat pahoja, hylkäsivät isänsä opetukset ja ajutuivat vähitellen harhateille. Jotkut alkoivat palvoa aurinkoa, kuuta ja tähtiä, toiset puita, eläimiä ja virtoja. Jotkut uskoivat, että ilma, vesi, tuli, teveys ja kaikki luonnon siunaukset ja voimat ovat eri jumalan hallinnassa ja että jokaista heistä piti lepytellä palvomalla. Täten tietämättömyys synnytti moninaisia monijumalisuuden ja epäjumalanpalveluksen muotoja, ja kokonainen joukko uskontoja sai muotonsa. Tämä tapahtui aikakautena, jolloin Aatamin jälkeläiset olivat levittäytyneet yli koko maapallon ka muodostaneet eri rotuja ja kansoja. Jokainen kans loi itselleen oman uskonnon, johon kuului omia muotoja ja rituaaleja. Jumala - ihmiskunnan ja maailmankaikkeuden ainoa Herra ja Luoja- unohdettiin täysin. Eikä vain Häntä, vaan Aatamin jälkeläiset unohtivat myös elintavan, jonka Jumala oli ilmoittanut heille ja jonka heidän suuri esi-isänsä oli opettanut heille. He olivat noudattaneet omia suunnitelmiaan. Kaikenlaiset pahat tavat kukoistivat ja kaikenlaiset tietämättömyyden käsitykset levisivät heidän keskuudessaan

1. tämä on erittäin tärkeä ja käänteentekevä käsitys. Sen looginen seuraus on ihmiskunnan yhteys ja ihmisten tasa-arvoisuus. On typerää tehdä eroa ja syrjiä ihmisiä luokan, värin, rodun tai asuinpaikan perusteella. Aikana, jona kansallisuusaatteet, ahdasmieliset rotuennakkoluulot ja verenhimoinen antisemitismi ovat repineet maailman riekaleiksi, tämä usko ihmiskunnan ykseyteen on voimakas toivonsäde tulevaisuutta ajatellen. -Toimittaja

He alkoivat tehdä erehdyksiä ratkaistessaan mikä oli oikein ja mikä väärin; monia pahoja asioita alettiin pitää oikeina ja monia oikeita asioita ei vain laiminlyöty vaan ne leimattiin vääriksi.¹ Tässä vaiheessa Jumala alkoi kasvattaa kunkin kansan keskuudesta profeettoja, jotka saarnasivat islamin uskoa heille. Kuki heistä muistutti omaa kansaansa opista, jonka he olivat unostaneet. He opettivat heille Jumalan palvelemista, lopettivat epäjumalien palvonnan ja shirkin, ts. muiden jumalien samaistamisen Jumalan kanssa, hävittivät kaikki tietämättömyydestä johtuvat tavat, opettivat heille Jumalan mielen mukaista elintapaa, ja antoivat heille elvyttäviä lakeja noudatettavaksi ja vahvistettavaksi yhteiskunnassa. Jumalan oikeita profeettoja nousi esiin kaikkialla; jokaisessa maassa, jokaisen kansan keskuudessa. Heillä kaikilla oli sama uskonto - islamin usko². Epäilemättä eri profeettojen opetusmenetelmät ja lait vaihtelivat hiukan sen kansan tarpeiden ja kulttuurin kehitystason mukaan, jonka keskuudessa he olivat kasvaneet. Kunkin profeetan nimenomaiset opetukset määräytyivät sen pahan mukaan, jota hän tapasi ja jonka hän hyläsi hävittää. Uudistusmenetelmät vaihtelivat sen mukaan, mikä menetelmä parhaiten soveltui eri käsityksiä ja aatteita vastaan taistelemiseen. Kun ihmiset olivat alhaisilla yhteiskunnallisella kehitystasolla, heidän lakinsa ja säädöksensä olivat yksinkertaisia; yhteiskunnan kehittyessä ja edistyessä ne muovautuivat ja paranivat. erot olivat kuitenkin vain pinnallisia ja näennäisiä. Kaikkien uskontojen opetuksen perusta oli sama, usko Jumalan ykseyteen, pyrkimys elämään hartaudessa, hyvydessä ja rauhassa ja usko kuolemanjälkeiseen elämään ja sen oikeudenmukaiseen palkinto- ja rangaistusmekanismiin.

1. Tämä näkemys uskontojen historiasta on jyrkästi vastakkainen niinmuitsutulle kehitysopilliselle uskontohistorian näkemykselle, jonka mukaan luonnonpalvonta oli ensimmäinen aste. Nämä ihmiset pysähtyivät luonnonpalvontaan merkkeihin aikaisemmissa yhteiskunnissa, mutta eivät yritä tutkia vieläkin vanhempaa muotoa, jonka kieroutumisia ja vääristymisiä nämä ovat. myöhemmät tieteelliset tutkimukset ovat vahvistaneet käsityksen, että Tawheed (Yhden Jumalan palvonta) oli varhaisin palvontamuoto ja että kaikki myöhemmät muodot ovat tämän alkuperäisen uskonnon vääristymiä. Niille, jotka haluavat tutkia syvällisemmin tätä asiaa, suositellaan professori W.Schmidtin ansiokasta teosta *The Origin of Religions*, jonka on englanniksi kääntänyt H.J.Rose Lontoo, Methuen).

2. Varsinkin länsimaisilla kirjoittajilla on yleisesti se väärä käsitys, että islam saa olemassaolostaan kiittää profeetta Muhammedia (rauha hänelle) ja jotkut heistä menevät jopa niin pitkälle, että kutsuvat häntä islamin perustajaksi. Tämä on totuuden vääristelyä. Islam on ollut kaikkien Jumalan profeettojen uskonto ja he kaikki ovat julistaneet samaa Jumalan sanomaa. Profeetat eivät ole islamia perustaneet, he ovat vain olleet sen sanansaattajia. Islam käsittää jumalan Ilmestykset, jotka totuudelliset profeetat ovat välittäneet. -Toimittaja

Ihmisen suhtautuminen profeettoihin on ollut kummallista. Ensin he kohtelivat profeettoja

huonosti ja kieltäyivät kuuntelemasta heidän opetiksiaan sekä hyväksymästä niitä. Jotkut profeetat karkoitettiin maistaan, muutamia murhattiin, muutamia, kohdaten kansan välinpitämättömyyden, saarnasivat koko ikänsä ja saivat tuskin enempää kuin muutaman seuraajan. Keskellä alituista vastustusta, pilkkaa ja nöyryyksiä, joille he joutuivat jatkuvasti alttiiksi, nämä Jumalan apostolit eivät kuitenkaan lakanneet saarnaamasta. Heidän kärsivällinen päättäväisyytensä saavutti lopuksi voiton: heidän opetuksensa eivät jääneet ilman tuloksia. Suuret ryhmät ihmisiä ja kansakuntia hyväksyivät heidän sanomansa ja kääntyivät heidän uskoonsa. Vuosisatoja kestäneeseen hairahduksissa pysyttelyyn, tietämättömyyden ja linvastaisuuteen syntyneiden ihmisten taipuvaisuus erehdyksin sai nyt uuden muodon. Vaikka he profeettojen elinaikana hyväksyivät heidän oppinsa ja noudattivat niitä, he kuitenkin palauttivat hiedän kuolemansa jälkeen vääristyneet käsityksensä uskontoihinsa ja muuttivat profeettojen opetuksia. He hyväksyivät aivan uusia Jumalan palvelemisen muotoja, jotkut jopa ryhtyivät palvelemaan profeettoja. Jotkut tekivät profeetoista Jumalan ruumiillistumia, jotkut tekivät profeetoista Jumalan poikia, jotkut tekivät profeetat osallisiksi Jumalan jumalisuudesta. Lyhyesti sanottuna, ihmisen vaihtelevat asenteet tässä asiassa olivat irvailu hänen järjestään ja pilkanteko hänestä itsestään; he tekivät epäjumalia juuri niistä henkilöistä, joiden pyhänä tehtävänä oli lyödä epäjumalat palasiksi. -sekoittamalla uskontoja, tietämättömyyden synnyttämiä tapoja ja rituaaleja, pohjattomia ja vääriä kaskuja ja ihmisen laatimia lakeja, ihmiset muuttivat ja vääristivät profeettojen idologian niin, että siitä vuosisatojen kuluttua oli tullut todellisen ja keksityn sekasotku, ja profeettojen opetukset olivat hukkuneet kuvitelmien ja turmeltuneisuuden rykelmään niin täydellisesti, että oli mahdotonta erottaa jyvää akanoista. Ja tyytymättömänä vielä tähänkin profeettojen opetusten turmelemiseen, he lisäsivät keksityjä kaskuja ja arvottomia peronteitä profeettojensa elämään ja pilasivat siten heidän elämäntarinansa niin, ettei ollut mahdollista saada selville heidän elämänsä todellista ja luotettavaa kuvausta. Profeettojen työ ei kuitenkaan mennyt hukkaan, huolimatta heidän seuraajiensa turmeltuneisuudesta. Kaikkien kansojen keskuudessa oli huolimatta kaikista väärentämisistä ja lisäyksistä säilynyt joitakin totuuden rippeitä. Ajatus Jumalasta ja kuolemanjälkeisestä elämästä oli lopullisesti omaksuttu muodossa tai toisessa. Kautta koko maailman hyväksyttiin yleisesti joitakin hyvyiden, totuudenmukaisuuden ja moraalisuuden periaatteita. Profeetat valmistelivat siten kukin kansansa henkisiä asenteita sellaisella tavalla, että yleismaailmallinen uskonto voitaisiin turvallisesti panna alkuun - uskonto, joka on täysin sopuoinnussa ihmisen luonnon kanssa ja joka käsittää kaiken, mikä on hyvää muissa uskonnoissa ja yhteiskunnissa, ja jonka koko ihmiskunta voi luonnollisesti ja yleisesti hyväksyä.

Kuten olemme edellä olevassa todenneet, yksittäisiä profeettoja ilmestyi aluksi eri kansojen tai ihmisryhmien keskuudesta, ja kunkin profeetan opetukset oli nimenomaan tarkoitettu hänen kansalleen. Syynä tähän oli se, että tuona historian kautena kansat asuivat erillään ja olivat niin erillään toisistaan, että kukin oli suljettu omien alueidensa maaan tieteellisten rajojen sisäpuolelle, ja mahdollisuudet keskinäiseen vuorovaikutukseen olivat olemattomat. Sellaisissa olosuhteissa olisi ollut hyvin vaikea puhua yhteisen maailmanuskonnon puolesta, uskon, johon liittyy oikeusjärjestelmä tässä maailmassa elämistä varten. Sitä paitsi noiden varhaisten kansakuntien yleiset olosuhteet olivat kovin erilaiset. Tietämättömyys oli suuri ja eri kansojen keskuudessa se oli antanut erilaisia muotoja uskon moraalille harhautumisille ja vääristyksille. Oli sen tähden välttämätöntä nostaa eri profeettoja saarnaamaan heille ja voittamaan heidät Jumalan tielle; hävittämään asteittain paha ja harhautuminen; poistamaan juurineen kaikki tietämättömyyden synnyttämät tavat ja tottumukset ja opettamaan heitä noudattamaan yksinkertaisen, hurskaan ja oikeudenmukaisen elämän jaloimpia periaatteita ja antamaan heille elämisen taidot. Vain Jumala tietää, miten monta vuosituhatta käytettiin siten

ihmisen kouluttamiseen, hänen kehittämiseensä henkisesti, moraalisesti ja hengellisesti. Joka tapauksessa edistyminen jatkui ja viimein tuli aika, jolloin hän kasvoi lapsesta aikuiseksi.

Kaupan, teollisuuden ja tieteiden kehittyessä ja laajetessa, kanssakäyminen kansojen välillä vakiintui. Kiinasta ja Japanista avattiin säännölliste reitit maitse ja meritse niinkin kauaksi kuin Euroopan ja Afrikan maihin. Monet ihmiset oppivat kirjoittamaan; tieto levisi. Aatteita alettiin levittää maasta toiseen, ja tieteellistä oppineisuutta alettiin vaihtaa maiden kesken. Suuria valloittajia ilmaantui, he laajensivat valloituksiaan maailman eri puolille, perustivat laajoja valtakuntia ja liittivät monia kansoja saman poliittisen järjestelmän alaisuuteen. Täten kansat tulivat lähemmäksi toisiaan ja heidän välillään vallitsevat eroavaisuudet kävivät vähäisemmiksi ja vähäisemmiksi.

Näissä olosuhteissa Jumalalle kävi mahdolliseksi lähettää yhteisen uskonnon koko ihmiskunnalle, uskonnon joka käsiitäisi kaiken sisältävän elämäntavan, joka peittäisi ihmisten moraaliset, henkiset, sosiaaliset, sivistykselliset, poliittiset ja taloudelliset tarpeet, samoin kuin heidän kaikki muutkin tarpeensa niin uskonnollisissa kuin maallisissakin kysymyksissä. Yli kaksituhatta vuotta sitten ihmiskunta oli saanut älyllisen pystyvyyden, joka tuntui kaipaavan yleismaailmallista uskontoa. Buddismi, vaikka se sisälsi vain muutamia eettillisiä periaatteita eikä ollut täydellinen elämisen järjestelmä, lähti liikkelle Intiasta ja levisi aina Japaniin ja Mongolian toisella suunnalla ja Afganistaniin ja Bokharaan toisella. Sen lähetyssaarnaajat matkustivat ympäri maailmaa. Joitakin vuosisatoja myöhemmin syntyi kristinusko. Vaikka Jeesuksen Kristuksen (rauha hänelle) opettama uskonto ei ollut mitään muuta kuin islamia, sen seuraajat mitätöivät sen kristinuskoksi kutsutuksi hölynpölyksi, ja tämäkin ilmeinen, israelisoitunut uskonto levisi Persian ja Lähi-Aasian kaukaisille seuduille ja Euroopan ja Aasian etäisiin ilmansuuntiin. Näistä tapahtumista ilmenee selvästi, että ihmiskunta tuona aikakautena vaati yhteistä uskontoa koko ihmiskunnalle, ja he olivat niin täysin valmistautuneita siihen, että kun he eivät löytäneet mitään valmista ja oikeaa uskontoa, he alkoivat kannattaa kansojensa keskuudessa olemassa olevia uskontoja, niin puutteellisia, epätäydellisiä tai epätydyttäviä kuin ne olivatkin.

ssä ihmiskunnan ratkaisevassa vaiheessa, jolloin ihmisne oma mieli kaipasi ylaismaailmallista uskontoa, Arabiassa kasvoi esiin profeetta koko maailmaa ja kaikkia kansoja varten. Uskonto, jota julistamaan hänet oli lähetetty, oli taas islam - mutta nyt täydellisen ja viimeistellyn järjestelmän muodossa, järjestelmän, joka käsitti kaikki ihmisen elämän yksilölliset ja aineelliset puolet. Hänestä tehtiin koko ihmiskunnan profeetta ja määrättiin julistamaan uskoa koko maailmalle. Hän oli islamin Profeetta Muhammed (rauha hänelle).

PROFEETTA MUHAMMED

Jos vilkaisemme maailmankarttaa, huomaamme, että mikään muu maa ei olisi voinut olla sopivampi kovim kaivatulle koko maailman uskonnolle kuin Arabia. Se sijaitsee Aasian ja Afrikan välissä, eikä Eurooppa ole kovin kaukana siitä. Muhammedin aikoina Euroopan kansat olivat sivistyneitä ja kulttuurin kannalta pitkälle edistyneitä kansoja; ja täten nämä kansat olivat suunnilleen yhtä etäällä Arabiasta kuin Intia. Tämä teki Arabian asemasta keskeisen.

Ja jos katsomme tuon aikakuden historiaa huomaamme, etti mikään muu kansa olisi yhtä hyvin soveltunut varustamaan lahjoillaan tätä profeettaa kuin arabit.

Maailman suuret kansat olivat taistelleet ankarasti maailmanherruudesta; ja tässä pitkässä ja katkeamattomassa taistelussa he olivat käyttäneet loppuun kaikki voimavaransa ja elinvoimansa. Niin kutsuttu sosiaalinen edistys oli kehittänyt pahoja tapoja kehittyneempien kansojen keskuudessa, kun taas arabien joukossa sellaista soiaalista järjestelmää ei esiintynyt, joten he olivat vapaita toimeettomuudesta, turmeltuneisuudesta ja heittäytymisestä ylellisyyteen ja aistiliseen yltäkylläisyyteen. Maailman suurten kansakuntien keinotekoiset yhteikuntajärjestelmät ja sivistys eivät olleet ulottaneet turmiollista vaikutustaan 500-luvun pakanallisiin arabeihin. Heillä oli vielä kaikki ne ihmisen hyvät ominaisuudet, jotka kansalla, jota ajan "yhteiskunnallinen edistys" ei ollut koskettanut, tulikin olla. He olivat rohkeita, pelottomia, anteliaita, he rakastivat vapautta ja olivat poliittisesti riippumattomia - eivät minkään hallitsevan valtion hegemonian alaisia. He elivät yksinkertaista elämää, eivätkä he tunteneet ylellistä ja halujaan tyydyttävää elintapaa. Epäilemättä heidänkin elämässään oli joitakin epäsuotavia puolia, kuten tulemme myöhemmin kertomaan, mutta näiden joukostaan ei ollut noussut profeettaa, eikä myöskään reformaattoria, joka olisi sivistänyt heitä ja puhdistanut heidän siveellisen elämänsä kaikista pahoista epäpuhtauksista. Viosisatoja jatkunut vapaa ja riippumaton elämä hiekkaerämaassa oli levittänyt ja ravinnut suunnonta tietämättömyyttä heidän keksuudessaan. Heistä oli täsät syystä kehittynyt niin kovasydämmisiä ja tietämättömyyden perinteelleen uskollisia, että heidän muuttamisansa inhimilliseksi ei ollut mitenkään tavallisen ihmisen tehtävä. Samalla heillä oli kuitenkin ominaisuus, jonka ansiosta he, jos erinomaisilla voimillaan varustettu henkilö kutsuisi heitä uudistumaan ja antaisi heille ylävän ihanteen ja täydellisen ohjelman, hyväksyisivät hänen kutsunsa ja ryhtyisivät tehokkaasti toimimaan tämän päämäärän saavuttamiseksi, eivätkä karttaisi mitään taistelua tai uhrauksia asian puolesta. He olisivat vamlit kohtaamaan vaikkapa koko maailman vihamielisyyden taistellessaan asiansa puolesta. Ja totisesti, juuri sellaista nuorta, voimakasta ja elinvoimaista kansaa tarvittiin levittämään koko maailman profeetan, Muhaamedin (rauha hänelle), opetuksia.

Ja sitten arabian kieli. Jos opiskelemme kieltä ja syvennymme arabialaiseen kirjallisuuteen, vakuuttaudumme pian siitä, ettei toista kieltä, joka soveltuisi yhtä hyvin kuin arabia selvittämään jumalallisen tiedon arkaluonteisia ja herkkiä ongelmia, ilmaisemaan korkeita ihanteita ja vaikuttamaan ihmisen mieleen sekä muovaamaan sitä alistuvaiseksi Jumalalle. Penet sanonnat ja lyhyet lauseet ilmaisevat kokonaisen ihanteiden maailman ja samalla kertaa ne ovat niin voimallisia, että ne tunkeutuvat sydämeeseen, pelkkä niiden sävy liikuttaa ihmiset kyyneliin ja saattaa heidät hurmioon. Ne ovat niin suloisia, että ne tuntuvat hunajalta kun niitä vuodatetaan korvaan; ne ovat niin tasapainoisia, että kuulijan ruumiin jokainen solu liikuttuu niiden sinfoniasta. Sellaista rikasta ja voimakasta kieltä tarvittiin Koraania, Jumalan sanaa, varten.

Siksi Arabian valitseminen koko maailman Profeetan syntymäaikaan oli osoitus Jumalan suprofeetaksi valitun henkilön persoonallisuudesta viisudesta. Tutustukaamme nyt tähän ainutlaatuiseseen ja erityisillä lahjoilla varustetun, Jumalan Profeetaksi valitun henkilön persoonallisuuteen.

III MUHAMMEDIN PROFEETTUUS: JÄRKEVÄ PUOLUSTUS

Jos sulkisimme silmämme ja kuvittelisimme elävämme 1400 vuotta sitten, huomaisimme, että maailma olisi täysin erilainen kuin tämän päivän maailma, eikä se pienimmälläkään tavalla muistuttaisi hälinää ja sekasortoa, joka ympäröi meitä. Miten harvoja ka kaukana

toisistaan olivatkaan mahdollisuudet ajatustenvaihtoon! Miten rajoitettuja ja kehittymättömiä olivatkaan kulkuvälineet! Kuinka vähäisiä ja laihoja olivatkaan ihmisten tiedot! Miten kapea oli hänen näköpiirinsä!

Pimeys hallitsi. Oli vain pieni oppineisuuden valonsäde, joka tuskin pystyi valaisemaan inhimillisen tiedon horisonttia. Ei ollut radiota eikä puhelinta, ei televisiota eikä elokuvia. Rautateitä tai moottoriajoneuvoja ei osattu edes kuvitella, painokoneet ja kustannusyhtiöt olivat tuntemattomia. Käsinkirjoitetut kirjat ja jäljentäjät huolehtivat siitä laihasta kirjallisuudesta, mitä ylipäätään oli välitettävissä sukupolvesta sukupolveen. Koulutus oli ylellisyyttä, joka oli varattu vain kaikkein onnellisimmassa asemassa oleville, ja oppilaitoksia oli vain harvoja, kaukana toisistaan.

Inhimillisen tiedon varastot olivat köyhät, ihmisen näkemys oli ahdas ja hänen ajatuksensa ihmisistä ja asioista olivat hänen ympäristönsä rajoittamia. Tuon ajan oppineeltakin puuttuivat monessa suhteessa tiedot, joita tämän päivän maallikolla on, ja sivistynein henkilö oli vähemmän hienostunut kuin nykyaikaiset kadunmiehemme.

Ihmiskunta oli tosiaankin syösty tietämättömyyteen ja taikauskoon. Sekin oppineisuuden valo, mikä oli olemassa, näytti taistelevan häviöön tuomittua taistelua kaikkialla vallitsevaa pimeyttä vastaan. Sitä, mitä nykyään pidetään yleisenä tietona, olisi tuskin voinut vaatia niinä aikoina edes vuosikausien määrätietoisen ajattelun ja kärsivällisen tutkimustyön jälkeen. Ihmisillä oli tapana tehdä uhkarohkeita matkoja ja käyttää kokonainen ihmisikä hankkiakseen vaatimattomat tiedot, jotka valistuneena aikanamme kuuluvat jokaiseen perintöön. Asiat, jotka tänä päivänä on luokiteltu "taruiksi" ja "taikauskoksi", olivat sen ajan ehdottomia totuuksia. Teot, joita pidämme julmina ja abarbaarisina, olivat silloin jakapäiväistä elämää. Menetelmät, jotka meistä tuntuisivat moraaliltaan vastenmielisiltä, olivat koko sen ajan maraalin sielu, eikä silloin saatettu kuvitellakaan, että saattaisi olla toisenlainenkin elämäntapa. Epäusko oli saanut sellaisen vallan ja levinnyt niin laajalle, että ihmiset kieltäytyivät pitämästä mitään jalona ja ylevänä, ellei se esiintynyt ylikuonnollisen, tavallisesta poikkeavan, salaperäisen ja jopa täysin epäuskottavan hahmossa. Heisää oli kehottunut niin voimakas alemmuuskompleksi, että heidän oli mahdotonta uskoa, että ihmisellä voisi olla jumalinen sielu tai että pyhimykset olisivat inhimillisiä.

ARABIA - pimeyden kuilu

Tuolla pimeydessä elävällä alueella oli seutu, missä pimeys oli raskaampaa ja paksumpaa. Naapurimailla Persialla, Bysantilla ja Egyptillä oli heikko sivistyksen hohde ja vähäistä oppineisuuden valoa. Mutta Arabia ei voinut saada mitään osuutta niiden sivistyksen vaikutuksista. Se oli valtavan hiekkaerämaan eristämä. Kauppiaat kulkivat vaivalloisesti suunnattomia välimatkoja, joihin kului useita kuukausia, kuljettaen tavaroita edestakasin näiden maiden välillä, mutta he hankkivat matkoillaan tuskin tiedonjyvistä heidän omassa maassaan ei ollut ainuttakaan koulutuslaitosta tai kirjastoa. Kukaan ei näyttänyt olevan kiinnostunut tiedon vaalimisesta ja edistämisestä. Niillä harvoilla, jotka osasivat lukea, ei ollut tarpeeksi sivistystä, jotta he olisivat pystyneet ymmärtämään silloisia tieteitä tai taiteita. Heidän kielensä oli kyllä erittäin kehittynyttä ja pystyi ihmeellisen tarkasti ilmaisemaan ihmisen ajatusten hienoimmatkin vivahteet. Heidän kirjallinen makunsa oli myös hyvä. mutta heidän kirjallisuutensa jäännösten tarkastelu paljastaa heidän rajoitetun tietonsa, heidän sivistyksensä alhaisuuden ja sen, miten taikauskon kyllästävät heidän mielensä olivat, miten barbaariset ja julmat heidän ajatuksensa ja tapansa, miten hiomaton ja alhainen heidän

moraalinsa taso.

Arabia oli maa ilman hallitusta. Jokainen heimo vaati itselleen yliherruutta ja piti itseään riippumattomana yksikkönä. Ei ollut muuta lakia kuin viidakon laki. Murhapolitto, viattomien ja heikkojen ihmisten ryöstäminen ja murhaaminen kuuluivat jokapäiväiseen elämään. Henki, omaisuus ja kunnia olivat aina vaarassa. Eri heimot olivat jatkuvasti sotajalalla toisiaan vastaan. Mikä tahansa pieni välikohtaus riitti aiheuttamaan julmana riehuvan sodan, joka toisinaan laajeni koko maata koskeväksi, vuosikymmeniä kestäväksi yleiseksi mullistukseksi.¹

Beduiini ei tosiaankaan käsittänyt, miksi hänen olisi pitänyt jättää rauhaan toiseen heimoon kuuluva henkilö, jonka tappamiseen ja ryöstämiseen hänellä mielestään oli täysi oikeus.

Ne vähäisetkin moraali-, kulttuuri- ja sivistyskäsitteet, mitä arabeilla oli, olivat alkukantaisia ja hiomattomia. He kykenivät taukin erottamaan puhdasta epäpuhtaasta, laillista laittomasta, kohteliaisuutta epäkohteliaisuudesta. Heidän elämänsä oli hillitöntä. He ehkumoivat salavuoteudessa, uhkapelissä ja juopottelussa. "Ryöstä ja rosvoa" oli heidän tunnuslauseensa, murha ja ryöstäminen heidän tapansa. He saatoivat seistä toistensa edessä alastomina ilman mitään omantunnonpistoksia. Jopa heidän naisväkensäkin riisuutui alastomaksi Kaaban kiertämisseremiassa. Pelkästä typerästä arvovallan halusta he hautasivat tyttärensä elävältä niin ettei kenestäkään vain tulisi heidän vävyään. He naivat äitipuolensa isänsä kuoltua. He eivät tunteneet jokapäiväiseen syömisen, peseytymisen ja pukeutumisen alkeellisimpiakaan sääntöjä.

Mitä heidän uskonnollisiin käsityksiinsä tulee, niitä vaibasi sama paha, mikä raivosi muualla maailmassa.

He palvoivat kiviä, puita, tähtiä ja henkiä yleensä, kaikkea mahdollista paitsi Jumalaa. He eivät tietäneet mitään vanhojen profeettojen opetuksista. Heikkä oli aavistus siitä, että Aabraham ja Ismael olivat heidän esi-isäänsä, mutta eivät tietäneet juuri mitään heidän uskonnollisista opetuksistaan tai Jumalasta, jota he palvelivat. 'Adin ja Thamudin tarinat esiintyivät heidän kansantarinoissaan, mutta eivät sisältäneet mitään profeettojen Hudin ja Salihin opetuksista. Juutalaiset ja kristityt olivat välittäneet heille joitakin legendanomaisia kansantarinoita israelilaisista profetoista. Ne antoivat pöyristyttävän kuvan noista jaloista sieluista. Heidän opetuksiinsa aoli sekoitettu arabien oman mielikuvituksen tuotteita ja heidän elämänsä täysin mustattu. Vielä tänä päivänä on mahdollista saada kuva noiden ihmisten uskonnollisista käsityksistä vilkaisemalla Koraania selittäneiden muslimien kuvauksia israelilaisesta perinteestä. Niissä esitetty kuva profeetuudesta laitoksena ja israelilaisten profeettojen luonteesta on todellinen antiteesi kaikelle sille, minkä puolesta nuo jalot totuudenseuraajat taistelivat.

1. Professori Joseph Hell kirjoittaa teoksessaan *The Arab civilization* (s. 10):
“Nämä taistelu hävittivät kansallisen yhtenäisyydentunteen ja kehittivät parantumaton *partikularismia* ; jokainen heimo piti itseään riippumattomana ja muita heimoja oikeutettuina murhan ja ryöstön kohteina.“

Pelastaja syntyy

Sellaiseen pimeään aikaan syntyy ihminen siinä tietämättömyyden peittämässä maassa. Hänen vanhempansa kuolevat, kun hän on vielä pieni, ja muutamia vuosia myöhemmin hänen isoisäänsä kohtaa sama kohtalo. Näin häneltä viedään sekin vähäinen koulutus ja kasvatus, jonka hänen aikansa arabilapsi saattoi saada. Poikavuosinaan hän paimensi lampaista ja vuohia beduiinipoikien kanssa. Aikuiseksi tultuaan hän ryhtyi kauppiaksi. Niin liikeasioissa kuin muutenkin hän oli kosketuksissa vain arabien kanssa, arabien, joiden olosuhteita olemme edellä kuvanneet. Minkäänlainen sivistys ei ole edes hipaissut häntä; hän on täysin oppimaton ja kouluttamaton. Hän ei saa koskaan tilaisuutta istua oppineiden miesten joukossa, sillä sellaisia miehiä ei Arabiassa ole lainkaan. Hänellä on joitakin tilaisuuksia matkuttaa omasta maastaan, mutta nuo matkat suuntautuvat vain Syyriaan ja ovat vain tavanomaisia kauppamatkoja, joita arabien karavaanit tekivät. Jos hän siellä kohtaa oppineita tai saa tilaisuuden tarkkailla kiulttuurin ja sivistyksen eri puolia, noilla sattumanvaraisilla tapaamisilla tai hajanaisilla huomioilla ei voi olla mitään osuutta hänen persoonallisuutensa muovaamisessa. Sellaisilla seikoilla ei koskaan voi olla niin syvästi vaikuausta, että ne nostaisivat ihmisen kokonaan ympäristöstään, muuttaisivat hänet täydellisesti ja kohottaisivat hänet sellaisille omaperäisyyden ja loiston huipulle, ettei mitään henkistä sukulaisuutta olisi jäljellä hänen ja sen yhteiskunnan välillä, mihin hän on syntynyt. Ne eivät voi olla välikappaleita, joiden avulla oppimattomasta beduiinista tulee, ei vain oman maansa ja aikansa, vaan koko maailman ja kaikkien tulevien aikakausien johtaja. Tosiaankin, mikä tahansa merkitys kulttuurillisten ja älyllisten herätteiden antajana noille matkoille annetaan, varmaa on kuitenkin, etteivät ne voineet antale uskonnon, etiikan, kulttuurin ja sivistyksen periaatteita, joita ei sen ajan maailmassa ollut olemassa; eivätkä ne voineet luoda tuota jaloa ja täydellistä ihmisluonnon mallia, jonka kaltaista ei missään ollut olemassa.

Timantti kiviröykkiössä

Tutkikaamme tuon jalom miehen elämää ja työtä ei vain arabialaisen yhteiskunnan, vaan myös koko maailman kannalta, sellaisena kuin se oli sinä päivänä.

Hän eroaa täysin ihmisistä, joiden keskuuteen hän on syntynyt ja joiden joukossa hän viettää nuoruutensa ja varhaiset miehuusvuotensa, saavuttaen sitten täyden kypsyytensä. Hän ei koskaan valehtele. Hänen koko kansakuntansa todistaa yksimielisesti hänen totuudenmukaisuudestaan. Hänen pahimmat vihamiestensäkään eivät koskaan syytä häntä valheista missään tilanteessa koko elämänsä aikana. Hän puhuu kohteliaasti eikä koskaan käytä ruokotonta tai loukkaavaa kieltä. Hänellä on viehättävä persoonallisuus ja miellyttävät tavat, joiden avulla hän valloittaa kaikkien niiden sydämet, jotka joutuvat kosketuksiin hänen

kanssaan. Kanssakäymisissään ihmisten kanssa hän aina noudattaa oikeudenmukaisuuden ja reiluuden periaatteita. Hän harjoittaa kauppaa ja liiketoimia vuosikausia, mutta ei koskaan ryhdy mihinkään epärehelliseen liiketoimeen. Niillä, jotka tekevät kauppaa hänen kanssaan, on täydellinen luottamus hänen rehellisyyteensä. koko kansa kutsuu häntä nimellä “Al-Ameen” (Totuudenmukainen ja Luotettava). Hänen vihamiehensäkin uskovat kalleutensa hänen huostaansa ja hän täyttää tunnontarkasti heidän uskomansa tehtävän. Hän on vaatimaattomuuden ruumiillistuma yhteiskunnassa, joka on läpeensä kainostelematon. Vaikka hän on syntynyt kansan keskuuteen joka pitää juopottelua ja uhkapeliä hyveinä, hän ei koskaan koske alkoholiin eikä ryhdy uhkapeliin. Hänen kansansa on oppimatonta, sivistymätöntä ja likaista, mutta hän itse personifioi korkeinta kulttuuria ja hienostuneimpia esteettisiä käsityksiä. Vaikka sydämettömät ihmiset ympäröivät häntä joka puolelta, hänelon sydän, joka pursuaa inhimillisen ystävällisyyden hunajaa. Hän auttaa leskiä ja orpoja. Hän on matkustavaisille vieraanvarainen. Vaikka hän elää ihmisten keskuudessa, joille sota on olemassaolon leipä ja voi, hän rakastaa rauhaa niin paljon, että hänen sydämensä sulaa heidän puolestaan kun he tarttuvat aseisiin ja katkaisevat toistensa kaulat. Hän pysyttelee erossa heimonsa riidoista ja on ensimmäisenä yrittämässä sovinnon aikaansaamista. Vaikka hän on kasvanut epäjumalia palvovan kansan keskellä, hänenlensä on niin kirkas ja hänen sielunsa niin puhdas, ettei hän pidä palvelemisen arvoisena taivaassa eikä maan päällä ketään muuta kuin Ainoata ja Oikeata Jumalaa. Hän ei kumarra päätään kenenkään luodun olennon edessä eikä osallistu epäjumalien uhrijuhliin edes lapsena. Vaistomaisesti hän vihaa kaikkea olentojen ja olioiden palvontaa Jumalan rinnalla. Lyhyesti sanottuna tämän miehen pilviin nouseva, loistava persoonallisuus keskellä tuota pimeyden haallitsemää ympristöä on kuin majakka, joka valaisee sysimustan yön tai kuin kuolleiden kivien rökkiössä loistava timantti.

Vallankumous

Elettyään suuren osan elämästään tällä siveällä, puhtaalla ja sivistyneellä tavalla, hänen olemuksessaan tapahtuu vallankumous. Hän tuntee kyllästymistä ympärilleen kasaantuneeseen tietämättömyyteen ja pimeyteen. Hän haluaa päästä selvile vesille tuosta hirvittävästä tietämättömyyden, mädännäisyyden, moraalittomuuden, epäjumalanpalvelun ja epäjärjestyksen merestä, joka ympäröi häntä joka puolelta. Hän tuntee ettei mikään hänen ympärillään ole sopuosinnussa hänen sielunsa kanssa. Hän vetäytyy kukkuloille, kauas asuttujen seutujen hälinästä. Hän viettää päiväkausia täydellisessä yksinäisyydessä ja mietiskelyssä. Hän paastoo niin, että hänen sielunsa ja sydämensä puhdistuisivat ja tulisivat vieläkin jaloimmiksi.

Hän pohdiskelee ja mietiskelee syvällisesti. Hän etsii valoa, joka sulattaisi ympäröivän pimeyden. Hän haluaa käsiinsä tuon voiman, jonka avulla hän saisi aikaan oman aikansa mädännäisen ja epäjärjestyksessä olevan maailman kukistumisen ja laskisi uuden ja paremman maailman perustukset.

Ja merkillinen vallankumous tapahtuu hänen olemuksessaan! Äkiä hänen sydäntään valaisee jumalinen valo, joka antaa hänelle voiman, jota hän on ikävöinyt. Hän tulee esiin luolansa yksinäisyydestä, menee ihmisten luo ja puhuttelee heitä seuraavalla tavalla: “Jumalat joita palvotte, ovtta pelkkää petosta. Lakatkaa palvelemasta niitä tästä lähtien. Ei kukaan kuolevainen olento, ei mikään tähti, puu, kivi tai henki ole ihmisne palvomisen arvoinen. Älkää sen tähden kumartaen palvoko niitä. Koko maailmankaikkeus ja kaikki mitä siinä on, kuuluu yksinomaan Kaikkivaltiaalle Jumalalle. Vain hän on Luoja, Ravitsija, Ylläpitäjä ja siitä johtuen todellinen Hallitsija, jonka edessä kaikkien tulisi kumartaa ja jota kaikkien tulisi

rukoilla ja totella. Palvelkaa siis vain Häntä ja totelkaa vain Hänen käskyjään. Saalistus ja varkaus, murha ja ryöstö, vääryys ja julmuus - kaikki paheet joista hekumoitte - ovat rikoksia Jumalan silmissä. Jättäkää pahat tapanne. Hän vihaa niitä kaikkia. Puhukaa totta. Olkaa oikeudenmukaisia. Älkää tappako. Älkää ryöstäkö ketään. Ottakaa laillinen osanne. Antaka toiselle, mitä hänelle kuuluu oikeudenmukaisesti. Te olette ihmisiä ja kaikki ihmiset ovat samanarvoisia Jumalan silmissä. Kukaan ei ole syntynyt häpeätahra kasvoillaan, kukaan ei ole myöskään syntynyt maailmaan unniamantteli harteillaan. Vain se, joka on jumalaapelkäävä ja hurskas, rehellinen sanoissaan ja teoissaan, on ylhäinen ja kunnioitettu. Syntyperän ja rodun loistolluus eivät ole mitään suuruuden ja kunnian kriteerejä. Se, joka pelkää Jumalaa ja tekee hyviä tekoja, on jaloin kaikista ihmisistä. Se, jolta Jumalan rakkaus on riistetty ja joka sortuu huonoihi tapoihin, on tuomittu. Kuoleman jälkeen tulee määrätty päivä, jolloin teidän on astuttava Herranne eteen. Teidät vaaditaan tilille kaikista teoistanne, hyvistä ja pahoista, ettekä te voi salata mitään. Koko elämänne on Hänelle kuin avoin kirja. Kohtalonne määräytyy hyvien tai pahien tekojenne mukaan. Oikeudenmukaisen Tuomarin - Kaikivaltiaan Jumalan - tuomioistuimessa ei esiinny epäoikeudenmukaisia suosituksia tai suosimista. Ette pysty lahjomaan Häntä. Syntyperäänne tai vanhempianne ei oteta huomioon. Vain oikea usko ja hyvät teot takaavat teille hyvän aseman tuona hetkenä. Se, joka on runsaasti varustettu näillä, saa asuntonsa ikuisen onnen Taivaassa, se jolla näitä ei ole, heitetään Helvetin tuleen.“

Tämä on sanoma, jonka hän tuo. Tietämätön kansakunta kääntyy häntä vastaan. Haukkumasanoja ja kiviä sataa hänen jalon olemuksensa ylle. Hän joutuu kestäämään kaikki ajateltavissa olevat kidutukset ja julmuudet, eikä vian päivän tai parin, vaan katkeamattomasti klomentoista vaivalloisen vuoden ajan. Lopulta hän joutuu maanpakoon. Mutta sielläkään hän ei saa hengähdysaikaa. Häntä kiusataan pakopaikassaan moninaisin tavoin. Koko Arabia on kiihotettu häntä vastaan. Häntä vainotaan ja ajetaan takaa täydet kahdeksan vuotta. Hän kestää sen kaiken, mutta ei taivu tuumaakaan kannastaan. Hän on päättäväinen, luja ja taipumaton tarkoituksensa ja kannanotoissaan.

Miksi tämä vihamielisyys?

Voisimme kysyä: miksi hänen omasta kansastaan tuli hänen vannoutunut vihollisensa? Riideltiinkö kullasta ja hopeasta tai muusta maallisesta omaisuudesta? Johtuiko kaikki verivihasta? Vaatiko hän jotain heiltä? Ei! Koko vihamielisyys perustui siihen tosiasiaan, että hän oli kehoittanut heitä palvelemaan Ainoata oikeata Jumalaa ja elämään oikeudenmukaisuudessa, säälliväisyydessä ja hyvydessä. Hän saarnasi epäjumalien ja muiden olentojen palvelemista vastaan ja tuomitsi heidän väärät elintapansa. Hän oli leikannut pappisvaltaisuuden juuret. Hän oli herjannut kaikkea erottelua ylhäisen ja alhaisen ihmisolennon välillä ja tuominnut sukuun ja rotuun liittyvät ennakkoluulot pelkkänä tietämättömyytenä; hän halusi kuuttaa koko yhteiskunnan rakenteen - yhteiskunnan, joka oli periytynyt heille ikimuistoisista ajoista. Hänen maamiehensä vuorostaan kertoivat hänelle, että hänen lähetystyönsä periaatteet olivat vihamielisiä heidän esivanhempiensa perinteille ja pyysivät häntä luopumaan niistä tai valmistautumaan pahimpaan.

Voitaisiin kysyä; miksi hän kesti kaikki nuo kärsimykset. Hänen kansakuntansa tarjoutui hyväksymään hänet kuninkaakseen ja laskemaan kaikki maan rikkaudet hänen jalkojensa juureen josta hän vain luopuisi saarnaamasta uskoaan ja levittämästä sanomaansa.¹

Mutta sen sijaan hän päätti hylätä houkuttelevat tarjoukset ja kärsiä asiansa puolesta. Miksi? Saisiko hän jotakin hyötyä siitä, että nämä ihmiset muttuisivat hurskaiksi ja oikeudenmukaisiksi?

Mistä syystä hän ei välittänyt vähääkään rikkauksista ja ylellisyydestä, kuninkuudesta ja loistosta, mukavuudesta ja runsaudesta? Pelasiko hän joistkin suuremmista aineellisista etuisuuksista, niin että nämä edut olivat mitättömiä niihin verrattuina? Olivatko nuo etuisuudet niin houkuttelevia, että hän saattoi rauhallisesti valita tulen ja miekan läpi kulkemisen ja sielun ja ruumiin kiduttamisen vuosikausiksi? Jotta löytäisimme vastauksen tähän, meidän on mietittävä asiaa syvällisesti.

Voiko kukaan keksiä suurempaa esimerkkiä itsensä uhraamisesta, toveruudentunteesta ja hyväsydämyydestä kanssaihmiään kohtaan kuin että ihminen on valmis uhraamaan oman onnensa toisten hyväksi, kun juuri ne ihmiset, joiden parantamisen hyväksi hän ponnistelee, kivittävät häntä, vainoavat hänätä, kiroavat hänet eivätkä anna rauhaa edes maanpaossa, ja että tästä kaikesta huolimatta kieltäytyy lopettamasta ponnistuksiaan heidän hyvinvointinsa hyväksi? Voisiko kukaan vilpillinen henkilö kestää sellaisia kärsimyksiä väärän päämäärän hyväksi? Voisiko kukaan epärehellinen keinottelija ja nakijä osoittaa sellaista lujuuutta ja päättäväisyyttä aatteidensa puolesta itsepintaisesti pitäen kiinni uskostaan viimeiseen asti ja pysyen järkkymättömänä ja peräänantamattomana kaikkien kuviteltavissa olevien vaarijen ja kärsimysten edessä, kun kokonainen kansa nousee aseisiin häntä vastaan?

Tämä usko, tämä hellittämättömyys jolla hän johti liikkensä lopulliseen menestykseen on siksi kaunopuheinen todistus hänen asiansa äärimmäisestä totuudesta. Jos hänen sydämessään olisi ollut pienikin epäilyksen tai epävarmuuden häivä, hän ei olisi koskaan pystynyt kestämaan myrskyä, jota kesti kaikessa raivossaan kaksikymmentä yksi pitkää vuotta.

Tämä oli toinen puoli hänen olemuksessaan käydystä vallankumouksen taistelusta. Toinen puoli on vieläkin ihmeellisempi ja merkillisempi.

1. Profeetta Muhammed (rauha hänelle) joutui kokemaan vastustuksen myrskyn. Hän kohtasi kaiken vastustuksen ja sorron hymy huulillaan. Hän pysyi lujana välittämättä kritiikistä ja pakkovallasta. Kun alkuasukkaat huomasivat, etteivät heidän uhkauksensa pystyneet pelottamaan tätä miestä eivätkä vakavimmatkaan kärsimykset saaneet häntä ja hänen kannattajiaan liikahtamaan tuumaakaan, he keksivät toisen juonen - mutta sekin oli tuomittu epäonnistumaan!

Quraish ien johtavien henkilöiden ryhmä kävi tapaamassa Pyhää Profeettaa ja yritti lahjoa häntä tarjoamalla kaikkea maallista kunniaa, mitä he saattoivat kuvitella. He sanoivat: “Jos haluat rikkautta, annamme sitä sinulle kasakupalla, niin paljon kuin haluat; jos haluat voittoa mainetta ja kunniaa, olemme valmiit vannomaan uskollisuutta sinulle ylipääällikkönämme ja kuninkaanamme; jos rakastat kauneutta, saat kauneimman neidon käden oman valintasi mukaan.”

Mutta he vaativat, että hän hylkäisi lähetystehtävänsä. Ehdot olivat erittäis houkuttelevat kenelle tahansa kuolevaiselle. Mutta niillä ei ollut mitään merkitystä profeetan silmissä. Hänen vastauksensa putosi kuin pommi Arabian johtajien keskuuteen. He luulivat pelanneensa valtin. Mutta he pettyivät. Pyhä Profeetta sanoi: “Pyydän! En halua rikkautta ja kunniaa. Jumala on lähettänyt minut varoittamaan ihmiskuntaa. Tuon Hänen sanomansa

teille. jos hyväksytte sen, teillä tulee olemaan onnea ja iloa tässä elämässä ja ikuinen autuus tuonpuoleisessa; jos hylkääte Jumalan sanan, totisesti Jumala valitsee teidän ja minun välillä.“

Toisessa tilaisuudessa hän sanoi sedälleen, joka Arabian johtajien painostuksesta yritti painostaa häntä hylkäämään tehtävänsä: “ Oi setäni! Vaikka he asettaisivat auringon oikeaan käteeni ja kuun vasempaan saadakseen minut hylkäämään tämän tehtävän, NIIN EI TULE TAPAHTUMAAN. En milloinkaan luovu siitä, paitis jos se olisi Jerralle mieliksi tai jos menehdyn yrittksessäni.“

Tällainen oli islamin profeetta luonteeltaan! - *Toimittaja*

Muuttunut mies neljäkymmene vuoden iässä - miksi?

Neljäkymmentä vuotta hän oli elänyt arabina arabien joukossa. Tänä pitkänä aikana häntä ei tunnettu vlatiomiehenä, ei saarnaajana eikä puhujana. Kukaan ei ollut kuullut hänen lausuvan viisauden ja tiedon helmiä, kuten hän teki tämän jälkeen. Häntä ei koskaan nähty keskustelemassa metafysiikan, etiikan, oikeustieteen, politiikan, taloustieteen ja sosialogian periaatteista. Puhumattakaan siitä, että hän olisi ollut suuri kenraali, hän ei tiettävästi ollut edes tavallinen sotilas. HÄN ei ollut lausunut sanaakaan Jumalasiat, enkeleista, ilmoitetuista kirjoista, aikaisemmista profeetoista, entisistä kansoista, tuomiopäivästä, kuolemanjälkeisestä elämästä, helvetistä tai taivaasta. Epäilemättä hänellä oli erinomainen luonteenlaatu ja miellyttävä käytös ja hän oli erittäin sivistynyt, mutta hänessä ei ollut mitään poikkeuksellisen syvällistä tai niin tavallisuudesta poikkeavan erinomaista, että ihmiset olisivat odottaneet hänestä kehittyvän jotakin suurta ja kumouksellista tulevaisuudessa. Hänen tuttavansa pitivät häntä järkevänä, rauhallisena, ystävällisenä, lainkuuliaisena ja hyväluontoisena kansalaisena. Mutta kun hän palasi luolasta uusi sanoma mukanaan, hän oli kokenut täydellisen muutoksen

Kun hän alkoi saarnata sanomaansa, koko Arabia tunsu kunnioitusta ja hämmästyttä. Hänen ihmeellinen kaunopuheisuutensa ja puhetautensa lumosi kuulijat. Se oli niin vaikuttavaa, että hänen pahimmat vihollisensa pelkäsivät kuunnella häntä, ettei se vain tunkeutuisi syvälle heidän sydämensä sopukoihin ja heidän olemuksensa ytimiin, vesi heitä mukanaan ja saisi heidät sanomaan hyvästi vanhalle uskonnolleen ja sivistykselleen. Se oli niin vailla vertaa, että koko joukko Arabian parhaita runoilijoita, saarnaajia ja puhujia epäonnistui yrittäessään luoda jotakin, joka olisi sen vertaista kielen kauneudessa ja tyylin loistavuudessa kun hän haastoi vastustajansa yhteisvoimin tuottamaan edes yhden ainoan rivin joka vastaisi hänen lausumiaan.

Hänen kaikenkäsittävä sanomansa

Hän astui kansansa eteen ainutlaatuisena filosofina, ihmeellisenä uudistajana, kulttuurin ja sivistyksen ansiokkaana muovaajana, huomattavana poliitikkona, suurena johtajana, arvovaltaisena tuomarina ja verrattomana kenraalina. Tämä oppimaton beduiini, tämä erämaan asukas puhui viisaammin ja oppineemmin kukaan ennen häntä tai hänen jälkeensä. Hän tulkitsi monimutkaisia teologisia ja metafysikaalisia ongelmia. Hän piti puheita kansakuntien rappeutumisesta ja tuhosta, tukien väitettään historiallisilla tosiasioilla. Hän arvioi uudelleen aikaisempien reformaattoreiden saavutuksia, lausui arviointeja maailman eri uskonnoista ja langetti tuomioita kansakuntien välisissä kiistoissa. Hän opetti eettisiä

sääntöjä ja kulttuurin periaatteita. Hän laati sosiaalista kulttuuria, taloudellisia järjestöjä, ryhmäkäyttäytymistä ja kansainvälisiä suhteita koskevia lakeja, joiden todellisen viisauden oppineetkin tajusivat vasta tutkittuaan niitä kokonaisen elämäniän ja hankittuaan laajat kokemukset ihmisistä ja asioista. Niiden kauneus paljastuu tosiaankin asteittain kun ihminen edistyy teoreettisen tiedon ja käytännöllisen kokemuksen alalla.

Tästä hiljaisesta ja rauhaa rakastavasta kauppiasta, joka ei ollut koskaan pitänyt miekkaa kädessään jolla ei ollut minkäänlaista sotilaallista koulutusta, joka oli vian kerran osallistunut taisteluun ja silloinkin sivuatojanaan, tuli äkkiä niin urhoollinen sotilas, ettei hän kertakaikkiaan perääntynyt kiivaimmastaakaan taistelusta. Hänestä tuli niin mahtana kenraali, että hän valloitti koko Arabian yhdeksässä vuodessa, aikana jolloin aseet olivat alkeellisia ja kulkuvälineet mitä puutteellisimmat. Hänen sotilaallinen terävä-älyisyytensä ja tehokkuutensa kehittyivät niin korkealle tasolle ja sotilaallinen henki jota hän valoi miehiinsä, sekä sotilaallinen koulutus, jota hän antoi kokoonhaalitulle joukolle arabeja (joilla ei ollut mainitsemisen arvoisia aseita), saivat aikaan sellaisen ihmeen, että muutamassa vuodessa kukistivat sen ajan mahtavimmat sotavoimat ja hallitsivat suurinta osaa silloin tunnetusta maailmasta.

Tämä pidättyväinen ja hiljainen mies, joka ei neljänkymmenen vuoden aikana milloinkaan ilmaissut merkkiäkään poliittisesta kiinnostuksesta tai toiminnasta, ilmestyi äkkiä maailman näyttämölle niin suuressa poliittisena uudistajana ja valtiomiehenä, että hän, ilman radion, lennättimen ja lehdistön apua, yhdisti erämaan hajallaan asuvat asukkaat sadankahdeksänkymmentuhannen neliömailin alueelta - ihmiset, jotka olivat sotaisia, tietämättömiä, levottomia, sivistymättömiä, toisiaan hävittäviin heimosotiin kokonaan syventyneitä - yhden lipun, yhden lain, yhden uskonnon, yhden kulttuurin, yhden sivistyksen ja yhden hallitusmuodon alle.¹

1. Sir William Muir, järkkymätön islaminvastaisen kritiikin esittäjä, myöntää teoksessaan *Life of Muhammed* : “Ensimmäinen kummallisuus, joka kiinnittää huomiotamme, on arabien jakautuminen lukemattomiksi ryhmiksi, joista jokainen on riippumaton toisestaan; rauhaton ja usein sodassa toisten kanssa; ja silloinkin kun veri ja yhteinen etu yhdistävät, aina valmiina eroamaan jostakin mitättömästä syystä ja antautuman sokean vihamielisyyden valtaan. Täten islamin kaudella katsaus Arabian historiaan tuo nähtäväksi, kuten kaleidoskoopissa, jatkuvasti vaihtelevan yhdistelmien ja eroamisten tilan, joka tähän asti oli tahnyt tyhjäksi kaikki yritykset luoda yhteinen unioni. Oli vielä ratkaistava ongelma, millä voimalla heimot saataisiin alistetuksi tai kerätyiksi yhden keskipisteen ympärille. JA TÄMÄN ONGELMAN RATKAISI MUHAMMED“ (alleviivaus meidän)

Hän muutti heidän ajattelutapansa, tottumuksensa ja moraalinsa. Hän muutti oppimattoman sivistyneeksi, barbaarin kultivoiduksi, pahantekijät ja huonon luonteen omaavat hurskaiksi, Jumalaa pelkääviksi ja oikeudenmukaisiksi henkilöiksi. Heidän levottomat ja itsepäiset luontonsa muunnettiin lainkuuliaisuuden ja järjestyksenalaisuuden malliesimerkeiksi. Kansakunta joka ei ollut satoihin vuosiin tuottanuttaakaan mainitsemisen arvoista suurmiestä, synnytti hänen vaikutuksensa ja ohjauksensa alaisena tuhansia jaloja sieluja jotka lähtivät maailman kaukaisiin kolkkiin saarnaamaan ja opettamaan uskonnon, moraalin ja

kulttuurin periaatteita.²

Hän ei suorittanut tätä urotyötä minkään maallisten huokutusten, sortamisen tai julmuuden avulla, vaan valloittavalla käytöksellään, rakastettavalla, moraalisella persoonallisuudellaan ja vakuuttavalla opetuksellaan. Jaloilla ja ystävällisellä käytöksellään hän valloitti jopa vihamiehensäkin. Hän voitti ihmisten sydämet puolelleen rajattomalla myötätunnollaan ja inhimillisen ystävällisyyden hunajalla. Hän hallitsi oikeudenmukaisesti. Hän ei sortanut edes verivihollisiaan, jotka vainosivat hänen henkeään, jotka olivat pommittaneet häntä kivillä ja ajaneet hänet kotipaikastaan, jotka olivat kiihoittaneet koko Arabian häntä vastaan - ei, hän ei vainonnut edes niitä, jotka olivat syöneet hänen kuolleen setänsä raa'an maksan

kostonvimmassaan.³ Hän antoi heille anteeksi kun hän oli saavuttanut täydellisen voiton heistä. Hän ei aanut maksanut kenellekään kokemiaan henkilökohtaisia kärsimyksiä tai vääryyksiä.

Vaikka hänestä tulikin maansa hallitsija, hän oli niin epätsekäs ja vaatimaton, että hänen tottumuksensa pysyivät yksinkertaisina ja säästäväisinä. Hän eli niukasti, kuten ennenkin, olkikattoisessa savimajassa. Hän nukkui patjalla, käytti karkeita vaatteita, söi köyhien yksinkertaista ruokaa ja oli toisinaan kokonaan ilmaana ravintoa. Hänellä oli tapana seistä koko yön rukoilemassa Herraansa.

2. Asiaa valaisee viittaus Ja'far Ibn Abi Talibin tärkeään puheeseen. Kun Mekan muslimien sorto oli saavuttanut huippunsa, profeetta Muhammed pyysi joitakin heistä muuttamaan Abessiniaan, naapurivaltioon. Ryhmä muslimeja muuttikin tuohon maahan. Mutta quraishit, jotka kohdistivat muslimeihin kaiken mahdollisen sorron, eivät olleet toimeettomia. He ajoivat takaa maastamuuttajia ja pyysivät Negusta, Abessinian kuningasta, väkivalloin palauttamaan maastamuuttajat takaisin. Kuningas Neguksen tuomioistuimen edessä Ja'far piti puheen kertoen Pyhän Profeetan aikaansaamasta vallankumouksesta. Alla lyhennelmä hänen puheestaan:

“Oi kuningas! Me olimme tietämättömiä ihmisiä, jotka harjoittivat epäjumalan palvontaa. Olimme tottuneet syömään jopa kuolleiden eläinten ruumiita ja tekemään kaikenlaisia vastenmielesii asioita. Emme täyttäneet velvollisuuksiamme sukulaisiamme kohtaan ja kohtelimme naapureitamme huonosti. Voimakas menestyi joukossamme heikon kustannuksella kunnes Jumala lopulta lähetti profeetan uskonpuhdistajaksemme. Tunnumme kaikki hyvin hänen kunniallisuutensa, oikeudenmukaisuutensa, lahjotammomuutensa ja säälinensä. Hän kutsui meidät palvelemaan Jumalaa ja kehotti meitä luopumaan epäjumalien kivien palvelemisesta. Hän velvoitti meidät puhumaan totta, maksamaan velkamme, kunnioittamaan sukulaisuussuhteita ja tekemään hyviä tekoja naapureillemme. Hän opetti meidät karttamaan kaikkea pahaa ja välttämään verenvuodatusta. Hän kielsi kaikenlaiset sopimattoman asiat: valehtelemisen, orpojen omaisuuden anastamisen ja väärin syytösten esittämisen naisten siveydestä. Ja me uskoimme häneen, seurasimme häntä ja toimimme hänen opetustensa mukaisesti...”

3. Uhudin taistelussa Hinda, pakanallisten arabien päällikön vaimo, todellakin söi Hamzan, Profeetan sedän, raa'an maksan.

Hänen panoksensa inhimilliseen ajatteluun

Tämän suuren miehen saavutukset eivät pääty tähän. Jotta voisimme arvioida oikein hänen todellisen arvonsa, meidän on tarkasteltava sitä koko maailmanhistorian taustaa vasten. Näin paljastuu se tosiseikka, että tämä oppimaton erämaiden vaeltaja, joka syntyi "pimeänä aikakautena" noin 1400 vuotta sitten, oli uudenajan todellinen edelläkävijä ja ihmiskunnan todellinen johtaja. Hän ei ollut vain niiden johtaja, jotka hyväksyivät hänen johtajuutensa, vaan myös niiden, jotka eivät osoita hänelle suosiotaan; niin, myös niiden, jotka kietäivät hänet! - ainoana erona kun on se, että viimeeksi mainitut eivät ole tietoisia siitä, että hänen johdatuksensa vaikuttaa vieläkin näkymättömästi heidän ajatuksiinsa ja tekoihinsa ja on heidän elämänsä johtava pääperiaate ja uudenajan todellinen henki.

Hän käänsi inhimillisen ajattelun suunnan taikauskoisuudesta, luonnottoman ja selittämättömän rakkaudesta ja luostarielämästä järkipäiseen suuntaan, todellisuuden rakkauteen ja hurskaaseen, tasapainoiseen maalliseen elämään. Hän innoitti heitä, maailmassa, joka piti vain ylikuullisista tapahtumista ihmeinä ja vaati niitä uskonnollisen lähetystön totuuden todisteiksi, vaatimaan järkipäisiä todistuksia ja uskoa heissä itsessään totuuden kriteereiksi. Hän avasi niiden silmät, jotka tähän asti olivat tottuneet etsimään merkkejä luonnonilmiöistä. Hän johti ihmisolennot, perättömien mietiskelyjen sijasta, huomioihin, kokeisiin ja tutkimukseen perustuvalla järkipäisen ymmärtämisen ja terveen ajattelun tielle. Hän määritteli selkeästi aistihavaintojen, järjen ja vaistojen rajat ja tehtävät. Hän loi hengellisten ja materialististen arvojen välille *rapprochement* in, lähestymisen. Hän saattoi Uskon sopusointuun Tiedon ja Toiminnan kanssa. Hän loi uskonnon avulla tietellisen hengen ja kehitti todellisen uskonnollisuuden, joka perustui tieteelliseen henkeen.

Hän hävitti epäjumalanpalveluksen, ihmisenpalvonnan ja monijumalaisuuden kaikissa muodoissaan niin perinpohjaisesti ja loi niin lujan uskon Jumalan ykseyteen, että niidenkin uskontojen, jotka perustuivat psykästä epäjumalanpalvelukseen ja taikauskoon, oli pakko hyväksyä yksijumalaisuuden aate. Hän muutti etiikan ja hengellisyyden peruskäsitteet. Niille, jotka uskoivat, että asketismi ja itsensä tuhoaminen yksistään muodostivat moraalisen ja hengellisen puhtauden - että puhtautta ei voinut saavuttaa muuten kuin pakenemalla maallista elämää. kieltämällä kaikki lihan tarpeet ja alistamalla ruumis kaikenlaiseen kidutukseen - hän osoitti hengellisen kehityksen, moraalisen vapautumisen ja pelastuksen saavuttamisen tien aktiivisesti osallistumalla ympäröivän maailman käytännölliseen toimintaan.

Hän osoitti ihmiselle häneen oikean arvonsa ja asemansa; niille, jotka tunnustivat vain Jumalan ruumiillistumman tai Jumalan pojan moraaliseksi opettajakseen tai henkiseksi johtajakseen, hän kertoi ettei heidän kaltaisellaan inhimillisellä olennolla, jolla ei ollut mitään oikeutta jumaluuteen, ollut mitään mahdollisuutta tulla Jumalan sijaiseksi maan päällä; niille jotka tekivät voimakkaista persoonallisuuksista jumalia itselleen ja palvoivat niitä, hän teki selväksi, että heidän väärät herransa olivat vain tavallisia ihmisiä, eivätkä mitään muuta. Hän korosti ettei kukaan ihminen voinut syntymäoikeutenaan vaatia pyhyyttä, arvovaltaa ja yliherruutta itselleen ja ettei kenelläkään syntyessään ollut loukkaamattomuuden, orjuuden tai maaorjuuden leimaa ruumiissaan. Hänen opetustensa

innoittamana syntyivät ajatukset ihmiskunnan yhteydestä, ihmisten tasa-arvoisuudesta, todellisesta demokratiasat ja maailman todellisesta vapaudesta.

Jon jätämme syrjään tämän ajatusten valtakunnan ja siirrymme eteenpäin, löydämme joukon käytännönesimerkkejä siitä, miten suuresti tämä oppimaton henkilö vaikutti maailman lakeihin ja tapoihin. Lukemattomat hyvän käytöksen, kulttuurin ja sivistyksen, ajatusten ja tkojen puhtauden periaatteet, jotka tänä päivänä vallitsevat maailmassa, ovta lähtöisin hänen opeistaan. Hänen laatimansa sosiaaliset lait ovat juurtuneet syvään ihmisyhteiskunnan elämään ja tämä prosessi jatkuu tänäkin päivänä. Talousteiteen perusteet, jotka hän opetti, ovat olleet monen maailmanhistoriallisen liikkeen edelläkävijöitä ja tulevat olemaan tulevaisuudessakin. Hänen muotoilemansa hallinnolliset lait saivat aikaan monia mullistuksia poliittisissa käsityksissä ja teorioissa ja vaikuttavat vielä tänä päivänäkin. Lain ja oikeuden perustavaa laatua olevat periaatteet, jotka kantavat hänen neroutensa leimaa, ovta vaikuttaneet hämmästyttävässä määrin kansojen tuomioistuinten lainkäyttöä ja ovta kaikkien tulevien lainkäyttäjien osviittana. Tämä oppimaton arabi oli ensimmäinen ihminen, joka pystytti itse asiassa koko kansainvälisten suhteiden rakannelman ja sääteli sodan ja rauhan lait. Aikaisemmin ei kenelläkään ollut kaukaisintakaan ajatusta siitä, että sotaa varten voisi olle oma eettinen koodinsa ja että eri kansakuntien välisiä kanssakäymisiä voitaisiin säädellä yleisen inhimillisyyden pohjalta.¹

Suurin vallankumouksellinen

Maailmanhistorian kavalkaadissa tämän suurenmoisen henkilön jalo hahmo kohoo kaikkien eri aikakausien suurmiesten yläpuolelle, jotka olivat oman aikansa ja kansansa sankareita, mutta he vaikuttavat kääpiöiltä häneen verratuna. Kenelläkään heistä ei ollut neroutta, joka olisi pystynyt jättämään jälkensä muuta kuin yhteen tai kahteen ihmiselämän alueeseen. Monet hiestä esittivät teorioita ja aatteita, mutta epäonnistuivat käytännön toiminnassa. Toiset taas olivat toiminna miehiä, mutta kärsivät tietojensa puutteellisuudesta. Toiset tunnetaan pelkästään valtiomiehinä, toiset strategian mestareina. Muutamat ovat keskittyneet yhteen yhteiskunnallisen elämän puoleen niin perusteellisesti, että muut puolet ovta jääneet heiltä huomaamatta. Muutamat muut ovat omaistaneet koko energiansa eettsille ja hengellisille totuuksille, mutta ovta laiminlyöneet talouden ja politiikan. Toiset taas ovat harrastaneet taloutta ja politiikkaa mutta laimilyöneet moraalin ja elämän hengellisen puolen. Lyhyesti sanottuna, tapaame sankareita, jotka omistautuvat vain yhdelle elämän poluista. Hän on ainoa esimerkki siitä, miten kaikki loistvuus on sekoitettu yhdeksi persoonallisuudeksi. HÄN on filosofi ja näkijä ja myös omien oppiansa ilmielävä ruumiillistuma. Hän on suuri valtiomies ha samalla sotilaallinen nero. Hän on lainlaatija ja samalla moraalin opettaja. Hän on hengellinen valonsäde ja uskonnollinen opas. Hänen näkemyksensä tunkeutuu elämän kaikkiin eri puoliin eikä ole mitään, mitä hänen kosketuksensa ei kaunistaisi. Hänen käskynsä ja määräyksensä peittävät laajt alueet kansainvälisiä suhteita koskevien lakien säätämisestä ja jokapäiväosen elämän tapoihin, kuten syömiseen ja juomiseen sekä henkilökohtaiseen puhtauteen. Teorioittensa pohjalta hän perusti sivistyksen ja kulttuurin ja loi elämän vastakkaisten puolien välille niin hienon tasapainon, eteei siitä voi löytää pienintäkään säröä, epätäydellisyyttä tia vikaa. Pystyykö kukaan esittämään toisen esimerkin näin täydellisestä ja monipuolisesta persoonallisuudesta?

Useimpien maailman kuuluisien henkilöiden sanotaan olevan ympäristönsä tuotteita. Mutta

tämä tapaus on ainutlaatuinen. Hänen ympäristönsä ei näytä näytelleen minkäänlaista osaa hänen persoonallisuutensa muovaamisessa. Ei voida myöskään todistaa, että hänen syntymänsä synkronisoisi historiallisesti tuona aikana Arabiassa vallinneiden olosuhteiden kanssa. Enintään voidaan sanoa, että olosuhteet Arabiassa suureen ääneen pyysivät, että sellainen henkilö ilmestyisi, joka voisi liittää sotaisat heimot yhdeksi kansakunnaksi ja laskea perustukset sen taloudelliselle yhteistunnolle ja hyvinvoinnille saattamalla muita kansoja sen hallittavaksi - sanalla sanottuna kansallinen johtaja, jolla olisi kaikki tuon ajan arabin luonteenpiirteet ja joka rikastuttaisijulmuuden, sarron, verenvuodatuksen, petoksen ja teskentelyn tai minkä tahansa rehellisen tai epärehellisen keinon avulla omaa kansaansa ja jättäisis kuningaskunnan perinnöksi seuraajilleen. Mitään muuta huutavaa puutetta ei sen sijaan Arabian historiassa voida todistaa.

Hegelin historiallisen filosofian tai Marxin historiallisne materialismin valossa voidaan snintään sanoa, että aika ja ympäristö vaativat johtajan ilmaantumista, johtajan joka voisi luoda kansakunnan ja perustaa valtakunnan. Mutta ei Hegelin eikä Marxin filosofia pysty osoittamaan, miten sellainen ympäristö voisi tuottaa ihmisen, jonka tehtävänä olisi opettaa korkeinta moraalisuutta, puhdistaa ihmiskunta kaikesta kuonasta ja pyyhkiä pois tietämättömyyden aj pimeyden ajan ennakkoluulot ja taikauskoisuus ja joka pystyisi näkemään rodun, kansakunnan ja maan vedenpitävien lokeroiden läpi, joka laskisi perustuksen moraalille, hengelliselle, poliitiselle ja sivistykselliselle rakennukselle koko maailman eikä vain oman maansa hyväksi, joka käytännössä eikä vain teoriassa suorittaisi liiketoimia, yhteoskunnallista toimintaa, hoitaisi politiikkaa ja kansainvälisiä suhteita moraaliselta pohjalta ja loisi tasapainoisen ja kohtuullisen synteessin maailmallisen elämän ja hengellisen edistymisen välille, että sitä vielä tänä päivänä pidetään viisauden ja kaukonäköisyyden mestariluomuksena, aivan kuin hänen elinaikanaan. Voiko kukaan rehellisesti kutsua sellaista henkilöä Arabian kaikkialla vallitsevan pimeyden tuotteeksi?

1. Yksityiskohtaisempia tietoja saa Abdul A'la Maudoodin teoksesta *Al-Jihad fil-Islam*.

Hän ei vaikuta riippumattomalta pelkästään ympäristön suhteen. Kun tarkastelemme hänen saavutuksiaan päädymme vastustamattomasti johtopäätökseen, että hän itse asiassa ylittää kaikki ajan ja tilan rajoitukset. Hänen näkemyksensä läpäisee kaikki aslliset ja aineelliset rajaidat, tunkeutuu vuosisatojen ja vuosi tuhansien läpi ja sisällyttää itseensä kaiken inhimillisen toiminnan ja ihmiskunnan koko historian.

Hän ei kuulu niihin, jotka historia on unohtanut, eikä häntä ylistetä vain siksi, että hän oli vian hyvä johataja omana aikanaan. HÄn on se ainutlaatuinen ja vailla vertaa oleva ihmiskunnan johtaja, joka marssii ajan mukana, joka on uudenaikainen kaikkina aikoina ja kaikkialla, aivan kuten hän oli omana historiallisen akautenaan. Totisesti hänen oppinsa ovta yhtä uudenaikaisia kuin huomispäivä.

Ne joita ihmiset kutsuvat "historiantekijöiksi" ovat vain "historian luomuksia". Toisiasiassa hän on koko ihmiskunnan historiassa ainutlaatuinen esimerkki "historiantekijästä". Jos tutkimme maailman suurten, vallankumouksia aiheuttaneiden johtajien historiaa, huomaamme, että jokaisessa sellaisessa tilanteessa vallankumouksen voimat keräsivät

liikkeell panevaa voimaa tulossa olevaa mullistusta varten suuntautuen määrättyyn suuntaan ja odottaen vain suosiollista hetkeä purkautuakseen. Haarniskoidessaan nämä voimat toiminnan hetkellä vallankumouksen johtaja oli kuin näyttelijä, jolle näyttämö ja hänen ome osansa on suunniteltu ennakolta. Ja toisaalta hän on kaikkien eri aikakausien "historiantekijöiden" ja vallankulmoukselisten hahmojen joukossa ainoa henkilö, jonka oli keksittävä tavat ja keinot hankkia välikappaleet vallankumoukseen, jonka tuli muokata ja tuottaa sellaisia ihmisiä, joita hän tarvitsi tarkoituksensa saattamiseen, sillä itse vallankumouksen henkeä ja siihen tarvittavia varusteita ei ollut olemassa niiden ihmisten joukossa, joiden parissa hänen oli määrätty elämään.

Hän jätti lähtemättömän vaikutuksen tuhansien opetuslastensa sydämiin vaikuttavan persoonallisuutensa avulla ja muovasi heidät mielensä mukaisiksi. Rautaisen tahtonsa avulla hän valmisteli maaperää vallankumoukselle, loi sille muodon ja piirteet ja ohjasi tapahtumat haluamaansa uomaan. voiko kukaan mainita toista esimerkkiä historiantekijästä, joka olisi yhtä erikoislaatuinen, vallankumouksellisesta, joka oli yhtä suurenmoinen ja loistava?

Lopullinen todistus

Tätä asiaa voidaan pohtia ja ihmetellä miten pimeinä aikoina 1400 vuotta sitten Arabian kaltaisella pimeyden vallassa olevalla alueella oppimaton arabialainen kauppias ja paimen saattoi omata sellainen valon, sellaiset tiedot, sellaisen voiman, sellaiset kyvyt ja sellaiset korkealle kehittyneet moraaliset hyveet?

Voitaisiin sanoa, ettei hänen sanomassaan ole mitään merkillistä. Se on hänen oman mielensä tuote. jos asia olisi näin, hänen olisi pitänyt julistaa itsensä Jumalaksi. Ja jos hän olisi esittänyt sellaisen väitteen tuona aikana, maailman kansat, jotka eivät epäröineet kutsua Krishnaa ja Buddhaa jumaliksi ja Jeesusta Jumalan Pojaksi, vain oman mielikuvituksensa perusteella, eivätkä tunteneet tunnonvaivoja palvoessaan jopa luonnonvoimia, kuten tuulta, vettä ja ilmaa - olisivat mielihyvin tunnustaneet niin ihmeellisen henkilön itse Herrakseen ja Jumalakseen.

Muta voi! Hänen väitteensä on juuri päinvastainen. Sillä hän julistaa, että: Olen ihminen kuten te itse. Omavoimastani en ole tuont teille mitään. Sen kaiken on Jumala ilmoittanut minulle. Kaiken, mitä omistan, kuuluu Hänelle. Tämä sanoma, jonka kaltaista ei koko ihmiskunta pysty luomaan, on Jumalan sanoma. Sen jokainen sana on hänen ilmaisemansa, ja kaikki kunnia Hänelle, jonka se sanoma on. Kaikki ne ihmeelliset saavutukset, joista te annatte kunnian minulle, kaikki lait, jotka olen antanut, kaikki periaatteet, jotka olen lausunut ja joita olen opettanut - yksikään niistä ei ole minusta. Tunnen itseni täysiin kykenemättömäksi luomaan sellaisia asioita oman henkilökohtaisen pystyvyyteni ja kyvykkyyteni avulla. Etsin Jumalallista johdatusta kaikissa asioissa. Mitä tahansa Hän tahtoo, sen teen. Mitä Hän määrää, sitä minä julistan.

Kuulkaa, mikä ihmeellinen ja innoittava esimerkki rehellisyydestä, koskemattomuudesta, totuudesta ja kunnian tästä on! Valehtelija ja teeskentelijä yrittää yleensä ottaa itselleen kaiken kunnian muidenkin teoista, silloinkin kun hänen väitteidensä valheellisuus voidaan helposti todistaa. Mutta tämä suuri mies omista itselleen kunniaa mistään näistä saavutuksista vaikka kukaan ei pystyisi sanomaan vastaan, sillä ei ollut mitään menetelmää millä hänen innoituksensa lähde olisi voitu paljastaa.

Mitä parempia todistuksia täydellisestä tarkoitusten vilpittömyydestä, luonteen suoruudesta ja sielun jaloudesta voitaisiin vaaita! Kuka voisi olla totuudenrakkampi kuin se henkilö, joka sai salaisia teitä niin ainutlaatuiset lahjat ja koristukset ja joka kuitenkin avoimesti osoittaa kaiken valistuneisuutensa ja iinnoituksensa lähteen? Kaikki nämä tekijät johtivat vastustamattomasti siihen johtopäätökseen, että tämä mies oli Jumalan Todellinen Sanansaattaja.

Sellainen oli pyhä profeettamme Muhammed. Hän oli ainutlaatuisten ansioiden ihme, hyveiden ja hyvyyden esikuva, totuudellisuuden ja luotettavuuden symboli, Jumalan suuri apostoli, Hänen Sanansaattajansa koko maailmalle. Hänen elämänsä ja ajatuksensa, hänen totuudenrakkautensa ja suoruutensa, hänen hurskautensa ja hyvyytensä, hänen luonteensa ja moraalinsa, hänen ieologiansa ja saavutuksensa - ne ovtä kaikki hänen profeettuutensa kiistämättömiä todistuksia. Jokainen ihminen, joka tutkii hänen elämäänsä ja opetuksiaan ilman ennakkoluuluja, voi todistaa, että hän todella oli Jumalan oikea profeetta ja Koraani - kirja, jonka hän antoi ihmiskunnalle - Jumalna Todellinen Kirja. Kukaan ennakkoluuluton ja vakavamielinen totuudenetsijä ei voi välttää tätä johtopäätöstä.

Lisäksi meidän on selvästi tajuttava, että me nyt ainoastaan Muhammedin välityksellä (t rauha hänelle) saamme tietoomme islamin suoran tien. Koraani ja Muhammed (rauha hänelle) elämän antama esimerkki ovat ainoat luotettavat lähteet, jotka ovat ihmiskunnan käytettävissä, jotta se oppisi tuntemaan Jumalan tahdon kokonaisuudessaan. Muhammed (rauha hänelle) on Jumalan Sanansaattaja koko ihmoiskuntaa varteb´n ja profeettojen pitkä ketju päättyy häneen. Hän oli viimeinen profeetta ja kaikki ohjeet, jotka Jumala halusi ilmestyksien kautta ilmoittaa ihmiskunnalle, HÄn antoi Muhammedin (rauha hänelle) kautta ja niitä säilytetään Koraanissa ja Sunnassa. Täten jokaisen , joka etsii totuutta ja haluaa tulla rehelliseksi muslimiksi, Jumalna tien hartaaksi seuraajaksi, velvollisuutena on luottaa Jumalan viimeiseen profeettaan, hyväksyä hänen oppinsa ja seurata tietä, jonak hän on ihmiselle osoittanut. Tämä on todellinen tie menestymiseen ja pelastukseen.

IV PROFEETTUUDEN LOPULLISUUS

Tämä johtaa meidät kysymykseen profeettuuden loppullisuudesta. Pohtikaamme nyt Muhammedin (rauha hänelle) profeettuuden tätä puolta.

Olemme jo keskustelleet profeettuden luonteesta ja tämän keskustelun tuloksena olemme todenneet, että profeetan ilmaantuminen ei ole mikään jokapäiväinen tapahtuma. Profeetan läsnäolo *in personem* ei myöskään ole välttämätön jokaisessa maassa, jokaisen kansan keskuudessa ja jokaisena aikakautena. Profeetan elämä ja opetukset ovat majakka, jonka tehtävänä on ohjata ihmist oikealle tielle. Niin kauan, kun hänen opetuksensa ja ohjauksen apysyvät elävinä, hänkin elää. Profeetan todelline kuolema ei ole hänen fyysinen kuolemansa vaan hänen oppiensa laimentuminen ja hänen ohjauksensa väärentäminen. Aikaisemmat profeetat ovat kuolleet, koska heidän seuraajansa ovat väärentäneet heidän opetuksiaan, muuttelleet heidän ohjeitaan ja lianneet heidän elämänsä esimerkillisyyden lisäämällä niihin keksittyjä tapahtumia. Mitään aikaisempaa kirjaa - *Torah*, *Zabur* (Daavidin psalmit), *Injeel* (Jeesuksen evankeliumi) ei ole enää tänä päivänä olemassa alkuperäisessämuodossaan. Jopa nekin, jotka noudattavat näiden kirjojen oppeja, myöntävät, ettei heillä ole hallussaa alkuperäisiä tekstejä. Aikaisempien profeettojen elämäntarinat ovtä niin täynnä mielikuvitusten luomia tarinoita, että luotettavan ja täsmällisen kuvan luominen on käynyt mahdottomaksi. Heidän elämästään on tullut taruja ja legendoja eik luotettavaa selontekoa

voi enää saada mistään. Ei riitä, että asiakirjat ovat kadonneet ja heidän opetuksensa unohdettu, ei voida varmuudella edes sanoa missä ja milloin joku profetoista syntyi ja kasvoi, miten hän eli ja minkä ohjeen hän antoi ihmiskunnalle. Tosiasiassa profetaan todellinen kuolema on hänen opetustensa unohtuminen.

Tältä kannalta katsottuna kukaan ei voi kieltää, etteivätkö Muhammed (rauha hänelle) ja hänen opetuksensa eläisi. Hänen opetuksensa ovat säilyneet turmeltumattomina eikä niitä voida väärentää. Koraani - kirja, jonka hän antoi ihmiskunnalle - on olemassa alkuperäisessä muodossaan, ilman, että kirjaintakaan olisi muutettu. Täydellinen tilinteko hänen elämästään - hänen puheensa, ohjeensa ja tekonsa - on säilytetty ehdottoman tarkasti, jopa niin, että vielä kolmentoista vuosisadan kuluttua sen luoma historiallinen kuva on niin selkeä ja täydellinen, että meistä tuntuu, että näemme hänet omin silmin. Kenenkään muun ihmisne elämäkerta ei ole säilynyt niin hyvin kuin juuri Muhammedin, islamin profetaan (rauha hänelle). Kaikissa elämämme tilanteissa voimme etsiä Muhammedin (rauha hänelle) johdatusta ja ottaa oppia hänen elämänsä antamasta esikuvasta. Sen tähden ei Muhammedin, viimeisen profetaan (rauha hänelle) jälkeen enää tarvita uusia profettoja.

Sitäpaitsi uuden profetaan ilmestymiselle on kolme välttämätöntä ehtoa; ei riitä, että vanha profetta on kuollut. Nämä ehdot voidaan muotoilla seuraavasti.

1. Aikaisempien profettojen opetukset ovat turmeltuneet tai niitä on vääristelty tai ne ovat koon hävinneet joten niiden henkiin herättäminen on välttämätöntä. Tällaisessa tapauksessa uusi profetta ilmaantuu puhdistamaan epäpuhtaudet ihmisten elämästä ja palauttamaan uskonnon alkuperäiseen muotoonsa ja puhtauteensa, tai

2. Kuolleen profetaan opetukset olivat epätäydellisiä ja on välttämätöntä korjata niitä, parantaa niitä tai lisätä niihin jotakin, jolloin uusi profetta lähetetään suorittamaan nämä tehtävät, tai

3. Aikaisempi profetta oli lähetetty nimenomaan jotakin tiettyä konasaa tai aluetta varten ja uutta profettaa tarvittiin jotakin toista kansakuntaa tai maata varten¹

Nämä ovat kolme perusehtoa, jotka tekevät uuden profetaan tulemisen välttämättömäksi. Tosiasioiden huolellinen tarkastelu osoittaa, ettei tänä päivänä esiinny ainuttakaan näistä ehdoista. Viimeisen profetaan - Muhammedin (rauha hänelle) opetukset elävät, ne ovat säilyneet täydellisinä ja ne ovat kuolemattomia. Hänen ihmiskunnalle antama johdatus on täydellinen ja särötön ja se on säilytettyä Korssa. Kaikki islamin lähteet ovat säilyneet koskemattomina ja jokainen Pyhän Profetaan ohje tai toimenpide voidaan vahvistaa ilman epäilyksen varjoakaan. Täten, koska hänen opetuksensa ovat mitään uutta profettaa ei tämän seikan vuoksi tarvita.

Toiseksi Jumala on saattanut loppuun opastuksensa ilmoittamisen profetta Muhammedin (rauha hänelle) kautta, ja islam on täydellinen uskonto ihmiskuntaa varten. Jumala on sanonut. "Tänään olen tehnyt uskonne - uskontonne - täydelliseksi ja saattanut päätökseen anteliaisuuteni teitä kohtaan" ja islamin perinpohjainen tarkastelu täydellisenä elämäntapana osoittaa näiden Koraanin sanojen todenperäisyyden. Islam opastaa elämään niin tässä maailmassa kuin tuonpuoleisessakin eikä mitään ihmistä olennaisesti koskevaa ole jätetty pois. Uskonto on kehitetty täydelliseksi eikä uutta profettaa tarvita sen puuttellisuuden takia.²

Lopuksi Muhammedin (rauha hänelle) sanaa ei ollut tarkoitettu millekään erityiselle kansalle, paikalle tai aikakaudelle. Hänet kasvatettiin maailman profeetaksi - totuuden sanansaattajaksi koko ihmiskunnalle. Koraani on määrännyt Muhammedin (rauha hänelle) julistamaan : “Oi ihmiskunta, minä olen Jumalnan sanansaattaja teille kaikille. “ Häntä on kuvattu “kaikkien maailmojen (ihmisten) siunaukseksi“ ja hänen lähestymisensä on ollut yleismaailmallista ja inhimillistä. Tästä syystä hänen jälkeensä ei enää tarvita uusia profeettoja ja häntä kuvataan Koraanissa *Khatam-un-Nabiyyin* iksi (viimeiseksi oikeaksi profeetaksi).^{1*}

1. Tilanne on toinen, jos profeetta on lähetetty avustamaan ja tukemaan toista profeettaa, mutta koska tällaiset tapaukset ovat harvinaisia - Koraanissa kerrotaan vain kahdesta sellaisesta - ja koska tällainen profeettuus on pikemminkin poikkeus kuin yleinen sääntö , sitä ei ole lisätty tähän neljäntenä ehtona. -*Tekijä.*

2. Jotkut ihmiset sanovat, että jo ajan kuluminen on sinänsä riittävä syy uuden johdatuksen tarpeellisuuteen ja että uskonto, joka ilmoitettiin joskus kolmesta vuosisataa sitten, muuttuu pakostakin vanhanaikaiseksi ja menneisyyteen kuuluvaksi eikä se ole sopiva uuden ajan tarpeisiin. Vastaväite on täysin perusteeton. Syyt tähän o sanottuna seuraavat:

1) Islamin opetukset ovat ikuisia, koska ne on ilmoittanut Allah joka tietää kaiken menneisyydestä, nykyisyydestä ja tulevaisuudesta ja joka itse on ikuinen. Sitä vastoin ihmisen tieto on rajoitettua. Ihmisen silmä ei pysty näkemään tulevaisuuden hämärään, Jumalan tieto on taas kaikkien ajan ja tilan rajoitusten yläpuolella.

2) Islam perustuu ihmisluontoon ja ihmisluonto on pysynyt samana kaikkina aikoina ja kausina. Kaikki ihmiset on valettu aikaisempien ihmisten muoteissa ja ihmisen perusluonto äysyy muuttumattomana.

3) Ihmisen elämässä vallitsee kaunis tasapaino pysyvien ja muuttuvien elementtien välillä. Kaikki ei ole pysyvää eikä kaikki ole myöskään muuttuvaa. pääasialliset periaatteet, perusarvot eivät kaipaa muuttumista. Ulkonaiset muodot muuttuvat aikojen kuluessa ja niiden muuttumista säätelevät tietyt periaatteet, jotka on otettava huomioon. Ja islam on huolehtinut sekä äysyvyyden että muuttumisen tarpeista. Koraani ja Sunna esittävät islamin ikuiset periaatteet, kun taas *Ijtihad* soveltaa niitä kuhunkin aikakauteen ja sen kulloisinkin tarpeisiin. Islam on ainto, jolla on koneisto yhteiskunnan jatkuvaa kehitystä varten elämän pääperiaatteiden ja pysyvien arvojen mukaisesti.

4) Myös tieteellisesti ottaen ihmisrotu elää aikaa, joka alkoi ihmisen ilmaantuessa maailmaan, eikä mitään perustavaa laatua olevaa kehityskulun muutosta ole tapahtunut olemassaolon vaiheissa. Sivistyksiä on syntynyt ja kuollut, kulttuureja kehitetty ja kuihtunut, valtakuntia syntynyt ja hävinnyt, mutta aikakausi kosmisen kehityksen pitkässä ketjussa pysyy samana. Siksi käsitys, että johdatus, joka aneisiin joitakin vuosisatoja sitten, automaattisesti vanhenee ajan kuluessa, on perätön ja pinnallinen. -*Toimittaja*

1* Koraani ja Hadith ovat erittäin selväsanaisia tällä kohdalla. Koraanissa sanotaan: “Muhammed on Jumalan sanansaattaja ja viimeinen profeetoista.“ Pyhä profeetta on itse sanonut: “Minun jälkeeni ei tulemtoista profeettaa.“ Toisessa tilaisuudessa hän sanoi: “Minun suhdettani profeettoihin (profeettojen pitkään ketjuun) voidaan kuvata vertyauksella palatsista: palatsi oli mitä kauneimmin rakeennettu. Kaikki olisiinä viimeisteltyä, paitsi yksi puuttuva tiili. Minä olen täyttänyt sen paikan ja nyt linna on valmis.“ (vide Bukhari and Muslim). - *Toimittaja*

Näinolllen siis Muhammed (rauha hänelle) on ainoa lähde, josta saa tietoja Jumalasta ja Hänen tiestään. Saamme tieoja islamista vain hänen opetuksistaan, jotka ovta niin täydelliset ja kaikenkäsittävät, että ne voivat ohjata ihmistä kaikkina tulevina aikoina. Nyt maailma ei tarvitse mitään uutta profeettaa; se tarvitsee vain ihmisiä, joilla on täysi luottamus Muhammediin (rauha hänelle), joista tulee hänen sanomansa lipunkantajia, jotka julistavat sitä koko maailmalle ja pyrkivät vakiinnuttamaan sen kulttuurin, jonka Muhammhänelle) antoi ihmiselle. Maailma tarvitsee sellaisia jaloluonteisia ihmisiä, jotka pystyvät soveltamaan hänen opetuksensa käytäntöön ja vakiinnuttamaan yhteiskunnan, jota hallitsee Jumalan Laki, jonka ylivaltaa Muhammed (rauha hänelle) tuli perustamaan. Tämä on Muhammedin (rauha hänelle) tehtävä ja sen menestymisestä riippuu ihmisen menestyminen.

NELJÄN LUKU

USKON ARTIKLAT

Enen kuin jatkamme on ehkä aiheellista palauttaa mieleen edellä käsitellyt asiat ja toistaa niiden pääkohdat. Yhteenvetona voimme sanoa seuraavaa:

1. Vaikka islam sisältää alistuksen Allahin, maailman Herran, tahtoon ja HÄnen tottelemisensa, me voimme kuitenkin määritellä islamin uskontona merkitsevän täydellistä uskoa Profetan opetukseen ja horjumatonta tottelevaisuutta hänen opettamaansa elämäntapaa kohtaan, sillä ainoa aito ja luotettava lähde Jumalan ja Hänen tahtonsa ja lakinsa tuntemiseen ovta juuri oikean Profeetan opetukset. Täten se, joka jättää Profeetan välityksen huomioonottamatta ja väittää seuraavansa Jumalaa suoraan, ei ole "muslimi".
2. Varhaisempina aikakausina on ollut eri profeettoja eri kansoja varten. Profeettuden historia osoittaa, että jopa yhden ja saman kansan keskuudessa esiintyi profeettaa toisensa jälkeen. Tuohon aikaan islam oli uskonto, jota kansakunnalle opetti sen oma profeetta tai omat profeetat. Vaikka islamin luonneja sisältö olivat samat kaikkina iakoina ja kaikkien kansojen keskuudessa, palvelemisen muodot, lait ja muut yksityiskohtaiset säännöt ja määräykset vaihtelivat jonkin verran kunkin kansan paikallisten olosuhteiden mukaisesti. Sen tähden minkään kansan ei tarvinnut seurata toisen kansan profeettaa ja sen vastuulle kuului vain profeettansa johdatuksen seuraaminen.
3. Tämä moniprofeettaisuuden kausi päättyi Muhammedi (rauha hänelle) ilmaantuesa. Hän teki islamin opit täydellisiksi; koko maailmaa varten muotoiltiin yksi peruslaki ja hänestä tehtiin koko ihmiskunnan profeetta. Hänen profeettutensa ei ollut tarkoitettu jollekin tietylle kansalle, maalle tai aikakaudelle; hänen sanomansa on kaikille kansoille ja kaikille aikakausille. Muhammedin (rauha hänelle) tuo kumosi aikaisemmet lait. Hän antoi maailmalle täydelliset elämisen säännöt. Nyt ei tulevaisuudessa enää ilmaannu uutta profettaa eikä myöskään uutta uskonnollista lakia ilmoiteta ennen kuin Viimeisenä Päivänä. Muhammedin (rauha hänelle) opetukset on tarkoitettu kaikille Aadamin lapsille, koko ihmisrodulle. Nyt islamin merkitsee Muhammedin seuraamista, nimittäin hänen profettutensa tunnustamista, uskomista kaikeen siihen mihin hän kehotti uskomaan, hänen seuraamistaan kirjaimellisesti ja hengessä ja alistumista hänen kaikkiin käskyihinsä ja määräyksiinsä Jumalan käskyinä ja määräyksinä. Tämä on islam.

Tämä herättää itsestään kysymyksen: mihin Muhammed (rauha hänelle) on kehottanut meitä uskomaan? Mitkä ovat islamin uskonartiklat? Yritämme nyt pohtia näitä artikloja ja osoittaa,

miten yksinkertaisia, tosia ja rakastettavia ne ovat ja miten korkealle huipulle ne kohottavat ihmisen tässä ja tulevassa elämässä.

I TAWHEED: USKO JUMALAN YKSEYTEEN

Profeetta Muhammedin (rauha hänelle) olennaisin ja kaikkein tärkein opetus on usko Jumalan ykseyteen. Tämä on ilmaistuna islamin pääaisallisessa *Kalima* sanoilla *La ilaha illallah* () “Ei ole muuta Jumalaa kuin Allah“. Tämä kaunis lause on islamin peruskallio, sen perustus ja sen olemus. Se ilmaisee tämän uskon, joka erottaa todellisen muslimin *kafir* ista (epäuskoisesta), *mushrik* ista (joka liittyy Jumalan jumaluuteen muita) tai *dahriya* sta (ateistista). Tämän lauseen hyväksyminen tai hylkääminen muodostaa kokonaisen erottavan maailman ihmisen ja ihmisen välille. Siihen uskovat muodostavat yhden yhdyskunnan ja ne, jotka eivät siihen usko, muodostavat vastakkaisen ryhmän. Uskovaisia odottavat esteetön kehitys ja raikuva menestys tässä ja tulevassa elämässä, kun taas epäonnistuminen ja häpeä ovat niiden lopullinen osa, jotka kieltäytyvät uskomasta siihen.

Mutta eroavaisuus, joka ilmenee uskovaisten ja epäuskoisten välillä, ei johdu vain muutamien sanojen lausumisesta. Selvästikään pelkkä jonkin lauseen lausuminen ei voi saada aikaan sellaista valtavaa eroa. Todellinen voima on tämän opin ja sen määräysten hyväksymisessä ja niiden täydellisessä noudattamisessa käytännössä elämässä. Ellei lauseen “Ei ole muuta Jumalaa kuin Allah“ todellista merkitystä ja sen hyväksymisen vaikutusta ihmisen elämään tunneta, tämän opin todellista tärkeyttä ei voida ymmärtää. Siitä ei koskaan tule tehokasta, ellei tätä olennaista seikkaa saavuteta. Vain toistamalla sanaa “ruoka“ nälkää ei voida tyydyttää; pelkkä lääkereseptin hokeminen ei paranna tuatia. Samalla tavoin *Kalima* n toistaminen ymmärtämättä sen tarkoituksia ja määräyksiä ei riitä aikaansaamaan vallankumousta, jonka synnyttämiseen se on tarkoitettu. Tässä ajatusten ja elämän vallankumous voi tapahtua vain jos ihminen ymmärtää opin täydellisen tarkoituksen, käsittää sen tärkeyden; uskoo siihen todella, hyväksyy sen ja noudattaa sitä kirjaimellisesti ja hengessä. Ellei tätä *Kalima* n täydellistä ymmärtämistä synny, se ei voi olla täysin tehokas. Vältämme tulta, sillä olemme havainneet, että se polttaa; kartamme myrkyä, koska uskomme että sen nauttiminen tappaa ihmisen. Samoin, jos *Tawheed* in todelliset merkitykset ymmärretään, sen pitäisi pakostakin saada meidät välttämään, niin uskossa kuin teoissakin, kaikkia epäuskon, ateismin ja monijumalaisuuden muotoja ja vivahteita. Tämä on luonnollinen seurauus uskosta Jumalan ykseyteen.

‘Kaliman’ merkitys

Arabian kielessä sana *ilah* merkitsee ‘sitä jota palvotaan’, esim olentoa, jota suuruutensa tai voimansa takia voitaisiin pitää palvottavana, kunnarrettavana nöyryydessä ja alistumisessa. Kaikkea tai kakkia olentoja, jotka omaavat voimia, jotka ovat liian suuria ihmisten käsitettäväksi, kutsutaan myös *ilah* iksi. Käsite *ilah* sisältää myös äärettömien voimiensa omaamisen: voimien, jotka hämmästyttävät muita. Se sisältää myös merkityksen, että muut ovat riippuvaisia *ilah* ista ja että hän ei ole riippuvainen kenestäkään muusta. Sanan *ilah* sisältää myös piilottamisen ja arvoituksellisuuden merkityksiä, toisin sanoen että *ilah* olisi näkymätön olento, jota ei voida havaita. Sanat *khuda* persiassa, *deva* hindissä ja *God* englannissa sisältävät lähes samoja merkityksiä. Muissakin maailman kielissä on sanoja, jolla on vastaavia merkityksiä.¹

Toisaalta taas sana *Allah* on Jumalan henkilökohtainen nimi. *La ilaha illallah* merkitsee kirjaimellisesti "Ei ole muuta *ilah* ia kuin Suuri Olento joka tunnetaan nimellä *Allah*". Tämä merkitsee sitä, että koko valtavassa maailmankaikkeudessa ei ole ehdottomasti ketään muuta palvelemisen arvoista olentoa kuin Allah, että vian Hänen edessään päiden tulisi kumartua osoittamaan alistumista ja ihailua, että Hän on ainoa olento jolla on kaikki voima, että kaikki tarvitsevat hänen suosiotaan ja että kaikkien on pakko anoa Hänen apuaan. Hän on kätkeyty aisteiltamme ja järkemme ei pysty ymmärtämään, mikä Hän on.

Kun tiedämme näiden sanojen merkityksen, voimme nyt pohtia niiden todellista merkitystä.

Ihmisen varhaisimmasta historiasta samoin kuin vanhimmista arkeologisista löydöistä ilmenee, että ihminen on aina palvonut jotakin jumalaa tai joitakin jumalolentoja. Nykyisenäkin aikana jokainen kansa uskoo johonkin jumalaan ja ppalvelee häntä. Tämä osoittaa, että jumalan palveleminen kuuluu ihmisen luontoon. Ihmisen sielussa on jotakin, joka pakottaa hänet tekemään näin.

Mutta voimme kysyä: mikä asia on ja mikä pakottaa ihmisen tuntemaan, että hänen on tehtävä näin? Voimme löytää vastauksen tähän kysymykseen, jos yritämme tarkastella ihmisen asemaa tässä valtavassa maailmankaikkeudessa. Ihmisen ja hänen luontonsa huolellinen tutkiminen osoittaa, että hän ei ole kaikkivaltias. Hän ei myöskään ole riippumaton eikä yksinään toimeentuleva, eivätkä hänen voimansa ole rajattomat. Itse asiassa hän on heikko, hauras, puuttenalainen ja turvaton. Hän on riippuvainen monista eri voimista eikä hän tule toimeen ilman niiden apua. On lukemattomia asioita, jotka ovat välttämättömiä hänelle. Esimerkiksi kreikassa on *Oeo's*, latinassa *Deus*, gootin kielessä *Goth*, saksassa *Gott*. Lisätietoja *Encyclopedia Britannica* sta,(Chicago 1956) Vol. X. s. 460. - *Toimittaja*

tämättömiä hänen olemassaololleen, mutta ne eivät kaikki ole olennaisesti ja kokonaisuudessaan hänen vallassaan. Toisinaan hän saa ne haltuunsa luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla, ja toisinaan häne havaitsee, että ne puuttuvat häneltä. On monia tärkeitä ja arvokkaita asioita, joita hän tavoittelee itselleen, mutta toisinaan hän onnistuu saamaan ne, kun taas toisinaan hän epäonnistuu, sillä niiden saaminen ei ole täysin hänen omassa vallassaan. On monia hänelle vahingollisia asioita; onnettomuudet tuhoavat koko hänen elämäntyönsä yhdessä ainoassa hetkessä; taudit, huolet ja onnettomuudet uhkaavat alituisesti häntä ja turmelevat hänen tiensä onneen. Hän yrittää päästä niistä eroon ja onni että epäonni ova hänen vieraitaan tässä ponnistelussa. on monia asioita, joiden suuruus ja mahtavuus herättävät hänessä pelkoa: vuoret ja virrat, jättiläiskokoiset eläimet ja julmat pedot. Hän kokee maanjäristyksiä, myrskyjä ja muita luonnon katastrofeja. Hän tarkastelee pilviä päänsä yläpuolella ja huomaa niiden muuttuvan paksuiksi ja mustiksi, kuulee ukkosen jyristävän ja näkee saomaiden välähtelevän ja sateen lankeavan raskaana ja yhtäjaksoisena. Hän näkee auringon, kuun ja tähdet jatkuvassa liikkeessään. Hän miettii, miten suuria, voimakkaita ja mahtavia nämä taivaankappaleet ovat ja niiden vastakohtana, kko ja merkityksetön hän itse on! Toisaalta nämä valtavat ilmiöt, toisaalta taas hänen oma haurautensa juurruttavat hänen mieleensä kuvan hänen omasta heikkoudestaan, nöyryydestään ja avuttomuudestaan. On aivat luonnollista, että jumaluuden ensimmäinen aavistus ilmenee samanaikaisesti tämän tunteen kanssa. Hän ajattelee käsiä, jotka hallitsevat noita mahtavia voimia. Ajatus sellaisesta suuredesta saa hänet kumartamaan nöyrästi.

Käsitys niiden voimakkuudesta saa hänet etsimään niiden apua. Hän yrittää olla niille mieliksi niin, että ne olisivat hyväntahtoiset hänelle. Hän pelkää niitä ja yrittää paeta niiden vihaa etteivät ne tuhoaisi häntä.

Alkeellisimmalla tietämättömyyden taolla ihminen ajattelee, että suuret luonnonilmiöt, joiden mahtavuuden tasolla ihminen ajattelee, että suuret luonnonilmiöt, joiden mahtavuuden ja lioston hän voi nähdä, omaavat itse todellisen voiman ja arvovallan ja ovtä siksi jumalallisia. Siksi hän palvoo puita, eläimiä, virtoja, vuoria, sadetta, tulta, ilmaa ja taivaankappaleita ja lukemattomia muita asioita. Tämä on tietämättömyyden pahin muoto.

Kun hänen tietämättömyytensä häviää jonkin verran ja jotkin valon ja tiedon välähdykset ilmaantuivat hänen älylliseen näköpiiriinsä, hän oppii tietämään, että nämä suuret ja mahtavat kappaleet ovat itsestään aivan voimattomia ja riippuvaisia eikä niiden asema ole millään tavoin parempi kuin ihmisen - pikemminkin ne ovat vieläkin avuttomampia ja riippuvaisempia. Voimakkain ja suurin eläin kuolee kuin pienin mato ja menettää kaiken voimansa; mahtavat virrat paisuvat ja kuivuvat; ihminen itse räjäyttää ja lyö pirstaleiksi suuria vuoria; maan tuottavuus ei ole sen omassa hallinnassaan - vesi tekee sen hedelmälliseksi ja kuivuus hedelmättömäksi. Ei edes vesikään ole riippumaton. Se on riippuvainen ilmasta, joka kuljettaa pilviä. Ilmakin on voimaton ja sen hyödyllisyys riippuu muista syistä. Kuu, aurinko ja tähdet ovat myös riippuvaisia mahtavasta voimasta, jonka määräyksestä riippuu niiden pienikin liike. Näiden mietiskelyjen jälkeen hänen mielessään herää ajatus jonkin suuren, mystillisen, jumalallista laatua olevan voiman olemassaolosta, voiman, joka hallitsee kaikkia hänen näkemiään kappaleita ja joka voi olla kaiken arvovallan keskus. Nämä ajatukset herättävät uskon näiden luonnonvoimien takana oleviin mystillisiin voimiin, lukemattomien jumalien uskotaan hallitsevan luonnon eri puolia ja osia, kuten ilmaa, valoa, vettä jne. ja niitä edustamaan keksitään joitain aineellisia muotoja tai symboleja. Ja ihminen alkaa palvota noita esineitä ja symboleja. Tämäkin on eräs tietämättömyyden muoto ja todellisuus on kätkeytynä ihmissilmältä myös tässä älyllisen ja sivistyksellisen pyhiinvaelluksen vaiheessa.

Kun ihminen edistyy tiedossa ja oppineisuudessa ja kun hän pohtii syvällisemmin elämän ja olemassaolon perusongelmia, hän keksii maailmankaikkeutta hallitsevan kaikkivaltaisen lain ja kaikenkäsittävän palvonnan. Mikä täydellinen saannöllisyys onkaan havaittavissa auringon nousussa ja laskussa, tuulissa ja sateissa, tähtien liikkeissä ja vuodenaikojen vaihtumisessa! Miten ihmeellisen sopusointuisella tavalla lukemattomat eri voimat työskentelevät yhdessä ja miten mahtava ja verrattoman viisas onkaan laki, jonka mukaan kaikki maailmankaikkeuden eri osat saadaan toimimaan yhdessä säädettyyn aikaan ja aiheuttamaan säädetty tapahtuma! Tarkastellessaan tätä yhdenmukaisuutta, säännöllisyyttä ja tiukan lain ehdotonta noudattamista luonnon kaikilla alueilla monijumalainenkin tuntee pakostakin, että täytyy olla olemassa jumaluus, joka on kaikkia muita suurmpi ja jolle kulluu ylin arvovalta. Sillä koko maailmankaikkeuden koneisto joutuisi epäkuuntoon, jos sitä hallitsisivat erilliset, riippumattomat jumalat. Ihminen kutsuu suurinta jumaluutta monilla eri nimillä, kuten 'Allah', 'Permeshwar', 'God', 'Khuda-i-Khudaigan', jne. Mutta koska tietämättömyyden pimeys vallitsee vieläkin, hän asettaa Korkeimman rinnalle pienempiä jumalolentoja. Hän kuvittelee ettei Jumalna Kuningaskunta eroa maallisesta. Aivan kuten hallitsijalla on monia ministereitä, luotettuja apulaisia, kuvernöörejä ja muita vastuunalaisia virkailijoita, samoin pienemmät jumalolennot ovtä Suuren Jumalna vastuunalaisia virkailijoita, joita hyvittelemättä ei Suurta Jumala voida lähestyä. Siten heitäkin on palvottava ja pyydyttävä avuksi, eikä heitä missään tapauksessa saa loukata. Täten heitä pidetään ikäänkuin

asiamiehinä, joiden välityksellä Suurta Jumalaa voidaan lähestyä.

Mitä enemmän ihminen edistyy tiedoissa, sitä tyytymättömämpi hän on jumalien moninaisuuteen. Näin äienempien jumalolentojen likumäärä alkaa vähentyä. Valistuneet ihmiset ottavat kunkin niistä tarkasteltavakseen ja huomaavat, ettei kenelläkään näistä ihmisen luomista jumalolennoista ole minkäänlaisia jumalallisia luonteenpiirteitä: ne ovat ihmisen kaltaisia olentoja, ehkä vieläkin avuttomampia. Näin pienemmät jumalolennot jätetään yksi toisensa jälkeen pois, kunnes lopulta on jäljellä vian Jumala itse. Mutta käsitys yhdestä Jumalasta sisältää kuitenkin vielä tietämättömyyden jäännöksiä. Jotkut ihmiset kuvittelvat, että Hänellä on ruumis kuten ihmisellä ja että hän asuu josaakin tietyissä paikassa. Jotkut uvittelevat, että Jumala tuli maan päälle ihmisen hahmossa; toiset taas, että Jumala, järjestettyään maailmankaikkeudenn asiat, vetäytyi syrjään ja lepää nyt. Jotkut luulevat, että Jumalaa voi lähestyä vain pyhimysten ja henkien välityksellä, ja että mitään ei voida saavuttaa ilman heidän esirukoustaan. Jotkut kuvittelevat, että Jumalalla on määrätty muototai näköisyys ja heidän mielestään on välttämätöntä pitää edessään tuota kuvaa voidakseen palvella häntä. Tällaiset vääristyneet käsitykset jumaluudesta ovat itsepäisesti säilyneet ja monet niistä ovat vallassa eri kansojen keskuudessa tänäkin päivänä.

Tawheed on jumaluuden korkein käsite, tieto, jonka Jumala on kaikkina aikoina lähettänyt ihmiselle profeettojensa välityösellä. Tätä tietoa tuomaan Aatami lähetettiin aikojen alussa maan päälle; sama tieto ilmoitettiin Nooalle, Aabrahamille ja Jeesukselle (Jumalan siunaukset heille kaikille). Juuri tämän tiedon Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) toi ihmiskunnalle. Tämä on Tieto, puhdas ja ehdoton, vailla vähintäkään tietämättömyyden varjoa. Ihminen syyllistyi *shirk* iin, epäjumalanpalvontaan ja *kufr* iin vain koska hän kääntyi pois profeettojen opetuksista ja oli riippuvainen omasta virheellisestä ajattelustaan, vääristä havainnoistaan tai ennkkoluuloisista tulkinnoistaan. *Tawheed* karkoittaa kaikki tietämättömyyden pilvet ja valaisee taivaanrannan todellisuuden valolla. Tutukikaamme, mitä merkityksellisiä totuuksia tämä *Tawheed* in käsite - tuo pieni lause: '*la-ilaha illallah*' ilmaisee , mitä touuksia se esittää ja mitä uskoa se vaalii. Tästä pääsemme selville, jos pohdimme seuraavia kohtia.

Ensimmäiseksi joudumme käsittelemään kysymystä maailmankaikkeudesta. Olemme vastusten mahtavan, rajattoman maailmankaikkeuden kanssa. Ihmisen mieli ei pysty erottamaan sen alkua eikä näkemään en loppua. Se liikkuukartoitettua rataansa ikimuistoisista ajoista ja jatkaa matkaansa tulevaisuuden suunnattomiin näköaloihin. Lukematon määrä luontokappaleita on ilmaantunut sinne - ja ilmaantuu jatkuvasti joka päivä. Ilmiöt ovta niin hämmäntäviä, että ajatteleva mieli tuntee itsensä kauhistuneeksi ja kummastuneeksi. Ihminen ei pysty ymmärtämään eikä käsittämään todellisuutte pelkällä käsityskyvyllään. Hän ei voi uskoa, että kaikki tämä olisi tapahtunut vian sattumalta tai vahingossa. Maailmankaikkeus ei ole sattumanvarainen materiapaljous. Se ei ole yhtensovittamattomien kappaleiden sekamelska. Se ei ole asioiden kaoottinen ja tarkoitukseton kasauma. Kaikkea tätä ei voisi olla ilman Luoja, Suunnittelijaa, Valvojaa, Hallitsijaa. Mutta kuka on voinut luoda tämän majesteetillisen maailmankaikkeuden ja hallita sitä? Vian hän, joka on Kaiken Herra, joka on iankaikkinen ja ikuinen, joka on kaikkivoipa , viisas, kaikkivaltias ja kaikkietävä; joka näkee kaiken ja huomaa kaiken. HÄnellä täytyy olla ylin käskyvalta kaikkeen, mitä maailmankaikkeudessa on. Hänellä täytyy olla rajattomat voimat, hänen täytyy olla maailmankaikkeuden ja kaiken siif hen sisältyvän herra, ilman kaikia heikkouksia ja vikoja eikä kenelläkään voi olla voimaa puuttua hänen työhönsä. Vain sellainen olento voi olla maailmankaikkeuden Luoja, Valvoja ja Hallitsija.

Toisekai on olennaista, että kaikki nämä jumalalliset ominaisuudet ja voimat kuuluvat yhdelle olenolle - on itse asiassa mahdotonta, että olisi samanaikaisesti olemassa kaksi tai useampia persoonallisuuksia, joilla olisi nämä voimat ja ominaisuudet yhtäläisesti. Pakostakin ne törmäisivät yhteen. tästä syystä on selvää, että on vain yksi ja ainoa ylin olento, joka hallitsee kaikkia muita. Ei voida kuvitella kahta maaherraa samaan maakuntaan tai kahta ylipäälliikköä samaan armeijaan! Samoin on mahdotonta ajatella, että nämä voimat olisi jaettu eri jumalolennoille, esimerkiksi siten, että yksi on tieto, toinen sallimus ja vielä kolmas elämänantaja - ja että kaikilla olisi oma riippumaton alueensa. Maailmankaikkeus on jakamaton kokonaisuus ja jokainen sellainen jumalolento olisi riippuvainen toisista suorittaessaan tehtävänsä. Yhteen soveltamisessa ilmenisi puutteellisuuksia. Ja kun näin tapahtuisi, maailman kohtalina olisi hajota palasiksi. Näitä ominaisuuksia on myös mahdotonta luovuttaa. Ei ole mahdollista, että jokin määrätty ominaisuus esiintyisi yhtenä aikana yhdessä jumalolennessa ja toisena aikana toisessa. Jumalallinen olento, joka ei itse pysty pysymään hengissä, ei voi antaa elämää toisille. Se, joka ei pysty suojelemaan ommalallista voimaansa, on ehdottomasti sopimaton hallitsemaan mahtavaa, rajatonta maailmankaikkeutta. Täten mitä enemmän pohdimme tätä ongelmaa, sitä vahvemmasi käy vakaumuksemme, että kaikki nämä jumalalliset voimat ja ominaisuudet saattavat olla olemassa vain yhdessä olennessa. Täten polytesimi on tietämättömyyden muoto eikä kestä järkipäristä tarkastelua. Se on käytännöllinen mahdottomuus. Elämän ja luonnon toisiasiat eivät pidä yhtä sen selityksen kanssa. Ne johtavat itsestään ihmisen Todellisuuteen, toisin sanoen *Tawheed* iin (Jumalan ykseyteen).

Luokaamme nyt tutkiva silmäys tuohon valtavaan maailmankaikkeuteen samalla pitäen mielessämme tuo oikea ja täydellinen Jumala-käsite. Ponnistakaa havaintokykyne äärimmilleen ja sanokaa, huomaaatko kaiken näkemänne, kaiken havaitsemanne, kaiken ajateltavissa olevan ja kaiken mielikuvituksellisen joukossa - kaiken sen joukossa, minkä tietonne voivat ymmärtää - jonkun, jolla olisi nämä ominaisuudet? Varmasti ette! Sillä kaikki maailmankaikkeudessa oleva on luotua, valvottua ja säännösteltyä, sta riippuvaista, kuolevaista ja katoavaa, se ei ole itsetoimivaa eikä itsekulkevaa - sen pienimpiäkin liikkeitä säätelee hetytätön laki, josta se ei voi poiketa. Tämä avuton tila osoittaa, ettei sieltä voi löytyä mitään jumalallista. Maailmankaikkeuden luoduilla ei ole hallussaan jumalallisuuden häivääkään eikä heillä ole sen kanssa kerrassaan mitään tekemistä. He ovat yksinkertaisesti vailla jumalallisia voimia ja on totuuden vääristelyä ja suurimman luokan mielettömyyttä antaa heille jumalan asema. Tätä tarkoittaa '*La ilaha* ', ei ole muuta jumalaa; ei millään inhimillisellä tai aineellisella olenolla ole jumalallista voimaa ja ylintä valtaa, jotka olisivat palvelemisen ja tottelemisen arvoisia.

Mutta tutkistelumme ei pääty tähän. Olemme havainneet, että jumalallisuus ei ole minkään maailmankaikkeuden aineellisen tai onhimillisen elementin hallussa, ja ettei millään näistä ole vahaisintäkään häivää siitä. Juuri tämä havainto johtaa meidät siihen, että on olemassa Korkein Olento kaiken sen yllä ja yläpuolella, mitä ajattelematon silmä näkee maailmankaikkeudessa. Kenelle kuuluvat jumalalliset ominaisuudet, kuka on Tahto kaikkien ilmiöiden takana, tämän suurisuuntaisen maailmankaikkeuden Luoja, sen erinoamisen Lain Valvoja, smn selkeän rytmin Hallitsija, sen kaiken toiminnan Johtaja: Hän on Allah, Maailmankaikkeuden Herra, jolla ei ole ketään toista rinnallaan. Tätä merkitsee '*illallah* ' (kuin Allah).

Tämä tieto on suurempi kuin mikään muu tieto, ja mitä enemmän ponnistelemme, sitä

syvempi on vakaumme, että tämä tieto on kaiken tiedon lähtökohta. kaikilla tutkimuksen aloilla - olipa kysymys fysiikasta, kemiasta, valtiotieteestä, astronomiasta, geologiasta, biologiasta, eläintieteestä, taloustieteestä, soisologiasta tai humanistisista tieteistä - joudumme havaitsemana, että mitä syvällisemmin tutkimme, sitä selkeämmäksi käyvät merkit *La ilaha illallah* in totuudenmukaisuudesta kaikilla tieteen ja tutkimuksen aloilla. Tätä käsite avaa tarkastelun ja tutkimuksenovet ja valaisee tiedon polkuja todellisuuden valolla. Ja jos kiellämme tai jätämme huomiotta tämän todellisuuden, saammme huomata kohtaavamme pettymyksiä joka askeleella, sillä tämän perustotuuden kieltäminen riistää kaikelta, mitä maailmankaikkeudessa on sem todellisen tarkoituksen ja täyden merlityksen, Maialmankaikkeudesta tulee merkityksetön ja edistykseen näköalat sumentuvat ja hämärtyvät.

Tawheedin vaikutus ihmiselämään

Tarkastelkaamme nyt niitä seurauksia, mitä usko *La ilah illallah* iin tuo mukanaan ihmisen elämään ja katsokksi hänellä pitäisi olla menestystä elämässä ja miksi siitä, joka kieltää sen , tulee epäoniistunut elämässään, skeä tässä että tuonpuoleisessa.

1. Se joka uskoo *kalima* an ei voi olla ahdasmielinen tai kuivettunut näkemykseltään. Hän uskoo Jumalaan joka on tiavaan ja maan Luoja ja Idän ja Lännen Herra ja koko maailmankaikkeuden Ylläpitäjä. Tämän uskon ansiosta mikään tässä maailmassa ei ole vierasta hänelle. Hän tarkastelee kaikkea maailmankaikkeudessa esiintyvää saman Herran omaisuutena, jolle hänkin kuuluu. Hänellä ei ole osuutta Hänen ajatteluunsa tai käyttäytymiseensä. Hänen myötätuntonsa, rakkautensa ja palveluksensa eivät rajoitu johonkin määrättyyn alana tai ryhmään. Hänen näkemyksensä on lääjentunut, hänen älyllinen nälöpiirinsä laajenee ja hänen mielipiteensä vapautuvat ja käyvät rajattomiksi kuin Jumalna Valtakunnassa. miten ateisti, polyteisti tai ihmisen vaillinaiset voimat omaavaan jumalaan uskova voisi saavuttaa tämän näkemysken avaruuden ja laajuuden?
2. Tämä usko herättä ihmisessä korkeimman asteen omanarvontuntoa ja itsekunnioitusta. Uskovainen tietää, että vain Allahilla on kaikki vlata ja ettei kukaan hänen lisäksi voi hyödyttää tai vahingoittaa ihmistä, suoda hänelle häne tarpeitaan, antaa tai päättää elämää, tai suoda arvovaltaa tai vaikutusvaltaa. Tämä vakaumus tekee hänet välinpitämättömäksi, riippumattomaksi ja pelottomaksi kaikista niistä voimista jotka eivät ole Jumalasta. Hän ei koskaan kumarra nöyräsi päätään kenenkään Jumalan luoman edessä, eikä myös ojenna kättään kenenkään muun edelle. Kenenkään suuruus ei tee vaikutusta häneen. Mikään muu usko ei voi luoda tätä mielenlaatua tai - asennetta . Sillä on välttämätöntä, että ne, jotka liittävät Jumalan muita olentoja tai jotka kieltävät Jumalan, kumartavat nöyrästi joitakin luotuja, kuvittelevat niiden pystyvän hyödyttämään tai vahingoittamaan heitä, pelkäävät niitä ja asettavat kaiken toivona niihin.
3. Omanarvontunnon lisäksi tämä usko kehittää ihmisessä vaatimattomuutta ja nöyryyttä. Se tekee hänestä yksinkertaisen ja pyyteettömän. Uskovaisesta ei koskaan tule ylpeää, ylimielistä tai julkeaa. Kerskailulla, rikkaudella tai arvoasemalla ei ole tilaa hänen sydämessään, sillä hän tietää, että kaikki mitä hän omistaa, on Jumalan hänelle antamaa ja että Jumala voi ottaa sanoin kuin Hän voi antaa. Tämän vastakohtana epäuskoinen, saavuttaessaan jonkin maailmallisen palkinnon tulee ylpeäksi ja turhamaiseksi sillä hän uskoo saaneensa palkinnon oman työnsä avulla. Samalla taovin ylpeys ja omahyväisyys ovat *shirk* in (muiden liittäminen Jumalan rinnalle) vääjäämättömiä seurauksia, sillä *mushrik* uskoo, että hänellä on erotyinen suohde jumalolentoihin, jota ei ole niiden ja muiden ihmisten välillä.

4. Tämä usko tekee ihmisestä hyveellisen ja rehellisen. Hänellä on vakaumus ettei ole muuta keinoa menestyä ja saada itselleen pelastus, kuin sielun puhtaus ja käyttäytymisen oikeudenmukaisuus. Hänellä on täydellinen usko Jumalaan, joka on kaiken yläpuolella, joka ei ole sukulaissuhteessa keneenkään, joka on ehdottoman oikeamielinen ja jonka jumalallisten voimien käyttöön kukaan ei voi puuttua. Tämä usko luo hänessä tietoisuuden, että ellei hän elä oikealla tavalla ja menettele rehellisesti, hän ei voi menestyä. Mikään vaikutusvalta tai salainen toiminta ei voi pelastaa häntä turmiosta. Sitä vastoin *kafir* it ja *mushrik* it elävät aina valheelisen toivon varassa. Jotkut heistä uskovat, että Jumalna poika on sovittanut heidän syntinsä; jotkut taas, että he ovat Jumalan suosikkeja, niin ettei hän halua rangaista heitä; toiset uskovat, että heidän pyhimyksensä puhuvat heidän puolestaan Jumamalle; toiset taas uhraavat jumalilleen ja uskovat, että he lahjomalla jumalia hankkivat luvan kaikkiin kevytmielisyyksiin ja pahoihin tekoihin, niin, että he voivat yehdä mitä ikinä haluavat. Tällaiset valheellie' set uskomukset kietovat heidät synnin ja pahojen tekojen verkkoihin ja turvautuessaan jumaliinsa he laiminlyövät sielujensa puhdistamisen ja puhtaan ja hyvän elämän. Mitä jumalankieltäjiin tulee, he eivät usko korkeimpaan Olentoon, jolla olisi valtaa heihin ja jolle he olisivat tilivelvollisia hyvistä ja pahoista teoistaan; siksi he pitävät itseään täysin riippumattomina toimimaan millä tahansa tavalla tässä maailmassa. Heidän omista mielikuvistaan tulee heidän jumaliaan ja he elävät toiveidensa ja halujensa orjina.

5. Uskovaisesta ei tule missään olosuhteissa epätoivoista ja surun murtamaa. Hänellä on luja usko Jumalaan, joka on kaikkien maan ja taivaan aarteiden Herra, jonka armo ja anteliaisuus ovat rajattomat ja jonka valta on loputon. tämä usko antaa hänen sydämeensä ainutlaatuista lohtua, täyttää sen tyytyväisyydellä ja pitää sen täynnä toivoa. Tässä maailmassa hän saattaa kohdata torjumista kaikilta ovilta, mikään ei ehkä suju hänen toivomustensa mukana, kaikki voimat, yksi toisensa jälkeen, saattavat hylätä hänet, mutta usko Jumalaan ja luottamus Häneen eivät koskaan jätä häntä ja niiden turvin hän jatkaa taisteluaan. Sellainen syvälinen luottamus ei voi syntyä mistään muusta uskosta kuin uskosta Jumalaan. *Mushrik* eilla ja *kafir* eilla ja ateisteilla on pienet sydämet; he ovat riippuvaisia rajoitetuista voimista; siksi he hädän hetkellä helposti joutuvat epätoivon valtaan ja usein tekevät itsemurhan¹

1 Jotta lukoja saisi kuvan siitä, miten pöyristyttäviä tilanteita tämä sydämen epätoivo voi synnyttää, suosittelimme Mr. Collin Wilsonin kirjoittamaa, ajatuksia herättävää nykyaikaisen elämän tutkielmaa The outsider (11. painos, Lontoo 1957).

Professori Joadin todistus puhuu myös selvää kieltä tästä asiasta. Hän kirjoittaa:

“Ensimmäistä kertaa historiassa kasvaa aikuiseksi sukupolvi miehiä ja naisia, joilla ei ole uskontoa ja jotka eivät tunne tarvitsevansa sitä. He tyytyvät olemaan välittämättä siitä. *He ovat myös hyvin onnettomia ja itsemurhien lukumäärä on epänormaalin korkea.*“

(C.E.M.Joad, *The Present and Future of Religion*, lainaus Sir Arnold Lunnin, *And Yet So New*, Lontoo, 1958 s. 228).

Mitä tulee islamilaisene maailmaan, annamme puheenvuoron ei-muslimille, joka ei ole mitenkään myötätuntoinen islmain opille: “Tässä taipumattomassa momoteismissa yksinkertaisine, haltioituneine uskoineen ylimaailmallisen olennon korkeimpaan johdatukseen on islamin pääasiallinen voima. Sen kannattajat tuntevat tyytyväisyyttä ja kohtaloonsa alistumista, joka on tuntematon useimpien muiden uskonnon kannattajille.

“*Itsemurhat ovat harvinaisia ismailaisissa maissa*“. (Phillip K.Hitti, *History of the Arabs*, 1951, s. 129)

6. Tämä usko kehittää ihmisessä hyvin voimakkaasti päättäväisyyttä, kärsivällistä hellittämättömyyttä ja luottamusta Jumalaan. Kun hän tekee päätöksensä ja pyhittää voimansa Jumalan käskyjen täyttämiseen varmistaakseen itselleen Jumalan mielisuosion, Hän on varma, että hänellä on tukenaan maailmankaikkeuden Herra. Tämä varmuus tekee hänestä lujan ja vahvan kuin vuori, eivätkä mitkään vaikeudet, esteet ja vihamielinen vastustus saa häntä luopumaan päätöksestään. *Shirk* illä, *kufrr* illa ja ateismilla ei ole mitään tällaista vaikutusta.

7. Tämä tunnustus innoittaa ihmistä rohkeuteen. On kaksi seikkaa, jotka tekevät ihmisestä pelkurin: (i) kuoleman pelko ja turvallisuudenrakkaus sekä: (ii) ajatus siitä, että Jumalan lisäksi on joku toinen, joka voi vaatia ihmisen hengen ja ihminen erilaisia juonia käyttämällä voi torjua kuoleman. Usko *La ilaha illallah* iin pudistaa ihmisen näistä molemmista ajatuksista. Ensimmäinen ajatus poistuu hänen mielestään, koska hän tietää, että hänen hängensä ja omaisuutensa ja kaikki muu todellisuudessa kuuluvat Jumalalle ja hänestä tulee valmis uhraamaan kaikkensa Hänen mielikseen. Toisesta ajatuksesta hän vapautuu, koska hän tietää ettei mikään ase, ei kukaan ihminen tai eläin pysty riistämään hänen henkeään: vain Jumalalla on valta siihen. Hänelle on säädetty aikansa, eivätkä edes maailman kaikki voimat yhdistettynä voi riistää kenenkään henkeä hetkeäkään enne säädettyä aikaa. Tästä syystä kukaan ei ole rohkeampi kuin se, joka uskoo Jumalaan. Mikään ei voi häntä lannistaa, eivätkä edes vastoinkäymisen rajuilma, vastustuksen myrsky eivätkä vahvimmatkaan armeijat voi kukistaa häntä. Kun hän nousee taisteluun Jumalan puolesta, hän kukistaa sotavoimat, jotka ovat kymmenen kertaa voimakkaammat kuin hänen omansa. Mistä voivat *mushrik* it, *kafir* it ja ateistit saada sellaisen päättäväisyyden, kyvyn ja voiman? He pitävät henkeänsä kalleimpana maailmassa ja uskovat, että vihollinen voi aiheuttaa kuoleman ja etät sen voi välttää pakenemalla vihollista!

8. Usko *La ilaha illallah* iin luo rauhan ja tyytyväisyyden asenteen, puhdistaa mielen mustasukkaisuuden, kateuden ja ahneuden intohimosta ja pitää poissa ajatukset turvautumisesta alhaisiin ja epärehellisiin keinoihin manastyksen saavuttamiseksi. Uskovainen ymmärtää, että rikkaus on Jumalan kädessä ja Hän jakaa sitä mielensä mukaan; että kunnia, valta, maine ja vaikutusvalta - kaikki ovta Hänen tahtobnsa alaisia ja Hän jakaa niitä siten kuin Hän haluaa; ja että ihmisne velvollisuus on ponnistella ja taistella oikeudenmukaisesti. Hän tietää, että menestys ja epäonnistuminen ovta riippuvaisia Jumalan armosta; jos Hän haluaa antaa, mikään mahti maailmassa ei voi estää Häntä tekemästä niin, ja ellei Hän halua, mikään voima ei voi pakottaa Häntä antamaan. *Mushrik* it, *kafir* it ja ateistit taas katsovat onnistumisen ja epäonnistumisen riippuvan vain heidän omista ponnistuksistaan ja maallisten voimien avusta tai vastustuksesta. Siksi he ovta aina rahanhimon ja kateuden orjia. Saavuttaakseen menestystä he eivät koskaan epäröi käyttää lajhomista, imartelua, juonittelua ja muita alhaisia ja epärehellisiä kainoja. Muiden menestykseen kohdistuva kateus ja mustasukkaisuus jäytää heitä, eivätkä he jätät mitään keinoa käyttämättä keksiäkseen pahimman mahdollisen menetelmän menestyksekkään kilpailijansa kukistamiseksi.

9. *La ilaha illallah* in tärkein vaikutus on se, että se saa ihmisen tottelemaan ja noudattamaan Jumalan Lakia. Se joka uskoo siihen, on varma, että Jumala tietää kaiken kätketyn ja avoimen ja on lähempänä häntä kuin hänen oma kaulavaltimonsa. Jos hän tekee syntiä eristetyssä nurkassa yön pimeydessä, Hän itetää sen; Hän tuntee myös ajatuksemme ja aikomuksemme, olivat ne sitten pahoja tai hyviä. Voimme salata asiat kaikilta, mttä emme

voi salata mitään Jumalalta; voimme vältellä kaikia, mutta on mahdotonta vältellä Jumalan otetta. Mitä lujempi ihmisne usko on tässä suhteessa, sitä tarkkaavaisempi hän on Jumalan käskyjen suhteen; hän karttaa sitä, minkä jumala on kieltänyt ja noudattaa Hänen käskyjään myös yksinäisyydessä ja pimeydessä, sillä hän tietää, että Jumalan 'poliisi' ei koskaan jätä häntä yksin, ja hän pelkää Tuomioistuinta, jonka vangitsemismääräystä hän ei voi milloinkaan välttää. Tästä syystä muslimina olemisen ensimmäinen ja tärkein ehto on usko *La ilaha illallah* iin. 'Muslimi', kuten olemme jo tedenneet, merkitsee 'tottelevaisuutta Jumalalle' ja Jumalan totteleminen on mahdotonta ilman lujaa uskoa *La ilaha illallah* iin, toisin sanoen ei ole muuta palveltavaa kuin Allah.

Muhammedin (rauha hänelle) opetuksissa usko yhteen Jumalaan on tärkein ja perustavin periaate. Se on islamin peruskallio ja sen voiman pääasiallinen lähde. Kaiki muut islamin uskot, määräykset ja lait seisovat lujina tällä perustalla. Ne saavat kaikki voimaa tästä lähteestä. Jos se poistettaisiin, islamista ei olel mitään jäljellä.

II USKO JUMALAN ENKELEIHIN

Profeetta Muhammed(rauha hänelle) on edelleen kehottanut meitä uskomaan Jumalan enkeleiden olemassaoloon. Tämä on islamin uskon toinen artikla ja kovin tärkeä, koska se vapauttaa *Tawheed* in kaikista mahdollisista epäpuhtauksista ja tekee siitä puhtaan, yksinkertaisen ja vapaan vaarasta, että siihen sisältyisi joitakin *shirk* in (polyteismien) varjoja.

Polyteistit ovat liittäneet Jumalaan kahdenlaisia olentoja:

- a) Niitä, joilla on aineellinen olemus ja jotka voidaan ihmissilmin havaita, kuten aurinko, kuu, tähdet, tuli, vesi, eläimet, suurmiehet jne.
- b) Niitä joilla ei ole aineellista olemusta ja joita ei voida ihmissilmin havaita: näkymättömiä olentoja, joiden uskotaan työskentelevän maailmankaikkeuden hallinnan parissa; yksi esimerkiksi haöitsee ilmaa, toinen antaa valoa, kolmas sadetta ja niin edelleen.

Ensimmäisen ryhmän jumalolennoiksi väitetyillä olennoilla on aineellinen olemus ja ihminen voi nähdä ne. Väitteen virheelisyyden osoittaa täysin *Kalima - La ilaha illallah*. Tämä riittää kumoamaan ajatuksen, etät ne olisivat osallisia jumalisuudesta tia että ne ansaitsisivat kunnioitusta. Toinen ryhmä, aineettomia kun ovat, on kätkeyty ihmisne silmältä ja salaperäinen; polyteistit ovat taipuvaisempia panemaan uskonsa niihin. He pitävät niitä juamlolentoina, jumalina ja Jumalan lapsina. He tekevät niide kuvia ja uhraavat niille. Tämä nimenomainen toinen uskon artikla on syntynyt puhdistamaan uskoa Jumalan ykseyteen ja vapauttamaan sen tästä syystä toisen ryhmän näkymättömien olentojen lisäkkeestä.

Muhammed (Jumalan sunaukset hänelle) on ilmoittanut meille, että nämä näkymättömät hengelliset olennot, joita ihmiset luulevat jumalolennoiksi tai Jumalan lapsiksi, ovat itse asiassa Hänen enkeleitään. Heillä ei ole mitään osuutta Jumalan jumalisuuteen; he ovat Hänen käskynsä alaisia ja niin tottelevaisia, etteivät he voi poiketa Hänen käskyistään hiukkaakaan. Jumala pitää heitä työssään hoitamassa Hänen valtakuntaansa ja he suorittavat Hänen antamaansa tehtävät täsmällisesti ja huolellisesti. Heillä ei ole valtaa tehdä mitään omasta halustaan; he eivät voi esittää Jumalalle mitään heitä koskevia suunnitelmia, heillä ei edes ole valtaa ouhua Jumalalle jonkun ihmisen puolesta. Heidän palvomisesna ja heidän apunsa anominen on nöyryyttävää ja alentavaa ihmiselle. Sillä ihmisen luomisen ensimmäisenä päivänä Jumala oli pannut ne kumartamaan maahan asti Aatamin edessä, suonut hänelle enemmän tietoa, kuin heillä oli ja sivuutaen heidät tehnyt Aatamista sijaisensa

maan päälle. Mikä alennus voisi siitä syystä ole ihmiselle suurempi kuin lankeaminen maahan heidän edessään ja mielisuosion aneleminen heiltä, jotka olivat heittäytyneet maahan hänen edessään!

Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) kielsi meitä palvomasta enkeleitä ja yhdistämästä heitä Jumalaan Hänen jumalallisuudessaan, mutta samalla hän ilmoitti meille, että he ovat Jumalan valitsemissa olentoja, jotka ovat synnittömiä ja jo luonnoltaan kykenemättömiä olemaan tottelemattomia Jumalalle ja että he työskentelevät ikuisesti täyttääkseen Hänen käskynsä. Lisäksi hän ilmoitti meille, että nämä Jumalan enkelit ympäröivät meitä joka puolelta, ovat kiintyneitä meihin ja ovat aina seurassamme, He tarkkailevat kaikkia tekojamme, hyviä ja pahoja ja merkitsevät ne muistiin. He keräävät täydelliset muistiinpanot jokaisen ihmisen elämästä. Kun meidät kuolemamme jälkeen viedään Jumalan eteen, he esittävät elämäntyöstämme maan päällä täydellisen selontoen, johon kaikki on huolellisesti merkitty muistiin eikä mitään tekoamme ole jätetty pois, miten vähäpätöinen ja tarkoin salattu se sitten olikin.

Meille ei ole annettu tietoja enkeleiden olennaisimmasta luonnosta. Meille on mainittu vain joitakin heidän hyveitään ja ominaisuuksiaan ja meitä on kehoitettu uskomaan heidän olemassaolonsa. Meillä ei ole muita mahdollisuuksia saada tietoja heidän luonnostaan, ominaisuuksistaan ja laadustaan. Siksi olisi suoranaista mielettömyyttä keksiä omin päin heille hahmo tai ominaisuuksia. Miedän on uskottava heihin juuri niin kuin meitä on kehoitettu tekemään. Heidän olemassaolonsa kieltäminen on *kufir* sillä ensinnäään meillä ei ole mitään syytä sellaiseen kieltämiseen ja toiseksi, jos kieltäisimme heidän olemassaolonsa, se merkitsisi samaa kuin uskoisimme Muhammedin (Jumalan siunaukset hänelle) valehtelevan. Me uskomme heidän olemassaolonsa vain, koska Jumalan oikea sanansaattaja on ilmoittanut meille niin.

III USKO JUMALAN KIRJOIHIN

Kolmas uskon artikla, johon Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) käski meitä uskomaan, on usko Jumalan Kirjoihin; Kirjoihin, jotka hän on lähettänyt ihmiskunnalle profettojensa välityksellä aika ajoin.

Jumala oli ilmoittanut Kirjansa profetoilleen ennen Muhammedia ja nama kirjat lähetettiin alas samoin kuin Hän lähetti Koraanin Muhammedille (rauha hänelle). Olemme saaneet tietää joidenkin näiden kirjojen nimet, kuten Aabrahamin kirjat, Mooseksen kirjat, Daavidin psalmit (Zaboor) ja Jeesuksen evankeliumi (Injeel). Muille profetoille annettujen kirjojen nimiä emme tunne. Huomioon ottaet muut olemassa olevat uskonnolliset kirjat, emme täten pysty varmuudella sanomaan olivatko ne aitoja ilmoitettuja kirjoja.

Mutta uskomme mielessämme, että mitä tahansa kirjoja Jumala lähetti maan päälle, ne olivat kaikki aitoja.

Niissä kirjoista, josta meille on ilmoitettu, Aabrahamin kirjat ovat hvinneet eikä niistä voida löytää mitään merkkejä maailmankirjallisuuden joukosta. Daavidin psalmit, Mooseksen kirjat ja Jeesuksen evankeliumi ovat olemassa juutalaisten ja kristittyjen parissa, mutta Koraani ilmoittaa meille, että ihmiset ovat muuttaneet ja lisäyksillään väärentäneet näitä kirjoja ja

Jumalan sanoihin on sakoitettu heidän itse sepittämiään tekstejä.¹ Tämä kirjojen turmelemisen ja häpäiseminen on laadultaan niin suurta ja ilmeistä, että juutalaiset ja kristityt myöntävät itsekkin, ettei heillä ole niitä alkuperäisinä. Heillä on vain niiden käännökset joihin on vuosisatojen kuluessa tehty ja tehdään edelleen monia muutoksia.

Tutkiessamme noita kirjoja löydämme kohtia ja kertomuksia, jotka eivät ilmeisestikään voi olla lähtöisin Jumalasta. Jumalan ja ihmisten sanat on näissä kirjoissa sekoitettu yhteen, eikä meillä ole mitään mahdollisuutta tietää mikä osa on Jumalalta ja mikä on ihmisten kirjoittamaa. Meitä on käsketty uskomaan aikaisemmin ilmoitettuihin kirjoihin vain siinä mielessä, että myönnämme että Jumala ennen Koraania oli lähettänyt kirjoja profeettojensa kautta ja että ne olivat kaikki yhdeltä ja samalta Jumalalta: sama Jumala lähetti Koraanin ja että Koraanin lähettäminen Jumalan kirjana ei ollut mitään uutta tai kummallista, vaan se vahvistaa, toistaa ja täydentää Jumalan ohjeita, jotka ihmiset ovat pilanneet tai kadottaneet menneisyydessä.

Koraani on viimeinen Jumalan lähettämistä kirjoista ja se eroaa joissakin suhteissa aikaisemmista kirjoista. Eroavaisuudet ovat lyhyesti sanottuna seuraavat:

1. Useimpien aikaisempien Jumalan kirjojen tekstit ovat hävinneet täydellisesti ja vain niiden käännökset ovat tänä päivänä olemassa. Koraani taas on olemassa sellaisena kuin se ilmoitettiin Profeetalle; ei sanaakaan - ei edes pistettä siinä - ole muutettu. Se on saatavissa alkuperäisessä muodossaan ja Jumalan Maailma on täten säilytetty kaikkiin tuleviin aikoihin.
2. Aikaisemmissa Jumalan kirjoissa ihminen on sekoittanut omat sanansa Jumalan sanoihin, mutta Koraanissa luemme vain Jumalan sanoja ikivanhassa puhtaudessaan. Tämän myöntävät myös islamin vastustajat.

1. Jo lyhyt Vanhan Testamentin ensimmäisten kirjojen ja Uuden Testamentin neljän evankeliumin tarkastelu paljastaa, että ne ovat ihmisen kynän tuotteita ja että näihin kirjoituksiin on liitetty joitakin osia alkuperäisistä Daavidin psalmeista ja Jeesuksen evankeliumista. Vanhan Testamentin viisi ensimmäistä kirjaa eivät muodosta alräästä Torahin, vaan osia Torahin 'sta on sekoitettu ihmisten kirjoittamien tarinoiden joukkoon ja Herran alkuperäinen johdatus hukkuu tuohon rämeikköön. Samalla tavoin Jeesuksen neljä evankeliumia eivät ole alkuperäisiä evankeliumeja sellaisena kuin profeetta Kristus (rauha hänelle) ne antoi. Ne aialtävät itse asiassa Jeesuksen elämäntarinan neljän eri henkilön kyhäilemänä tietojen ja kuulopuheiden perusteella ja mukana on myös joitakin osia alkuperäisestä evankeliumista. Mutta alkuperäinen ja keksitty, jumamallinen ja inhimillinen ovat kuitenkin sekoittuneet niin, ettei jyyviä voi erottaa akanoista. Tosiasia on, että alkuperäinen Jumalan Sana ei ole säilynyt sen paremmin kristittyjen kuin juutalaistenkaan keskuudessa. Toisaalta taas Koraani on säilynyt täydellisenä, eikä siinä ole muutettu kirjaintakaan tai jätetty mitään pois.

3. Toisin kuin pyhät kirjat, joita muilla kansoilla on ollut, sen voidaan aitojen historiallisten todisteiden perusteella sanoa todellakin kuuluvan sille profeetalle, jonka nimeen se liitetään. Joistakin kirjoista ei edes tiedetä minä aikana ja kenelle profeetalle ne ilmoitettiin. Mitä Koraaniin tulee, todisteet siitä, että se ilmoitettiin Muhammedille (Jumalan siunaukset hänelle) ovat niin runsaat, niin vakuuttavat ja vahvat, niin pakottavat ettei pahinkaan islamin

kriitikko vai tehdä niitä epäilyksenalaisiksi. Nämä todisteet ovat niin laajat ja yksityiskohtaiset, että monien Koraanin runojen ja ohjeiden ilmoittamispaikka ja -tilaisuuskin tunnetaan varmuudella.

4. Aikaisemmat pyhät kirjat lähetettiin maan päälle kielillä, jotka ovat kuolleet jo kauan sitte. Nykyään ei kukaan kansa tai yhteisö puhu noita kieliä ja on vain joitakin henkilöitä, jotka voivat väittää ymmätävänsä niitä. Täten, vaikka kirjat olisivatkin olleet olemassa alkuperäisessä, muuttelemattomassa muodossaan, meidän aikanamme olisi ollut käytännöllisesti katsoen mahdotonta ymmärtää ja tulkita niiden määräykset ja sovelta niitä käytännössä vaaditussa muodossa. Toisaalta taas Koraanin kieli on elävä kieli; miljoonat ihmiset puhuvat sitä ja vieläkin useammat miljoonat osaavat ja ymmärtävät sitä. Sitä opitaan jaopetetaan melkein jokaisessa maailman yliopistossa; kuka tahansa voi oppia sitä ja se jolla ei ole aikaa opetella sitä, löytää kaikkialta ihmisiä, jotka osaavat tätä kieltä ja pystyvät selittämään mitä Koraanissa sanotaan.

5. Jokainen maailman eri kansojen parista löydetty pyhä kirja on ollut osoitettu jollekin määrätyle kansalle. Jokainen niistä sisältää määräyksiä, jotka näyttävät olevan tarkoitettuja jollekin määrätyle aikakaudelle historiassa ja jotka koskevat vian sen aikakuden tarpeita. niitä ei tarvita tänä päivänä eikä niitä myöskään voida yksinkertaisesti ja asiallisesti soveltaa käytäntöön. Tämä osoittaa selvästi, että nuo kirjat oli tarkoitettu juuri tietyille kansoille eikä mitään niistä ollut tarkoitettu koko maailmalle. Lisäksi niitä ei ollut lähetetty jatkuvasti noudatettavaksi edes niille kansoille, joille ne oli lähetetty, niiden mukaan oli tarkoitus menetellä vain jonakin tietynä aikakautena. Vastakohtana tälle Koraani on osoitettu koko ihmiskunnalle, ei voida edes epäillä että jokin osa siitä olisi tarkoitettu jollekin erityiselle kansalle. Samalla tavoin kaikki Koraanin käskyt ja määräykset ovat sellaisia, että niitä voidaan noudattaa kaikkialla ja kaikkina aikakusina. Tämä tosiasia todistaa, että koraani on tarkoitettu koko maailmalle ja että se on ikuinen ohjenuora ihmiselämälle.

6. Ei voida kieltää sitä tosiasiaa, että aikaisemmatikin jumalalliset kirjat sisälsivät hyvyttä ja hyveitä; nekin opettivat moraalien ja totuudenrakkauden periaatteita ja Jumalalle mieleistä elintapaa, mutta mikään niistä ei ollut tarpeeksi laaj käsittämään kaiken, mikä on tarpeen hyveelliselle ihmiselämälle, mitään unohtamatta ja moitään lisäämättä. Jokin niistä oli erinomainen yhdellä tavalla, toinen toisella. Koraani ja vain Koraani sisältää ei vain kaiken, mikä oli hyvää aikaisemmissa kirjoissa, vaan se tekee myös Allahin tien täydelliseksi ja esittää sen kokonaisuudessaan, sekä hahmottelee elämänohjeet, jotka käsittävät kaiken, mikä on tarpeellista ihmiselle tässä maailmassa.

7. Ihmisen väliintulon ja väärennysten takin kirjoihin on lisätty monia asioita, jotka ovat vastoin todellisuutta, järjelle vastenmielisiä ja oikeuskäsitteitä loukkaavia. Niissä on asioita, jotka ovat julmia ja tekevät tyhjäksi ihmisen uskon ja teot. Lisäksi niihin on valitettavasti lisätty asioita, jotka ovat säädyttömiä, rivoja ja vahvasti epämoraaalisia. koraani on vapaa kaiesta sellaisesta roskasta. Se ei isällä mitään, mikä olisi järjen vastaista eikä mitään, mikä voitaisiin todistaa vääräksi. Mikään osa siitä ei ole väärä; mikään siinä ei ole harhaanjohtavaa. Siitä ei voida löytää jälkeäkään mistään epämoraaalisesta tai säädyttömästä. Alusta loppuun koko Kirja on täynnä viisautta ja totuutta. Se sisältää inhimillisen yhteiskunnan parhaan filosofian ja oivallisimman lain. Se osoittaa oikean tien ja johdattaa ihmisen menestykseen ja pelastukseen.

Näiden erityisten piirteidensä ansiosta kaikkia maailman kansoja neuvotaan uskomaan Koraaniin, hylkäämään kaikki muut kirjat ja noudattamaan vain sitä, sillä se sisältää kaiken, mikä on välttämätöntä Jumalan tahdon mukaiseen elämiseen, eikä sen lisäksi enää tarvita mitään muuta Jumalan Kirjaa.

Koraanin ja muiden Jumalan kirjojen eroavaisuuksien vertailu auttaa helposti ymmärtämään, ettei Koraanin usko ole luonteeltaan sama kuin aikaisempien kirjojen.

Usko vanhempiin kirjoihin rajoittuu siihen vahvistukseen, että ne olivat kaikki Jumalalta, olivat totta ja ne oli lähetetty täyttämään omana aikanaan samaa tehtävää, mitä varten Koraani on lähetetty. Toisaalta usko koraaniin merkitsee sitä, että *se on ehdottomasti ja täysin Jumalan oma sana, että se on täysin totta, että jokainen sen sana on säilynyt, että kaikki siinä mainittu on totta, että on jokaisen ihmisen velvollisuus noudattaa elämässään kaikkia sen määräyksiä ja että kaikkea sellaista, mikä on sitä vastaan, on kartettava.*

IV USKO JUMALAN PROFEETTOIHIN

Edellisessä luvussa keskustelimme siitä, että Jumalan lähettäjä oli lähetetty kansojen keskuuteen ja että he kaikki toivat mukanaan pääaisassa juuri sen uskonnon - islamin - jota Muhammed (rauha hänelle) julisti. Tässä suhteessa kaikki Jumalan lähettäjä kuuluvat samaan kategoriaan ja ovat samanvertaisia kesään. Juos uhminen uskoo yhteen heistä, hän niin sanoaksemme uskoo kaikkiin ja jos hän tunnustaa yhden heistä ja uskoo häneen, hänen on tunnustettava heidät kaikki. Syy on aivan yksinkertainen. Olettakaamme, että kymmenen ihmistä esittää saman väitteen; jos myönnämme yhden niistä oikeaksi, myönnämme *ipso facto* myös ne yhdeksän muuta oikeiksi, ja jos uskomme yhteen niistä, uskomme suoranaisena johtopäätöksenä niihin kaikkiin. Tästä syystä islamissa on välttämätöntä uskoa ehdottomasti Jumalan profeettoihin. Se, joka ei usko johonkin heistä, olisi *kafir* vaikka hän uskoisi kaikkiin muihin profeettoihin.

Pertimätiedossa esiintyy tieto, että kaikkien eri kansojen keskuuteen eri aikana lähetettyjen profeettojen kokonaismäärä on 124.000. Jos ajattelemme elämää maapallolla siitä lähtien, kun se sai ensimmäiset asukkaansa ja kaikkien täällä kulkeneiden ihmisten ja kansakuntien lukumäärää, tämä luku ei tunnu liian suurelta. Meidän on ehdottomasti uskottava kaikkiin niihin profeettoihin, joiden nimet on mainittu Koraanissa. Mitä tulee muihin, meitä on kehitetty uskomaan, että kaikki profeetat, jotka Jumala lähetti ihmiskunnan johdattukseksi, olivat oikeita. Täten uskomme kaikkiin profeettoihin, jotka lähetettiin Intiaan, Kiinaan, Persiaan, Egyptiin, Afrikkaan, Eurooppaan ja maailman muihin maihin, mutta meillä ei ole mitään mahdollisuutta olla ehdottoman varmoja jonkin henkilön kohdalla, jonka nimeä ei ole Koraanissa mainittujen profeettojen joukossa, sillä meille ei ole ilmoitettu onko hän profeetta vain ei. Meillä ei ole myöskään lupaa puhua pahaa muiden uskontojen pyhistä miehistä. On täysin mahdollista, että jotkut heistä ovat olleet Jumalana profeettoja ja että heidän opetuslapsensa väärensivät heidän opetuksensa heidän kuolemansa jälkeen, aivan kuten Mooseksen ja Jeesuksen (Jumalan siunaukset heille) opetuslapset ovat tehneet. Siksi meidän tulee aina kun haluamme lausua mielipiteemme heistä, puhua heidän oppikappaleistaan ja rituaaleistaan; mitä tulee noiden uskontojen perustajiin, vaikenemme tunnontarkasti ettemme syyllistyisi profeetan halveksimiseen.

Mitä tulee profettana olemiseen ja siihen että on Jumalana lähettämä opettamaan samoja islamin suoria teitä, Muhammedin ja muiden profeettojen (Jumalan siunaukset heille) välillä ei ole mitään eroa, meidät on määrätty uskomaan heihin kaikkiin samalla tavoin. Mutta huolimatta tasa-arvoisuudesta tässä suhteessa Muhammedin ja muiden profeettojen (Jumalan siunaukset heille kaikille) välillä on seuraavat eroavaisuudet:

1. Aikaisempien aikojen profeetat olivat tulleet jonkin määrätyn kansan luo määrätynsi aikakaudeksi, kun taas Muhammed (Jumalana siunaukset hänelle) lähetettiin kaikille kansoille kaikiksi tuleviksi ajoiksi¹

2. Noiden profeettojen opetukset ovat joko kokonaan kadonneet maan päältä tai se, mitä niistä on jäljellä, ei ole puhdasta, vaan siihen on sekoittunut monia virheellisiä ja keksittyjä lausuntoja. Vaikka joku haluaisikin seurata niitä, se tästä syystä ei ole mahdollista. Sitä vastoin Muhammedin (Jumalana siunaukset hänelle) opetukset, hänen elämäkertansa, saarnansa, hänen elämäntapansa, moraalinsa, tapansa ja hyveensä, kaikki hänen elämänsä ja työnsä yksityiskohdat ovat säilyneet. Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) on siten profeettojen rivissä ainoa elävä persoonallisuus, jonka jalanjälkiä on mahdollista seurata turvallisesti ja luottavaisesti.

3. Aikaisempien profeettojen antama johdatus ei ollut täydellistä eikä se sisältänyt kaikkea. Kutakin profeettaa seurasi toinen, joka teki muutoksia ja lisäyksiä edeltäjänsä opetuksiin ja ohjeisiin ja täten uudisten ja edityksen ketju jatkui. Tästä syystä varhaisten profeettojen opetukset aikojen kuluessa unohdettiin. Ei ollut mitään ilmeistä syytä säilyttää aikaisempia opetuksia kun niiden tilalle oli saatu korjattuja ja parannettuja ohjeita. Lopulta Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) antoi ihmiskunnalle mitä täydellisimmän kokelman ohjeita, jolloin kaikki vanhemmat opetukset itsestään kumoutuivat, sillä olihan hyödyttömyyden ja epäviisasta seurata epätäydellisiä ohjeita jos kerran täydelliset olivat olemassa. Se joka seuraa Muhammedia (Jumalan siunaukset hänelle), seuraa kaikkia profeettoja, sillä kaikki, mikä oli hyvää ja ikuisesti käyttökelpoista, sisältyy hänen opetuksiinsa. Siksi se, joka hylkää Muhammedin opetukset ja kieltäytyy seuraamasta niitä ja haluaa seurata jotakuta toista profeettaa, vain kieltää itseltään

1. Tästä kohdasta on keskusteltu yksityiskohtaisesti kolmannessa luvussa.

suuren määrän hyödyllisiä ja arvokkaita ohjeita ja opetuksia, jotka sisältyvät Muhammedin opetuksiin, mutta joita ei koskaan ollut aikaisempien profeettojen kirjoissa ja jotka vasta Viimeinen Profeetta ilmoitti.

Tästä syystä on jokaisen ihmisen valvollisuutena uskoa Muhammediin (rauha hänelle) ja seurata vain häntä. Jotta ihmisestä tulisi todellinen muslimi (Profeetan elämäntavan seuraaja), on välttämätöntä, että hän uskoo täydellisesti Muhammediin (rauha hänelle) ja että hän myöntää, että:

a) Hän on todellinen Jumalan profeetta;

b) Hänen opetuksensa ovat ehdottoman täydellisiä, ilman mitään vikoja tai erehdyksiä; ja

c) Hän on Jumalan Viimeinen Profeetta, Hänen jälkeensä ei ilmaannu mitään profeettoja minkään kansan keskuuteen Tuomiopäivään asti, eikä myöskään tule ilmaantumaan ketään sellaista henkilöä, johon uskomisen olisi muslimiille tärkeätä.

V USKO KULEMANJÄLKEISEEN ELÄMÄÄN

Islamin uskon viides artikla on usko kuolemanjälkeiseen elämään. Profeetta Muhammed (rauha hänelle) on opettanut meitä uskomaan kuolleista nousemiseen ja Tuomiopäivään. Tämän uskon olennaiset osat, sellaisena kuin hän ne meille opetti, ovat seuraavat:

Etä tämän maailman elämä ja kaikki, mitä siihen liittyy, loppuu ennelta määrätynä päivänä. Kaikki tuhoutuu. Tuon päivän nimi on *Quayamah* , Viimeinen Päivä.

Etä kaikki ihmiset, jotka ovat eläneet maailmassa aina sen alusta lähtien, herätetään

kuolleista ja viedään Jumalan eteen, joka on tuomarina tuona päivänä. Tätä kutsutaan *Hashr* iksi, Tuomiopäiväksi.

Että jokaisen miehen ja naisen tekojen - kaikkien heidän hyvien ja pahojen tekojensa luettelo esitetään Jumalalle lopullista tuomiota varten.

Että Jumala lopullisesti tuomitsee jokaisen hänen ansioidensa mukaan. Hän punnitsee jokai sen hyvät ja pahat teot. Se, jolla on erinomaiset ansiot hyvyydessä, saa komean palkinnon; se, jonka pahat ja väärät teot painavat enemmän kuin hyvät, saa rangaistuksen.

Että palkinnot ja rangaistukset jaetaan oikeudenmukaisesti. Ne, jotka selviytyvät menestyksel lisesti tästä tuomiosta, pääsevät paratiisiin ja ikuisen autuuden ovet avautuvat heille; ne, jotka tuomitaan ja ansaitsevat rangaistuksen, lähetetään Helvettiin - tulen ja kidutuksen tyyssijaan.

Nämä ovat olennaiset osat uskossa kuolemanjälkeiseen elämään.

Tämän uskon tarpeellisuus

Usko kuolemanjälkeiseen elämään on aina olliut erottamaton osa profeettojen opetuksissa. Jokainen profeetta on kehoittanut seuraajiaan uskomaan siihen, samalla tavalla kuin viimeinen profeetoista, Muhammed (rauha hänelle) on pyytänyt meitä uskomaan. Tämä on aina ollut muslimina olemisen tärkeä ehto. Kaikki profeetat ovat kategorisesti julistaneet, että se, joka ei usko siihen, tai epäilee sitä on *kafir*. Tämä johtuu siitä, että kuolemanjälkeisen elämän kieltäminen tekee kaikki muut uskot tarkoituksettomiksi. Tämä kieltäminen tuhoaa myös juuri sen, mikä kannustaa ihmistä elämään hyvää elämää ja ajaa hänet tietämättömyyden ja epäuskon elämään.

Jokapäiväisessä elämässämme kysymme, kun meitä pyydetään tekemään jotakin, mitä hyötyä sen tekemisestä on ja mitä hankaluuksia seuraa, jos jätämme sen tekemättä. Tämä kuuluu ihmisluontoon. Vaistomaisesti pidämme sellaista toimenpidettä, joka ei tuota mitään hyötyä, täysin tarpeettomana. Emme koskaan halua kuluttaa aikaamme ja energiaamme hyödyttömiin, mitään tuotaamattomiin tehtäviin, jotka ovat pelkää tuhlausta. Vastaavasti emme myöskään ole erityisen innokkaita välttämään jotakin täysin vaaratonta asiaa. Yleisenä sääntönä on, että mitä lujemmin uskomme jankin asian hyödyllisyyteen, sitä lujemmin vastamme siihen; ja mitä enemmän epäilemme sen tehokkuutta, sitä torjuvampi on asenteemme siihen. Miksi lapsi työntää kätensä tuleen? - Koska hän ei ole varma siitä, että tuli polttaa. Miksi hän karttaa oppimista? - Koska hän ei täysin ymmärrä koulutuksen tärkeyttä ja siitä koituvaa hyötyä eikä usko siihen, mitä hänen vanhempansa yrittävät painaa hänen mieleensä.

Ajatelkaamme nyt ihmistä, joka ei usko Tuomiopäivään. Eikö hän pitäisi uskoa Jumalaan ja Hänen käskyjensä mukaista elämää täysin merkityksettömänä? Mitä arvoa hän antaisi elämälle, jonka tarkoituksena olisi Hänen mielisuosionsa tavoittelemisen? Hänelle ei tottelevaisuudesta Jumalaa kohtaan ole mitään hyötyä eikä tottelemattomuudesta mitään vahinkoa. Miten voisi olla mahdollista, että hän seuraisi tunnontarkasti Jumalan, Hänen profeettansa ja Hänen krijansa määräyksiä? Mikä enää kannustaisi häntä alistumaan kokeisiin ja kiletämyksiin ja välttämään maailmallisia nautintoja= Ja jos ihminen ei seuraa Jumalan määräyksiä, vaan elää omien mieltymystensä mukaisesti, mitä hyötyä on hänen uskostaan Jumalan olemassaoloon, vaikka hänellä sellainen usko olisikin?

Tässä ei ole vielä kaikki. Jos mietimme asiaa syvällisemmin, päädymme siid'hen

ohtopäätökseen, että usko kuolemanjälkeiseen elämään on suurin ratkaiseva tekijä ihmisne elämässä. Sen hyväksyminen tai hylkääminen ratkaisee koko hänen elämänsä ja käyttäytymisen suunnan.

Ihminen, joka pitää silmämääränään vain onnistumista tai epäonnistumista tässä maailmassa huolehtii vian eduista ja haitoista, mitä hänelle kertyy tässä elämässä. Hän ei ole valmis ryhtymään mihinkään hyvään tekon ellei hänellä ole toivoa saavuttaa sen avulla jotakin maailista hyötyä, eikä myöskään ole innokas välttämään mitään pahaa tekoa ellei se vaikuta haitallisesti hänen omiin etuihinsa tässä maailmassa.

Mutta ihminen, joka uskoo myös tulevaan elämään ja jolla on varma vakaumus tekojensa lopullisista seurauksista, pitää kaikkia maailmallisia voittoja ja tappioita tilapäisinä ja katoavina eikä pane ikuista autuuttaan vaaraan katoavan voiton takia. Hän näkee asiat laajemmasta näkökulmasta ja pitää aina mielessään ikuisesti kestävät edut ja vahingot. Hän tekee hyviä tekoja, miten paljon ne sitten maksavatkin hänelle maallisten etujen muodossa, tai miten haitallisia ne ovatkin hänen välittömille eduilleen; ja hän välttää kaikkea väärää, miten houluttelevalta se sitten näyttääkin. Hän arvioi asioita niiden iankaikkisten seurausten kannalta eikä anna periksi oikuilleen ja päähänpistoilleen.

Näiden kahden henkilön uskomusten, asenteiden ja elämän välillä vallitsee näin ollen perusteellinen ero. Toisen mielikuva hyvästä teosta rajoittuu sen hyödyllisyyteen tämän lyhyen ajallisen elämän aikana rahan, omaisuuden, yleisen suosion ja sen kaltaisten asioiden muodossa, asioiden, jotka antavat hänelle aseman, valtaa, mainetta ja maailmallista onnea. Sellaisista asioista tulee hänen elämänsä tarkoitus. Omien toivomustensa toteuttamisesta ja itsensäylentämisestä tulee hänen elämänsä koko sisältö ja tarkoitus. Eikä hän kaihda edes julmien ja epäoikeudenmukaisten keinojen käyttämistä niitä tavoitellessaan. Samalla tavoin hänen käsityksensä väärästä teosta on, että se on teko, joka saattaisi vahingoittaa tai saattaa vaaranalaiseksi joitakin hänen omia etujaan tässä maailmassa omaisuuden tai hengen menetyksen, terveyden menettämisen, maineentahraantumisen tai jonkin muun epämiellyttävän seurauksen muodossa. Tämän ihmisen vastakohtana uskovaisen käsitykset hyvästä ja pahasta ovat aivan toisenlaiset. Hänestä kaikki se, mikä miellyttää Jumalaa, on hyvää ja kaikki, mikä herättää Hänessä tyytymäyttä ja suuttumusta, on pahaa. Hyvä teko on hänen mielestään hyvä silloinkin, kun se ei tuota mitään etuisuuksia hänelle tässä maailmassa, tai jopa aiheuttaa jonkin maallisen omaisuuden menettämisen tai vahinkoa hänen omille eduilleen. Hän luottaa siihen, että Jumala palkitsee häntä iankaikkisessa elämässä, mikä hänestä on todellinen menestys. Samoin hän ei joudu pahijen tekojen saaliiksi vain jonkin maallisen edun takia, sillä hän tietää, että vaikka hän välttäisi rangaistuksen lyhyessä maallisessa elään, niin lopuksi hän kuitenkin häviäisi eikä pystyisi välttämään Jumalan tuomioistuimen rangaistusta. Hän ei usko moraalin suhteellisuuteen, vaan pitää kiinni Jumalan ilmoittamista ehdottomista vaatimuksista ja elää niiden mukaisesti välittämättä menestyksestä tai häviöstä tässä maailmassa.

Täten usko tulevaan elämään tai sen kieltäminen saa ihmisen valitsemaan erilaisen suunnan elämälleen. Sellaisesta , joka ei usko Tuomiopäivään, on aivan mahdotonta kuvitella islamin ehdottamaa elämää. Islam sanoo: “Jumalan tapaan antakaa *zakat* (almuja) köyhille.“ Hän vastaa:“En, sillä *zakat* vähentää rikkauttani; vaadin sen sijaan korkoa omista rahoistani.“ Ja sen perimisessä hä'n ei epäröi ottaa itselleen kaikkea velallisille kuuluvaa, vaikka he olisivat köyhiä tai nälkäisiä. Islam sanoo: “Puhukaa aina totta ja välttäkää valehtelmista, vaikka te valehtelemalla saavuttaisitte miten paljon ja menettäisitte miten paljon tahansa puhumalla

totta.“ Mutta hänen vastauksensa olisi: “Mitä minä teen totuudella, joka i mitenkään hyödytä minua täällä, ja joka pikemminkin tuottaa minulle tappiota; ja miksi minun pitäisi välttää valehtelemista silloin kun se voi tuottaa minulle hyötyä ilman minkäänlaista vaaraa, edes huonon nimen saamista?” Hän käy yksinäisellä paikalla ja löytää sieltä kallisarvoisen metalliesineen. Tällaisessa tapauksessa islam sanoisi: “Tämä ei ole sinun omaisuuttasi, älä ota sitä“, mutta hän vastaisi: “TÄmän on esine, jonka olen saanut haltuuni ilman mitään kustannuksia tai vaivaa; miksi en ottaisi sitä? Kukaan ei näe minun ottavan sitä, kuka voisi ilmoittaa siitä poliisille tai todistaa minua vastaan tuomioistuimessa, tai hankkia minulle huonon nimen muiden ihmisten silmissä. Miksi en ottaisi haltuuni tuota arvoesineä?” Joku on jättänyt omaisuuttaan tälle miehelle tallettavaksi ja kuolee sitten. Islam sanoo: “Käsittele rehellisesti talletettavaksesi jätettyä omaisuutta ja luovuta se vainajan perillisille.“ Hän sanoo: “Miksi? Ei ole mitään todisteita siitä, että tämä omaisuus on minulla; eivät hänen lapsensakaan tiedä siitä. Kun kerran voin ottaa sen haltuuni ilman pienintäkään vaikeutta, ilman, että kukaan esittäisi laillisia vaatimuksia, ilman, että nimeni saisi tahran, miksi en tekisi niin?” Lyhyesti sanottuna kaikissa elämän vaiheissa islamin ohjaa häntä kulkemaan tiettyyn suuntaan ja omaksumaan toettyjä asenteita ja noudattamaan säädettyjä tapoja; mutta hän kulkeekin vastakkaiseen suuntaan. Sillä islam mittaa ja arvioi kaiken pitäen silmillä iankaikkisia seurauksia; kun taas sellaisella ihmisellä on aina mielessään vain välitön, maailmallinen hyöty. Nyt ymmärrämme, miksi ihminen ei voi olla muslimi ellei hän usko Tuomiopäivään. Olla muslimi on vin suuri asia; tosiasia on, ettei hän voi tulla edes hyväksi ihmiseksi ilman tätä uskoa, sillä tuomiopäivän kieltäminen alentaa ihmisen ihmiskunnan keskuudesta asemaan, joka on alhaisempi kuin alhaisimpien eläinten.

Kuolemanjälkeinen elämä: Järkiperäinen puolustus

Tähän mennessä olemme keskustelleet kuolemanjälkeiseen elämään uskomisen tärkeydetsä ja tarpeellisuudesta. Yrittäkäämme nyt pohtia, missä määrin uskon olennaisey’ t osat ovat järkiperäisesti ymmärrettäviä. Tosiasia on, että kaikki se, mitä Muhammed (rauha hänelle) on kertonut meille tulevasta elämästä, on selvästi järjen tukemaa. Vaikkakin uskomme tuohon Päivään perustuu ehdottomaan uskoomme Jumalan profeettaan, järkevä ajattelu ei vain vahvista todeksi tätä uskoa, vaan paljastaa sen tosiasia, että Muhammedin (rauha hänelle) opetukset tässä suhteessa ovat paljon järkiperäisempiä ja helpommin ymmärrettäviä kuin kaikki muut elämää ja kuolemaa koskevat näkökannat.

Mailmassa esiintyy seuraavanlaisia näkemyksiä elämästä ja kuolemasta:

1. Joukko ihmisiä sanoo, että ihmisestä ei jää mitään jäljelle kuoleman jälkeen ja että elämän päättävän tapahtuman jälkeen ei ole muuta elämää. He sanovat, ettei sellaiseen ole minkäänlaista mahdollisuutta ja että sellainen usko on täysin epätieteellinen. Tällaista näkökantaa edustavat ateistit, jotka myös väittävät lähestyvänsä kysymystä tieteellisesti ja käyttävät länsimaista tiedettä tukena.
2. Toinen joukko ihmisiä väittää, että ihminen vastatakseen tekojensa seurauksista syntyy uudestaan ja taan tähän samaan maailmaan. Jos hän viettää huonoa elämää, hän syntyy seuraavaan elämäänsä eläimen hahmossa, koirana tai kissana jne., tai puuna tai alempiarvoisena ihmisenä. Jos hänen tekonsa ovat olleet hyviä, hän syntyy uudetaan ylempään luokkaan kuuluvana ihmisenä. Tämä näkemys esiintyy joissakin itämaisissa uskonnoissa.
3. Kolmas näkemys, joka vaatii uskomaan Tuomiopäivään, Ylösousemukseen, ihmisen joutumiseen Jumalan tuomioistuimen eteen ja palkintojen ja rangaistusten jakamiseen. Tämä on kaikkien profettojen yhteinen usko.

Pohtikaamme nyt näitä näkemyksiä kohta kohdalta.

Ensimmäinen ryhmä, joka väittää, että sillä on tieteen tuki puolellaan, yruttää todistaa ettei kuolemanjälkeinen elämä ole totta. He sanovat, etteivät he ole koskaan nähneet kenenkään palaavan takaisin kuolemansa jälkeen. Ei ole olemassa ainuttakaan henkiinheräämisen tapausta. Näemme, että ihminen muuttuu kuoleman jälkeen tomuksi. Siksi kuoleman on elämän loppu eikä ole mitään kuolemanjälkeistä elämää. Mutta ajatelkaamme näitä väitteitä: onko tämä tosiaankin tieteellinen todiste? Perustuuko väite todella järkeen? Jos he eivät ole nähneet ainuttakaan henkiinheräämistä kuoleman jälkeen, he saattavat ainostaan sanoa, että he eivät tiedä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu. Mutta sen sijaan, että pysyisivät näissä rajoissa, he julistavat, että mitään ei tapahdu kuoleman jälkeen väittäen samalla että he puhuvat tietojensa perusteella! Tosiasiassa he vain yleistävät tietämättömyyttä. Tiede ei sano meille mitään - kielteistä tai myönteistä - tästä asiasta, ja heidän väitteensä, ettei kuolemanjälkeistä elämää ole, on täysin perusteeton. Heidän väitteensä ei paljon eroa tietämättömyydestä ihmisestä, joka ei ole koskaan nähnyt lentokonetta ja joka tietojensa perusteella väittää ettei sellaisia ole olemassakaan! Jos joku ei ole nähnyt jotakin asiaa, tämä ei merkitse sitä, että tuota asiaa ei olisi olemassa. Ei kukaan ihminen, ei edes koko ihmiskunta, voi väittää ettei sellaista asiaa ole tai voi olla olemassa. Tämä väite on harhaanvievä ja läpeensä epätieteellinen.

Tarkastelkaamme nyt toisen ryhmän uskomusta. Heidän mukaansa ihminen on ihminen, koska hän aikaisemmassa eläimen elämässään on tehnyt hyviä tekoja; ja eläin on eläin siksi, koska hän aikaisemmassa elämässään ihmisenä on käyttäytynyt huonosti. Toisin sanoen, eläminen eläimenä tai ihmisenä on seuraus kunkin teoista aikaisemmassa olotilassa. Voitaisin kysyä: "Kumpi niistä oli ensiksi olemassa, ihminen vai eläin?" Jos he sanovat, että ihminen oli olemassa ennen eläintä, silloin heidän on myönnettävä, että hänen oli tarvinnut olla eläin ennen sitä, ja että hän sai ihmisen muodon hyvien tekojensa ansiosta. Jos he sanovat, että eläin oli ensiksi olemassa, heidän täytyy myöntää, että aikaisemmin on täytynyt olla ihminen, joka muutettiin eläimeksi pahojen tekojensa takia. Tämä johtaa meidät noidankehään eivätkä tämän uskomuksen puolestapuhujat pysty päättämään ensimmäisen olennon muotoa, sillä jokainen sukupolvi edellyttää edellistä sukupolvea niin, että seuraavaa sukupolvea voitaisiin pitää aikaisemman seurauksena. Tämä on kerta kaikkiaan mieletöntä.

Pohtikaamme nyt kolmatta näkökantaa. Sen ensimmäinen väite on: "Tämä maailma päättyy eräänä päivänä. Jumala hävittää ja tuhoaa maailmankaikkeuden ja sen tilalle kehittyy toinen ylevämpi ja huomattavasti parempi kosmos."

Tämä väite on epäilemättä tosi. Epäilystäkään sen totuudesta ei voida esittää. Mitä enemmän mietimme maailman luonnetta, sitä selvemmin ilmenee, että olemassa oleva järjestelmä ei ole pysyvä ja ikuinen, sillä kaikki siinä työskentelevät voimat ovat luonteeltaan rajoitettuja ja varmaa on, että ne jonakin päivänä käyvät aivan voimattomiksi. Tästä syystä iedemiehet ovt yhtä mieltä siitä, että jonakin päivänä aurinko muuttuu kylmäksi ja menettää kaiken energiansa, tähdet törmäävät toisiinsa ja koko maailmankaikkeuden järjestelmä joutuu epäjärjestykseen ja tuhoutuu. Ja lisäksi, jos evoluutio on totta maailmankaikkeuden asukkaiden suhteen, miksi se ei pitäisi paikkaansa myös sen kokonaisuuden suhteen? Ajatus, että maailmankaikkeus lakkaa kokonaan olemasta on vähemmän uskottava kuin ajatus siitä, että se siirtyy uuteen kehitysvaiheeseen ja uusi asioiden järjestys syntyy paljon paremmassa ja ihanteellisemmässä muodossa.

Tämän uskon toinen väite on, että "ihminen saa uuden elämän". Onko se mahdotonta? Jos on, niin miten ihmisen nykyinen elämän sitten on mahdollista? On ilmeistä, että Jumala, joka loi ihmisen tähän maailmaan, voi tehdä samoin tulevassakin maailmassa. Eikä se ole vain mahdollisuus, vaan myös myönteinen välttämättömyys, kuten tulemme havaitsemaan myöhemmin.

Kolmas väite on, että "ihmisne tässä maailmassa tekemien tekojen tilikirja on tallessa ja esitetään Tuomionpäivänä". Juuri tiede antaa todisteet tämän väitteen todenperäisyydestä. Ensin huomattiin, että äänet, joita saamme aikaan, aiheuttavat heikkoja aaltoja ilmassa ja häviävät sittee. Nyt on keksitty, että ääni jättää merkkejä sitä ympäröiviin esineisiin ja että se voidaan synnyttää uudelleen. Äänilevyt tehdään tällä periaatteella. Tästä voimme ymmärtää, että tieto ihmisen jokaisesta liikkeestä jää kaikkiin esineisiin, joiden kanssa hän joutuu kosketuksiin liikkeen aiheuttamien aaltojen välityksellä. Tämä todistaa, että tilitys kaikista teoistamme on täysin säilytetty ja voidaan valmistaa uudelleen.

Neljäs väite on, että "Tuomionpäivänä Jumala on tuomarina ja palkitsee tai rankaisee oikeudenmukaisesti ihmistä hänen hyvien ja pahojen tekojensa takia." Mitä mahdotonta tässä on? Itse järki vaatii, että Jumala pitää oikeudenkäynnin ja jakaa oikeudenmukaisia tuomioita. Näemme täällä, että ihminen tekee hyvän teon eikä hyödy siitä millään tavoin täällä. Näemme toisen ihmisen tekvän pahoja tekoja ilman että hän kärsii niiden takia millään tavalla tässä maailmassa. Eikä tämä riitä, näemme tuhansittain tapauksia, joissa hyvät teot aiheuttavat vaikeuksia tekijälleen, ja pahat teot johtavat syyllisen henkilön onnellisuuteen ja palkitsemiseen. Kun näemme taallaista tapahtuvaan päivittäin, järkemme ja oikeudentajumme vaativat, että on tultava aika, jolloin ihminen, joka tekee hyviä tekoja, palkitaan ja sitä, joka tekee pahoja tekoja, rangaistaan. Nykyinen asioiden tila, kuten itse voitte todeta, on luonnonlain alainen, jonka mukaan on aivan luonnollista, että ihminen, jolla on mahdollisuus tehdä paha, tekee niin, jos hän haluaa, eikä ole välttämätöntä, että sen pahat seuraukset kohdistuisivat häneen kokonaan tai osittain. Jos sinulla on kannullinen bensiniä ja tulitikkurasia, voit sytyttää vastustajasi talon tuleen ja voit paeta kaikkia tämän teon seurauksia, jos maalliset voimat ovat suosiollisia sinulle. Merkitseekö tämä sitä, että sellaisesta rikoksesta ei ole mitään seuraamuksia? Ei todellakaan! Se merkitsee vain sitä, että sen aineellinen tulos on tullut ilmi, mutta moraalinen on säästössä vastaisen varalle. Pitäisittekö todella mahdollisena, ettei sitä koskaan tulisi? Jos olette sitä mieltä, että sen on tultava, niin missä sitten? Varmastikaan ei tässä maailmassa, sillä tässä aineellisessa maailmassa vain tekojen aineelliset seuraukset ilmenevät täysin, kun taas järjen ja moraalin mukaiset seuraukset eivät tule näkyviin. Tämän korkeamman luokan tulokset ja seuraukset ilmenevät vain jos voimaan tulee toisenlainen asioiden järjestys, jossa järjen ja moraalin lait hallitsevat ylimpinä ja pitävät hallussaan valta-asemaa ja jossa aineelliset lait joutuvat niiden alaisiksi. Tämä tapahtuu toisessa maailmassa, joka on, kuten olemme aikaisemmin sanoneet, maailmankaikkeuden seuraava kehitysaste. Se on kehityksellinen siinä mielessä, että sitä hallitsevat moraaliset lait aineellisen sijasta. Ihmisen tekojen järjenmukaiset seuraukset, jotka talletetaan vastaisen varalle tässä maailmassa, tulevat esiin siinä maailmassa. Ihmisen aseman määräävät hänen moraalinen ja järjellinen arvonsa, jotka arvioidaan hänen tässä elämässä läpi käymiensä kokeiden ja koetusten perusteella. Siellä ei arvokas ihminen palvele typerystä, eikä moraalisesti ylivoimainen ihminen ole alhaisemmassa asemassa kuin hylkiö, kuten tässä maailmassa.

Tämän uskon viimeinen väite on Paratiisin ja Helvetin olemassaolo, mikä myöskään ei ole mahdotonta. Jos Jumala voi luoda auringon, kuun, tähdet ja maan, miksi Hän ei voisi luoda

Paratiisia ja Helvettiä? Kun Hän istuu oikeutta ja jakaa oikeudenmukaisia tuomioita, palkiten ansioituneita ja rangaisten syyllisiä, täytyy olla olemassa paikka, missä ansioituneet voivat nauttia palkinnoistaan - kunniaa, onnesta ja kaikenlaisista palkkioista - ja toinen paikka, missä tuomitut kokevat alennusta, tuskaa ja kurjuutta.

Tutkittuaan näitä kysymyksiä, kukaan järkevä henkilö ei voi välttyä päätelmältä, että usko tulevaan elämään on järjen ja ymmärryksen avulla helpommin hyväksyttävä, eikä siinä ole mitään, mitä voitaisiin pitää järjenvastaisena tai mahdottomana. Ja kun lisäksi oikea profeetta, kuten Muhammed (Jumalan siunaukset hänelle) on vakuuttanut tämän todeksi, eikä siihen liity mitään, mikä ei olisi hyväksi meille, viisainta on uskoa siihen ehdottomasti ilman perusteluja.

Yllä olevassa olemme tutustuneet viiteen uskon artiklaan, jotka muodostavat islamin rakennuksen perustan. Niidne ysin sisältyy kyhyeen lauseeseen, joka tunnetaan nimellä *Kalima-e-tayyibah*. Kun julistamme *La-ilaha illallah*¹ (ei ole muuta Jumalaa kuin Allah), luovomme kaikista vääristä jumalista ja tunnustamme olevamme Ainoa Jumalan luomia; ja kun näihin sanoihin *Muhammed-ur*-----

VIIDES LUKU

RUKOUS JA PALVELEMINEN

Aikaisemmasat keskustelusta on käynyt selville, että Profeetta Muhammed (rauha hänelle) on määrännyt meidät uskomaan viiteen uskon artiklaan:

- (1) Usko yhteen Jumalaan, jolla ei ole ehdottomasti ketään jakamassa Hänen jumalallisuuttaan.
- (2) Usko Jumalan enkeleihin.
- (3) Usko Jumalan pyhiin Kirjoihin ja Pyhään Koraaniin Hänen viimeisenä kirjanaan.
- (4) Usko Jumalan profeettoihin ja Muhammediin (Jumalan siunaukset hänelle) Hänen viimeisenä ja lopullisena Profeettanaan.
- (5) Usko kuolemanjälkeiseen elämään.

Nämä viisi artiklaa muodostavat islamin peruskallion. Se, joka niihin uskoo, liittyy islamin laumaan ja hänestä tulee muslimiyhteisön jäsen. Mutta pelkän suullisen tunnustamisen avulla ei vielä tulla täydelliseksi muslimiksi. Tullakseen täydelliseksi muslimiksi ihmisen täytyy käytännössä täysin noudattaa Muhammedin (rauha hänelle) antamia ohjeita, jotka Jumala oli ilmoittanut. Sillä usko Jumalaan tekee Hänen tottelemisestaan velvollisuuden ja tottelevaisuus Jumalaa kohtaan on islamin perusta. tällä uskolla tunnustamme, että Allah, Ainoa Jumala, on ainoa jumalamme, ja tämä merkitsee sitä, että Hän on Luojamme ja me olemme Hänen luotujaan; että Hän on meidän Herramme ja me olemme Hänen orjiaan; että Hän on Hallitsijamme ja me olemme Hänen alamaisiaan. Jos kieltäydymme tunnustettuumme Hänet Herraksemme ja Hallitsijaksemme, tottelemasta Häntä, olemme omasta tahdostamme kapinallisia. Uskoessamme Jumalaan uskomme, että Koraani on Jumalan Kirja. Tämä merkitsee sitä, että meidän tulee myöntää, että koko Koraanin sisältö on lähtöisin Jumalasta. Täten velvollisuutemme on hyväksyä kaikki, mitä se sisältää ja totella sitä. Tämän lisäksi olemme tunnustaneet, että Muhammed (rauha hänelle) on Jumalan lähettiläs, mikä tarkoittaa sitä, etät kaikki hänen määräyksensä ja kieltonsa ovat lähtöisin Jumalasta. Tämän tunnustamisen jälkeen hänen tottelemisestaan tulee velvollisuutemme. Sen tähden olemme

täydellisiä muslimeja vasta kun käytäntö liittyy tunnustukseemme, muuten uskomme islamiin jää epätäydelliseksi.

Katsokaamme nyt, mitä käytösohjeita Muhammed (rauha hänelle) on opettanut Kaikivaltiaan Jumalan käskystä. Ensimmäiset ja tärkeimmät asiat tässä suhteessa ovat *'Ibadat - ensisijaiset velvollisuudet, joita jokaisen muslimiyhteisöön tunnustautuvat henkilön on noudatettava.*

'Ibadat eli palvelemisen henki

'Ibadat' on arabiankielinen sana, joka on johdannan sanasta *'Abd'* (orja) ja merkitsee alistumista. Se kuvaa sitä, että Allah on Herramme ja me olemme Hänen orjiaan ja mitä tahansa orja tekee miellyttääkseen Herraansa on *'Ibadat'*. Islamin käsite *'Ibadat'* on hyvin laaja. Jos puhdistamme puheemme liasta, valheista, ilkeydestä ja herjauksista ja puhumme totta ja sanomme hyviä asioita ja teemme kaiken tämän siksi, että Jumala on määrännyt tekemään näin, tämäkin on *'Ibadat'*, niin maalliselta kuin se saattaakin kuullostaa. Jos noudatamme Jumalan lakia kirjaimellisesti ja sen hengen mukaisesti liiketoimissamme ja taloudellisissa asioissamme ja pidämme kiinni siitä kanssakäymisissämme vanhempiemme, sukulaistemme ja kaikkien niiden kanssa, joiden kanssa joudumme kosketuksiin, totisesti kaikki tämäkin toiminta on *'Ibadat'*. Jos autamme köyhiä ja turvattomia, annamme ruokaa nälkäisille ja palvelemme tuskan ja ahdistuksen alaisia ja teemme kaiken tämän ajattelematta omaa etuamme, vain saavuttaaksemme Jumalan mieluosion, nämäkin teot ovat *'Ibadat'*. Jopa taloudelliset toimenpiteemme - toimet, jotka suoritamme ansaitaksemme elatuksemme ja elättääksemme perheemme - ovat *'Ibadat'* jos pysymme rehellisinä ja totuudenmukaisina suorittaaksemme niitä ja noudatamme Jumalan lakia. Lyhyesti sanottuna kaikki tekemme ja koko elämämme on *'Ibadat'* jos en ovat Jumalan lain mukaisia ja sydämemme on täynnä Hänen pelkoaan ja jos lopullinen tarkoituksemme näiden tekojen suorittamisessa on Jumalan mieluosion etsiminen. Täten aina kun teemme hyvää tai vältämme pahaa Jumalan pelosta, millä thansa elämän alalla tai toimintakentällä, me täytämme islamin meille asettamia velvollisuuksia. Tämä on *'Ibadat'* -käsitteen todellinen merkitys, toisin sanoen täydellinen alistuminen miellyttämään Allahia, koko elämämme muovaaminen islamin mallin mukaiseksi jättämättä pois sen merkityksettömistäkään osaa. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on laadittu joukko muodollisia *'Ibadat'* -palveluksia, joita käytetään harjoitteluun.. Mitä uutterammin seuraamme harjoituksia, sitä paremmin varustettuja olemme saattamaan ihanteemme ja käytännön sopusointuun. *'Ibadat'* ovat siten pylvää, joilla islamin rakennus lepää.

Salat

Salat on ensimmäinen ja tärkein näistä velvollisuuksista. Ja mitä *Salat* on? Se sisältää määrätyt jokapäiväiset rukoukset, jotka käsittävät sen uskontunnustuksen, johon uskomme perustuu, toistamisen ja vahvistamisen viisi kertaa päivässä. Nousemme varhain aamulla, peseydymme ja astumme Herramme eteen rukoukseen. Erilaiset asennot, jotka omaksumme rukouksen aikana, ovat alistumisen hengen ruumiillistuma; erilaiset lausumiset muistuttavat velvollisuuksistamme Herraamme kohtaan, Etsimme Hänen johdatustaan ja pyydämme kerran toisensa jälkeen, että Hän tekisi meidät kykeneviksi välttämään Hänen vihaansa ja seuraamaan Hänen valitsemaansa tietä. Luemme Herran kirjasta ja todistamme Profeetan totuuden ja toistamme uskomme Tuomiopäivään ja muistutamme mieleemme sen tosiseikan, että meidän on astuttava Herramme eteen ja tehtävä tiliä koko elämästämme. Näin aloitamme päivämme. Joidenkin tuntien kuluttua Muezzin, rukoushetken julistaja, kutsuu rukoukseen ja

nöyryimme jälleen Jumalamme edessä ja palautamme mieleemme sopimuksemme Hänen kanssaan. Jätämme hetkeksi arkiset puuhamme ja pyydämme päästä Jumalan puheille. Tämä palauttaa taas kerran mieleemme etualalle elämämme todellisen tarkoituksen. Tämän uudelleenpyhittämisen jälkeen palaamme toimiimme ja muutaman tunnin lukuttua astumme jälleen Herramme eteen. Tämä taas toimii muistun virkistäjäneä ja keskitämme taas huomiomme uskomme määräyksiin. Kun aurinko jälleen laskee ja yön pimeys alkaa ympäröidä meitä, alistumme taas Jumalalle rukouksessa, niin, että emme unohtaisi velvollisuuksiamme keskellä lähestyvän yön varjoja. Ja sitten taas muutamien tuntien kuluttua asetumme Herramme eteen, ja tämä on päivän viimeinen rukous. Täten me vielä kerran ennen nukkumaanmenoa virkistämme uskoamme mielessämme ja heittäydymme maahan Jumalamme edessä. Täten päätämme päivän. Rukousten taajuus ja ajankohdat eivät koskaan anna elämän tarkoituksen ja päämäärän kadota nakyvistä maailmallisten toimien labyrintissä.

On helppo ymmärtää, miten päivittäiset rukoukset vahvistavat uskon perustaa, valmistavat meitä hyveelliseen elämään Jumalaa totellen ja virkistävät tuota uskoa, josta rohkeus, vilpittömyys, tarkoituksenmukaisuus, sydämen puhtaus, sielun jalostuminen ja moraalinen rikastuminen ovat lähtöisin.

Karsokaamme, miten tämä saavutetaan. Suoritamme peseytymisen ja teemme sen Pyhän Profeetan (rauha hänelle) määräämällä tavalla. miksi teemme näin? yksinkertaisesti siitä syystä, että uskomme Muhammedin (rauha hänelle) profeettuuteen ja katsomme ehdottomaksi velvollisuudeksemme seurata häntä nurisematta. Miksi emme tarkoituksellisesti poikkea Koraanista? Eikö tämä johdukin siitä, että pidämme Kirjaa Jumalan sanana ja olemme sitä mieltä, että poikkeaminen sen sanasta on syntiä? Rukoillessamme lausumme monet asiat hiljaa mielessämme ja jos jätämme jotakin pois tita muutamme sitä, kukaan ei voi sitä huomata. Mutta emme koskaan tee siten tarkoituksellisesti. Miksi? Koska uskomme, että Jumala on aina valppaana ja kuuntelee kaikkea mitä lausumme ja Hän on selvillä kaikesta kätketystä ja avoimesta. Mikä saa meidät lukemaan paikoissa, missä ei ole ketään kehottamassa meitä rukoilemaan tai edes näkemässä että rukoilemme? Eikö tämä johdukin uskostamme, Jumala näkee meidät aina? Mikä saa meidät jättämään tärkeät liikeasiat ja muut puhamme ja kiirehtimään moskeijaan rukoilemaan? Mikä saa meidät keskeyttämään suloiset unemme varhaisina aamutunteina, tulemaan moskeijaan keskipäivän kuumuudessa ja jättämään iltahuvimme rukoillaksemme? Onko se mitään muuta kuin velvollisuudentuntomme - tunne siitä, että meidän on täytettävä velvollisuutemme Herraa kohtaan, tapahtui mitä tahansa? Ja miksi pelkäämme kaikia virheitä rukouksen yhteydessä? Koska sydämemme on täynnä Jumalan pelkoa ja tiedämme, että meidän on Tuomiopäivänä astuttava Hänen eteensä tekemään tiliä koko elämästämme. Näettekö! Voisiko olla parempaa tapaa hengellisille ja moraalisille harjoituksille kuin rukoukset? Tämän harjoituksen avulla ihmisestä tulee täydellinen muslimi. Se muistuttaa häntä hänen sopimuksestaan Jumalan kanssa, elvyttää hänen uskoaan Häneen ja pitää uskon Tuomiopäivään elävänä ja aina läsnäolevana hänen mielessään. Se saa hänet seuraamaan Profeettaa ja harjaannuttaa hänen huomiokykyään velvollisuuksien suorittamisessa. Tämä on toiaankin tiukkaa hrajoittelemista ihmisen käytännönelämän saattamiseksi sopusointuun hänen ihanteittensa kanssa. Ilmeisesti jos ihmisen tietoisuus velvollisuuksistaan Luojaansa kohtaan on niin suuri, että hän asettaa sen kaikkien maallisten etujen yläpuolelle ka elvyttää sitä rukouksen avulla, hän varmasti pysyisi rehellisenä kaikissa toimissaan, sillä muuten hän herättäisi Jumalassa tyytymättömyyttä, jota hän koko ajan on pyrkinyt välttämään. Hän alistuu Jumalan lakiin koko elämässään samalla tavalla kuin hän noudattaa sitä rukoilemalla

viisi kertaa päivässä. Tähän ihmiseen voi luottaa muillakin elämän aloilla, sillä jos synnin tai petoksen varjot lähestyvät häntä, hän yrittää välttää niitä Jumalan pelosta, joka aina vallitsee hänen sydämessään. Ja jos ihminen sellaisen elinvoimaisen harjoituksen jälkeen käyttäytyy huonosti muilla elämän aloilla ja on tottelematon Jumalan laille, tämä saattaa johtua vain synnynnäisestä turmeltuneisuudesta hänessä itsestään.

Toisaalta meidän on luettava rukouksemme seurakunnassa ja varsinkin perjantairukoukset. Tämä kehittää muslimien keskuuteen rakkauden ja keskinäisen ymmärryksen siteen. Tämä herättää heissä yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja kehittää heissä kansallista veljeyttä. He kaikki lukevat rukouksensa samassa seurakunnassa ja tämä juurruttaa heidän mieliinsä syvän veöjeyden tunteen. Rukoukset ovat myös tasa-arvoisuuden symboli, sillä köyhä ja rikas, alhainen ja ylhäinen, hallitsija ja alamainen, oppinut ja oppimaton, musta ja valkoinen seisovat kaikki samassa rivissä kumartamassa Herraansa. Heihin juurtuu myös syvä kurin ja tottelevaisuuden tunne valittua johtajaa kohtaan. Lyhyesti sanottuna, rukoukset harjaannuttavat heitä kaikissa niissä hyveissä, jotka tekevät mahdolliseksi rikkaan yhteisö- ja yskityselämän kehittymisen.

Nämä ovat muutamia niistä lukemattomista eduista, joita saamme päivittäisistä rukouksista.¹ Jos kieltäydymme käyttämästä niitä hyväksemme, me ja vain me menetämme paljon. Kieltäytymisemme rukouksista voi merkitä vain kahta asiaa. Joko emme tunnusta rukouksia velvollisuudeksemme tai me tunnustamme ne velvollisuudeksemme ja silti kieltäydymme niistä. Ensimmäisessä tapauksessa väitteemme uskostamme on häpeämätön valhe, sillä jos kieltäydymme tottelemasta määräyksistä, emme enää tunnusta Jumalan arvoa. Toisessa tapauksessa, jos tunnustamme Hänen arvovaltansa ja silti pilkkaamme Hänen määräyksiään, silloin olemme epäluotettavimpia olentoja mitä koskaan on ollut maan päällä. Sillä jos voimme tehdä tämän maailmankaikkeuden korkeimmalle arvovallalle, mitä takeita on siitä, ettemme tekisi samoin myös kanssakäymisessämme muiden ihmisten kanssa? Ja jos kiero peli saa vallan yhteiskunnassa, minkä helvetillisen epäsovun se saakaan aikaan!

1. Salat'in luonnetta ja merkitystä on yksityiskohtaisesti käsitelty Maulana Maududin teoksessa *Islami Ibadat Par Tahqiqi Nazar*. -Toimittaja
Paasto

Sen, mitä rukoilijat yrittävät palvelulle viisi kertaa päivässä, paastoaminen Ramadan-kuussa tekee kerran vuodessa. Päivän noususta pimeään tuloon emme syö tänä kautena mitään, emme hiukkastakaan ruokaa emmekä pisaraakaan vettä, oli ruoka miten herkullista tahansa ja olimmepa mitne nälkäisiä ja janoisia tahansa. Mikä saameidät vapaaehtoisesti alistumaan sellaisiin toimenpiteisiin? Ei mikään muu kuin usko Jumalaan, Hänen pelkonsa ja Tuomiopäivän pelko. Jokaisena hetkenä paaston aikana tukahdutamme omat intohimomme ja toiveemme ja julistamme tekemällä niin Jumalan lain ylivoimaisuutta. Tämä tietoisuus velvollisuudesta ja kärsivällisyyden henki, jotka kokonaisen kuukauden kestävä paasto meihin juurruttaa, auttavat vahvistamaan uskoamme. Ankara sääntöjen noudattaminen ja kuri

tämän kuukauden aikana saattavat meidät kasvatusten elämän todellisuuden kanssa ja auttavat meitä tekemään elämästämme muun osan vuotta elämän todellisuudessa nöyryydessä hänen tahtonsa alaisuudessa.

Toisesta näkökulmasta katsoen paastolla on valtava vaikutus yhteiskuntaan, sillä kaikkien muslimien on asemastaan riippumatta noudatettava paastoa samana kuukautena. Tämä tuo näkyviin ihmisten olennaisen samanarvoisuuden, ja auttaa siten rakkauden ja veljeyden tunteen luomisessa. Ramadan-kuun aikana paha kätkeytyy ja hyvä tulee esiin ja koko ilmapiiri on täynnä hartautta ja puhtautta.

Tämä kuri on määrätty meille meidän omaksi hyväksemme. Niihin jotka eivät täytä tätä tärkeintä heille määrättyä velvollisuutta, ei voi turvallisella mielellä luottaa heidän muissakaan tehtävissään. Mutta pahimpia ovat ne, jotka eivät epäröi syödä ja juoda julkisesti tämän pyhän kuukauden aikana. He ovat ihmisiä, jotka käytöksellään osoittavat, etteivät he piittaa vähääkään Allahin käskyistä, Allahin, johon he uskovat Luojana ja Ylläpitäjänä. Tämä ei vielä riitä, he osoittavat myös, etteivät he ole muslimiyhteisön lojaaleja jäseniä - pikemminkin heillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa. On ilmeistä, että mitä tulee lainkuuliaisuuteen ja heihin kohdistettuun luottamukseen, vain pahinta voidaan odottaa sellaisita teeskentelijöiltä.

Zakat

Kolmas velvollisuus on Zakat. Jokaisen muslimin, jonka taloudelliset edellytykset ovat tietyn minimirajan yläpuolella, on maksettava vuosittain 2,5 % käteisvaroistaan¹ puuttessa eläville kanssaihmisilleen, uudelle islamiin kääntyneelle, matkustavaiselle tai velkaantuneelle.² Tämä on minimi. Mitä enemmän maksat, sitä suurempi on palkinto, jonka Allah antaa sinulle.

Rahat, jotka maksamme Zakatina eivät ole mitään, mitä Allah tarvitsee tai on ansainnut. Hän on kaikkien tarpeiden ja toiveiden yläpuolella. Hän lupaa suosiollisessa armeliasuudessaan meille moninkertaiset palkinnot jos autamme veljiämme. Mutta tuollaisne palkinnon saamiseen liittyy eräs perusehto. Ja tämä ehto on, että kun maksamme Allahin nimeen, emme saa odottaa tai vaatia mitään maallista hyötyä avustuksen saajalta tai pyrkiä luomaan itsellemme nimeä hyväntekijänä.

1. Zakatia ei peritä pelkästään käteisvaroista. Se peritään myös kullasta, hopeasta, kauppatavaroista, karjasta ja muusta arvokkaasta. Zakatin määrä näistä hyödykkeistä voidaan nähdä *Figh* iä käsittelevistä kirjoista eikä sitä tilanpuutteen vuoksi mainita tässä yhteydessä. Tästä syystä vain rahamäärä on mainittu tässä.

2. On aiheellista huomauttaa, että Profeetta on kieltänyt omilta sukulaisiltaan Zakatin vastaanottamisen. Vaikka Hashimitein velvollisuus on maksaa Zakat, he eivät voi vastaanottaa sitä, vaikka olisivatkin köyhiä ja eläisivät puutteessa. Jos joku haluaa auttaa köyhää Hashimitea, hän voi antaa hänelle lahjan. Häntä ei voida auttaa Zakatin avulla.

Zakat on yhtä perustavaa laatua islamissa kuin *Ibadat* in muutkin muodot: Salat (rukous) ja Saum (paastoaminen). Sen pohjimmainen merkitys liittyy siihen, että se kehittää meissä uhrautumisen ominaisuuksia ja vapauttaa meidät itsekkyydestä ja rahan vallasta. Islam hyväksyy helmoihinsa vain ne, jotka ovat valmiita antamaan muille Jumalan tavoin kovalla työllä ansaittua rikkauttaan halukkaasti ja ilman mitään maallisen tai henkilökohtaisen edun tavoittelua. Se ei ole missään tekemisissä saiturien kanssa. Todellinen muslimi, kun käsky tulee, uhraa koko omaisuutensa Allahin tavoin, sillä Zakat on jo harjaannuttanut häntä tähän.

Muslimiyhteisölle on paljon hyötyä Zakat-järjestelmästä. Jokaisen hyvin toimeentulevan muslimin ehdoton velvollisuus on auttaa alhaisessa asemassa olevia, köyhiä veljiään. Hän ei saa käyttää rikkauttaan vain tehdäkseen oman elämänsä mukavaksi ja ylelliseksi - hänen rikkauttensa on laillisia vaatimuksenesittäjiä ja näitä ovat kansakunnan lesket ja orvot, köyhät ja invalidit; ne joilla on kykyä ja lahjakkuutta, mutta ei rahaa, jolla voisivat hankkia tietoja ja tulla yhteiskunnan hyödyllisiksi jäseniksi. Se, joka ei tunnusta tätä oikeutta rikkauksiinsa tällaisille oman yhteisönsä jäsenille on todellakin julma. Sillä ei voi olla suurempaa julmuutta kuin että täyttää omat kirstunsa samalla kun tuhannet samanaikaisesti kuolevat nälkään tai kärsivät työttömyyden tuskaa. Islam on sellaisen itsekkyyden, ahneuden ja voitonhalun vannoutunut vihollinen. Epäuskoiset, joilta puuttuu kaikkeakäsittävän rakkauden tunteet, ymmärtää vain säilyttää rikkautensa ja lisätä sitä lainaamalla sitä korkoa vastaan muille. Islamin opetukset ovat tämän asenteen täydellinen vastakohta. Täällä ihminen jakaa rikkautensa muiden kanssa ja auttaa heitä seisomaan omilla jaloillaan ja tulemaan yhteiskunnan hyödylliseksi jäseneksi.

Hajj eli pyhiinvaellusmatkat

Hajj eli pyhiinvaellusmatka Mekkaan on neljäs perus -*Ibadat* . Se on pakollinen vain niille, joilla on varaa siihen ja silloinkin vain kerran elämässä.

Tämän päivän Mekka sijaitsee pienen talon paikalla, jonka profeetta Aabraham (Jumalan siunaukset hänelle) rakensi Allahin palvelemista varten. Allah palkitsi häntä nimittämällä sen omaksi talokseen ja tekemällä sen keskuksesi, johon kaikkien tulee kääntää kasvonsa rukoillessaan. Hän määräsi myös, että niiden, joilla on siihen varaa, on käytävä tässä paikassa ainakin kerran elämänsä aikana. Tämä käynti ei ole pelkästään kohteliaisuusvisiitti. Myös tällä pyhiinvaellusmatkalla on omat juhlamenonsa ja ehtonsa, jotka on täytettävä ja jotka juurruttavat mieliimme hartautta ja hyvyttä. Kun suoritamme pyhiinvaellusmatkan, meiltä vaaditaan, että hilliitsemme intohimomme, kartamme verenvuodatusta ja olemme puhtaita sanoissamme ja teoissamme. Jumala lupaa palkinnon vilpittömydestämme ja nöyryydestämme.

Pyhiinvaellusmatka on tavallaan suurin kaikista *Ibadat* eista. Sillä ellei ihminen todella rakasta Jumalaa, hän ei lähe tälle pitkälle matkalle ja jätä kaikkia läheisiään ja rakkaitaan. Sillä tämä pyhiinvaellusmatka on erilainen kuin kaikki muut matkat. Täällä hänen ajatuksensa keskittyvät Allahiin, hänen koko olemuksensa värähtelee hartaasta pyhittämisen hengestä. Kun hän saapuu pyhälle paikalle, hän huomaa ilmapiirin hurskauden ja hyvyuden

läpätunkemaksi; hän käy paikoilla, jotka todistavat islamin loistosta ja kaikki tämä jättää hänen mielensä lähtemättömän vaikutuksen, jota hän kantaa mukanaan viimeiseen hengenvetoonsa saakka.

Sitten on, kuten muissakin *Ibadat* eissa, monia etuja, joista muslimi saa nauttia pyhiinvaellusmatkansa ansiosta. Mekka on keskus, jota kohden muslimit eri tahoilta vaeltavat kerran vuodessa, jossa he tapaavat toisiaan ja keskustelevat yhteisistä puheenaiheista ja elvyttävät itsessään tunteen, että kaikki muslimit ovat tasa-arvoisia ja ansaitsevat muiden rakkauden ja myötätunnon, riippumatta maantieteellisestä tai kulttuurillisesta alkuperästä. täten pyhiinvaellusmatka yhdistää maailman muslimit kansainväliseksi veljeskunnaksi.

Islamin puolustaminen

Islamin puolustaminen ei tosin ole mikään opinkappale, mutta sekä Koraani että Hadith ovat toistuvasti korostaneet sen tärkeyttä ja tarpeellisuutta. Olennaisesti se on vilpittömyytemme ja totuudenmukaisuutemme koe islamiin uskovina. Ellemme puolusta henkilöä, jota kutsumme ystäväksemme, hänen vihamiestensä juonia tai avoimia hyökkäyksiä vastaan, tai välitä hänen eduistaan ja meitä johtaa vian itseks, olemme todellakin vain teeskennelleet ystävyyttä. Samoin jos tunnustamme uskovamme islamiin, meidän tulee mustasukkaisesti valvoa ja ylläpitää islamin arvovaltaa. Ainoana oppaanamme tulee olla muslimien yleiset edut ja islamin palveleminen, minkä edessä kaikki henkilökohtaiset vaikuttimet menettävät merkityksensä.

Jihad

Jihad on osa tästä islamin puolustuksesta. Jihad merkitsee taistelemista viimeisetkin voimansa ponnistaen. Ihminen joka ponnistaa voimansa fyysisesti tai henkisesti tai käyttä rikkautensa Allahin tapaan suorittaa tosiaankin Jihadia. Mutta *Shari'ah* in kielessä tätä sanaa käytetään erityisesti sodasta, jota käydään yksinomaan Allahin nimessä sellaisia vastaan, jotak syyllistyvät sortoon islamin vihollisina. Tätä suurin uhraus, oman henkensä uhraaminen, koskee kaikki muslimeja. jos kuitenkin joukko muslimeja tarjoutuu vapaaehtoisesti osallistumaan Jihadiin, koko yhteisö vapautetaan tästä velvollisuudesta. Mutta ellei kukaan astu esin, jokainen on velvollinen. Tämä myönnytys katoaa islamilaisen valtion kansalaisita, kun sen kimppuun hyökkää jokin ei-islamalainen valta. Siinä tapauksessa jokaisen on otettava osaa Jihadiin. jos maalla, jonka kimppuun on hyökätty, ei ole voimia puolustautua, ympäröivien muslimivaltioiden uskonnollisena velvollisuutena on auttaa sitä; jos myös ne epäonnistuvat, silloin koko maailman muslimien on taisteltava yhteistä vihollista vastaan. Kaikissa näissä tapauksissa Jihad on niille muslimeille, joita asia koskee, yhtä ensiarvoinen velvollisuus kuin päivittäiset rukoukset ja paasto. Se joka karttaa sitä on syntinen. Hänen väittänsä, että hän on muslimi, on erittäin epäuskottava. Hän on selvästikin teeskentelijä joka epäonnistuu vilpittömyyden kokeessa ja kaikki hänen *Ibadat* ja rukouksensa ovat teeskentelyä, arvotonta ja onttoa kiintymyksen näyttelemistä.

KUUDES LUKU

DIN JA SHARI'AH

Tähän mennessä olemme puhuneet käsitteestä Din eli usko. Nyt meidän on keskusteltava

Profeetta Muhammedin Shari'asta. Mutta ensin meidän on selvitettävä, mitä eroa on käsitteillä *Din ja Shari'ah*.

Käsitteiden Din ja Shari'ah eroavaisuudet

Edellisissä luvuissa olemme sanoneet, että kaikki profetat, jotka ilmaantuivat eri aikoina, julistivat islamia. Tämä on perustavaa laatua oleva tosiasia. He julistivat islamia, toisin sanoen he julistivat uskoa Jumalaan kaikkine ominaisuuksineen, uskoa Tuomiopäivään, uskoa profeettoihin ja Kirjoihin ja kehottivat ihmisiä elämään johdonmukaisesti tottelevaisuudessa ja alistumisessa Herralleen. Tästä muodostuu *al-Din* ja tämä oli yleistä kaikkien profeettojen opetuksissa.

Din in lisäksi on olemassa *Shari'ah* eli yksityiskohtaiset määräykset käytöstavoista eli ohjeet jotka käsittävät palvelemisen muodot ja tavat, moraalikäsitteiden ja elämän normit, lait, jotka sallivat ja velvoittavat, jotka tuomitsemvat oikean ja väärän välillä. Tähän kanoniseen lakiin on aikojen kuluessa tehty muutoksia, ja vaikka jokaisella profeetalla oli sama *Din*, hän toi mukanaan erilaisen *Shari'ah* in, joka soveltuisi hänen oman kansansa olosuhteisiin ja aikakauteen. Tämän tarkoituksena oli kehittää eri kansoja kaikkina aikoina korkeampaan sivistykseen ja parempaan moraalisuuteen. Tämä kehitysvaihe päättyi Muhammedin, viimeisen profeeyan (rauha hänelle) tullessa. Hän toi mukanaan lopulliset määräykset, jotka oli tarkoitettu koko ihmiskunnalle kaikiksi tuleviksi ajoiksi. *Din* ei ole muuttunut millään tavoin, mutta nyt kaikki aikaisemmat *Sahari'ah* it kumoutuivat Muhammedin (rauha hänelle) tuoman täydellisen *Shari'ah* in vaikutuksesta. Tämä on aikojen alussa aloitetun koulutusvaiheen huippukohta ja päättyminen.

Shari'ahin lähteet

Meillä on käytettävänäme pääasiassa kaksi lähdeä tutustuessamme Muhamedin (rauha hänelle) Sahri'ahiin, nimittäin Koraani ja Hadith. koraani on jumalallinen ilmestys - joka ikinen sen sana on Allahilta. Hadith on kokoelma annettuja ohjeita tai muistelmia viimeisestä profeetasta sellaisina kuin ne ovat säilyneet niiden muistissa, jotka olivat olleet hänen seurassaan tai niiden, jotka olivat kuulleet näitä läsnäoleilta. Myöhemmin jumaluusoppineet tutkivat ja keräsivät niitä ja kokosivat ne kirjoiksi, joiden joukossa Malikin, Bukharin, Muslimin, Tirmizin, Abu Dawudin, Nasa'in ja Ibn Majahin ovat todettu olevan aidoimmat ja alkuperäisimmät.

Figh

Menneiden aikojen johtavat lainlaatijat ovat koonneet Koraanista johdetut, yksityiskohtaiset lait, jotka kattavat lukemattomat ongelmat, joita syntyy ihmisne elämän aikana. Täten muslimit saavat olla ikuisesti kiitollisia noille oppineille ja kaukonäköisille miehille, jotka omistivat elämänsä hallitakseen Koraanin ja Hadithin tehden kaikille muslimeille helpoksi jokapäiväisen elämänsä suunnittelemisen *Shari'ah* in vaatimusten mukaiseksi. Vian heidän ansiotaan on, että muslimit kaikkialla maailmassa voivat noudattaa *Sahri'ah* ia helposti, vaikka heidän tietonsa uakonnosta eivät olisikaan sellaiset, että he itse pystyisivät tulkitsemaan koranain tai Hadithin oikein ja alkuperäisessä merkityksessään.

Vaikka suuri joukko uskonnollisia johtajia alussa antautui tehtävään, vain neljä pääasiallista

koulukuntaa on jäljellä. Nämä ovat ¹ :

1. *Figh-e-Hanafî* : Tämä on Figh, jonka keräsi ja pani kokoon Abu Hanifa Mu'man bin Thabit apulaisinaan ja työtovereinaan Abu Yusuf Muhammad, Zufar ja muut, joilla kaikilla oli ansioinaan korkeat teologiset tiedot. Tämä tunnetaan Hanafin Figh-koulukuntana.
2. *Figh-e-Maliki*: Tämän Fighin kokosi Malik bin Anas Asbahi.
3. *Figh-e-Shafi'i*: Muhammed bin Idrees al-Shafi'in perustama.
4. *Figh-e-Hanbali*: Ahmad bin Hanbalin perustama.

Kaikki nämä siavat lopullisen muotonsa kahdensada vuoden kuluessa Profeetan ajoista. Näiden koulukuntien väliset eroavaisuudet eivät ole muuta kuin luonnollinen seuraus siitä, että totuus on monisämainen. Kun eri henkilöt ryhtyvät tulkitsemaan jotakin tiettyä, he päätyvät omien tietojensa mukaisiin selityksiin. Luotettavuutta nämä koulukunnat saavat kunkin perustajan moittettomasta koskemattomuudesta ja heidän käyttämiensä menetelmien luotettavuudesta. Tästä syystä kaikki muslimit, mihin koulukuntaan he sitten kuuluvatkin, pitävät kaikkia neljää koulukuntaa oikeina ja tosina. Vaikka näiden neljän Figh-koulukunnan luotettavuutta pidetäänkin kiistämättömänä, ihminen voi elämässään noudattaa vian yhtä niistä. On kuitenkin olemassa *Ahl-i-Hadith* -ryhmä, joka uskoo, että oppia saaneiden tulisi lähestyä Koraania ja Hadithia suoraan saadakseen johdatusta ja että sellaisten, jotka eivät ole yhtä oppineita, tulisi seurata sitä, minkä he missäkin asiassa valitsevat. ²

Tasawwuf

Figh käsittelee näkyvää ja havaittavaa käytöstä, velvollisuuden suorittamista kirjaimellisesti. Sitä mikä koskee käyttäytymisen henkeä, kutsutaan nimellä *Tasawwuf* . Kun esimerkiksi luemme rukouksemme, *Figh* arvioi sitä, miten täytämme ulkonaiset vaatimukset, kuten pesut, kasvojen kääntäminen Kaabaa kohti, ajankohdan ja Rak'atien lukumäärän, kun taas *Tasawwuf* arvioi rukouksemme osoittamamme keskittymisen, hartauden, sielujemme puhdistumisen perusteella ja sen mukaan, millainen vaikutus rukouksilla on moraaliimme ja tapoihimme. täten todellinen islamilainen *Tasawwuf* on tottelevaisuuden ja vilpittömyyden mitta, kun taas *Figh* valvoo, että suoritamme käskyt viimeistä yksityiskohtaa myöten. *Ibadat* , josta puuttuu henki, vaikka se muuten onkin menettelytavaltaan oikea, on kuin

1. Kunkin fighin aikakaudet ja nykyinen asema ovt seuraavat:

Abu Hanifa Nu'man bin Thabit syntyi vuonna 80 A.H.(699 jKr.) ja kuoli vuonna 150 A.H. (767 jKr.) Tällä Fighillä on maailmassa n. 340 milj. seuraajaa, jotka asuvat pääasiassa turkissa, Afganistanissa, Transjordanisassa, Pakistanissa, Bharatissa, Indokiinassa, Kiinassa ja entisissä Neuvostolliton maissa.

Malik bin Anas Asbahi syntyi v.93 A.H. (714 jKr.) ja kuoli v. 179 A.H.(798 jKr.) Tällä Fighillä on n. 45 milj. seuraajaa etupäässä Marokossa, Algeriassa, Tunisiassa, Sudanissa, Kuwaitissa ja Bahrainissa.

Muhammad bin Idrees al-Shafi'i syntyi v. 150 A.H. (767 jKr.) ja kuoli v. 240 A.H. (854 jKr.) Hänellä on n. 100 milj. seuraajaa etupäässä Palestiinassa, Libanonissa, Egyptissä, Irakissa, Saudi-Arabiassa, Jemenissä ja Indoneesiassa.

Ahmed bin Hanbal syntyi v. 164 A.H. (780 jKr.) ja kuoli v. 214 A.H. (855 jKr.) Tällä Fighillä on n. 30 milj. seuraajaa etupäässä Saudi-Arabiassa, Libanonissa ja Syyriassa.

2. Toinen suurehko koulukunta on Shi'ah, joka on kehittänyt oman Fighinsä. -Toimittaja

ihminen, joka on kaunis ukonäöltään, mutta vajavainen luonteeltaan ja *Ibadat* joka on täynnä henkeä, mutta puutteellinen suoritustavaltaan, on kuin luonteeltaan jalo, mutta ulkonäöltään ruma.

Yllä oleva esimerkki selvittää *Figh* in ja *Tasawwuf* in välisen suhteen. Mutta onnettomuudekseen muslimit, samalla kun heidän tietonsa ja luonteensa aikojen kuluessa laskivat, omaksuivat silloin vallinneet harhaanjohtavat filosofiat, osallistuivat niihin ja lisäilivät niiden turmeltuneita opinkappaleita islamiin.

He saastuttivat islamin *Tasawwuf* in puhtaan lähteen järjettömyyksillä, joita ei paraskaan mielikuvitus voinut pitää oikeutettuina Koraanin ja Hadithin kannalta. Ajan mittaan ilmaantui joukko muslimeja, jotka julistivat olevansa vastaanottamattomia *Shari'ah* in vaatimuksille ja sen yläpuolella. Nämä ihmiset eivät tiedä mitään islamista, sillä islam ei voi hyväksyä *Tasawwuf* ia, joka irrottautuu *Sahri'ah* ista ja sallii itselleen vapauksia sen suhteen. Kenelläkään *Suf* illa ei ole oikeutta ylittää *Shari'ah* in rajoja tai suhtautua kevyesti tärkeimpiin velvollisuuksiin (*Fara'iz*) kuten päivittäiset rukoukset, paasto, zakat ja hajj. *Tasawwuf* ei ole todelliselta olemukseltaan mitään muuta kuin Allahiin ja Muhammediin (rauha hänen sielulleen) Kohdistuvaa kiihkeätä rakkautta ja sellainen rakkaus vaatii Jumalan Kirjaan ja Hänen Profeettansa Sunnahiin sisältyvien määräysten tunnontarkkaa tottelemista. Jokainen, joka poikkeaa näistä Jumalan käskyistä, on väärässä väittäessään rakastavansa Allahin ja Hänen Profeettaansa.

SEITSEMÄS LUKU

SHARI'AHIN PERIAATTEET

Keskustelumme islamin ominaisuuksista ei ole täydellinen ellemme vilkaise myös islamin lakia, tutli sen tärkeimpiä periaatteita ja yritä kuvitella millaisen ihmisen ja millaisen yhteiskunnan islam yrittää saada aikaan. Tässä viimeisessä luvussa yritämme tutkia *Sahri'ah* in periaatteita niin. että saisimme täydellisen kuvan islamista ja pystyisimme arvostamaan islamin ylivoimaista elämäntapaa.

Shari'ah: sen luonne ja tarkoitus

Ihmiselle on annettu monenlaisia voimia ja kykyjä. Sallimus on ollut hyvin suosiollinen tässä suhteessa. Ihmisellä on älyä ja viisautta, tahtoa ja tahdonvoimaa, kyky nähdä, puhua, maistaa, koskettaa ja kuulla, käyttää käsiään ja jalkojaan, hän tuntee rakkautta, pelkoa ja vihaa. Kaikki nämä kyvyt ovat äärimmäisen tärkeitä hänelle, mikään niistä ei ole tarpeeton tai ylimääräinen. Nämä kyvyt on annettu hänelle, koska hän tarvitsee niitä kipeästi. Ne ovat välttämättömiä hänelle. Hänen koko elämänsä ja menestymisensä riippuu näiden voimien oikeasta käyttämisestä hänen tarpeidensa ja vaatimustensa täyttämiseksi. Nämä Jumalan lahjoittamat kyvyt on tarkoitettu hänen käytettäväkseen ja ellei niitä käytetä täysin mitoin, elämästä ei voi tulla elämisen arvoista.

Jumala on myös antanut ihmiselle kaikki keinot ja välikappaleet, joita tarvitaan, jotta nämä

luonnonlahjat saataisiin toimimaan ihmisen tarpeiden täyttämiseksi. Ihmisruumis on rakennettu siten, että siitä on tullut ihmisen suurenmoisin väline taistelussa elämän tarkoituksen toteuttamiseksi. Ja sitten maailma, jossa ihminen elää. Hänen ympäristönsä sisältää monenlaisia voimavaroja; voimavaroja, joita hän käyttää saavuttaakseen päämääränsä. Luonto ja kaikki siihen kuuluva on varustettu häntä varten ja hän voi käyttää niitä hyväkseen kaikin kuviteltavissa olevin tavoin. Ja on myös toisia, hänen kaltaisiaan miehiä, niin, että he voivat toimia yhteistyössä paremman ja menestyksellisemmän elämän luomiseksi.

Tutkiskelkaamme nyt hiukan syvällisemmin näitä ilmiöitä. Nämä voimat ja rikkauudet on annettu meille, jotta niitä käytettäisiin muitten hyväksi. Ne on luotu meidän hyväksemme eikä niitä ole tarkoitettu vahingoittamaan tai tuhoamaan meitä. Niiden tehtävänä on rikastuttaa elämäämme hyvydellä ja hyveellisyydellä eikä saatta sitä tuhoon. Näiden voimien oikea käyttö tekee niistä hyödylliset meille, ja vaikka jotakin harmeja esiintyisikin, ne eivät saisi ylittää väistämätöntä vähimmäisarvoa, jo pelkästään tämän pitäisi johtaa näiden voimien oikeaan hyväksikäyttöön. Kaikenlainen muu käyttö, joka johtaisi tuhoon tai hävitykseen olisi väärin ja aiheetonta. Jos esimerkiksi teemme jotakin, mistä on meille haittaa tai vahinkoa, se on puhdas erehdys. Tai jos tekemme vahingoittavat muita ja tekevät meistä kiusankappaleen heille, se olisi pelkkää typeryyttä ja Jumalan lahjojen jaejetöntä väärinkäyttöä. Tai jos tuhoamme voimavarat, pilaamme ne tyhjän takia tai hävitämme ne, sekin olisi karkea erehdys. Sellaiset toimenpiteet olisivat räikeän järjettömiä, sillä jo inhimillinen äly sanoo, että hävitystä ja vahinkoa on vältettävä ja hyödyn ja etuisuuksien polkua seurattava. Ja jos jotakin vahinkoa on aiheutettava, tämä saa tulla vain sellaisessa tapauksessa, joissa sitä ei voida välttää ja joissa se pakostakin tuottaa vieläkin suuremman hyödyn. Jokainen poikkeaminen tästä olisi ilmeisestikin väärä suunta.

Pitämällä tämän perustavaa laatua olevan huomion mielessämme huomaamme, tarkastellessamme ihmisiä, että heitä on kahdenlaisia: *ensinnäkin* ne, jotka tietoisesti väärinkäyttävät voimiaan ja voimavarojaan ja jotka tämän väärinkäytön kautta tuhoavat voimavarat ja vahingoittavat omia elintärkeitä intressejään ja aiheuttavat vahonkoa muille ihmisille ja *toiseksi* ne jotka ovat vilpittömiä ja vakavia, mutta jotka erehtyvät tietämättömyytensä takia. Ne jotka tarkoituksellisesti väärinkäyttävät voimiaan, ovat pahoja ja pahan kauppamiehiä ja ansaitsevat voimakkaan oikeusjärjestelmän valvomaan ja parantamaan heitä. Ne, jotka erehtyvät tietämättömyytensä takia tarvitsevat kunnollisia tietoja ja johdatusta niin, että he löytävät oikean tien ja käyttävät voimiaan ja voimavarojaan paremmin. Ja käyttäytymissäännöt -*Shari'ah* - jotka Jumala on ilmoittanut ihmiselle, täyttävät juuri tämän tarpeen.

Shari'ah ilmoittaa Jumalan lain ja antaa johdatusta elämän järjestämisessä ihmisen parhaaksi. Sen tarkoituksena on osoittaa ihmiselle *paras tapa* ja antaa hänelle keinot ja välikappaleet tarpeidensa täyttämiseen menestyksellisimmällä ja hyödyllisimmällä tavalla. Jumalan laki on läpeensä meidän hyödyksemme. Siinä ei ole mitään, mikä tähtäisi tuhlaamaan voimiamme tai tukahduttamaan luonnollisia tarpeitamme ja halujamme, tai musertamaan normaalit tarpeemme ja tunteemme. Se ei ouhu asketismin puolesta. Se ei sano: hylätkää maailma, luopukaa kaikista elämän mukavuuksista, jättäkää kotinne ja vaeltakaa erämaassa ja vuorilla ja viidakoissa ilman leipää ja vaatteita, pannen itsenne alttiiksi epä mukavuuksille ja itsetuholle. Ei tosiaankaan. tällaisilla näkökohdilla ei ole mitään merkitystä islamin laissa, laissa, jonka on laatinut Jumala, joka loi tämän maailman ihmiskunnan hyväksi. *Shari'ah* ilmoitti juuri tuo Jumala, joka on varustanut kaiken ihmistä varten. Hän ei haluaisi tuhota luomustaan. Hän ei ole antanut ihmiselle mitään voimaa, joka

olisi hyödytön tai tarpeeton eikä hän myöskään ole luonut mitään taivaissa eikä maan päällä mistä ei olisi ihmiselle hyötyä. On Hänen nimenomainen tahtonsa, että maailmankaikkeus - tämä suurenmoinen työpaja kirjavine toimintoineen - jatkaisi toimintaansa tasaisesti ja miellyttävästi niin, että ihminen - suuriarvoisin luotu - käyttäisi parhaalla ja tuottoisimmalla tavalla hyväkseen kaikkia voimiaan ja voimavarojaan, kaikkea mitä h'nelle on varattuna maan päällä ja taivaassa. Hänen tulisi käyttää niitä sellaisella tavalla, että hän ja hänen kanssaihmisensä voisivat korjata niistä runsaan sadon, eikä hän saisi koskaan vahingoittaa jumalan luotua, tarkoituksellisesti tai tahtomattaan. *Shari'ah* on tarkoitettu ohjaamaan ihmisen askeleita tässä suhteessa. Se kieltää kaiken, mikä on vahingollista ihmiselle ja sallii tai määrää kaiken, mikä on ihmiselle hyödyllistä ja edullista.

Lain pääperiaattena on, että ihmisellä on oikeus ja joissakin tapauksissa ehdoton velvollisuus, tyydyttää kaikki todelliset tarpeensa ja toiveensa ja ponnistella kaikin tavoin edistääkseen etujaan ja saavuttaakseen menestystä ja onnea - mutta (ja tämä on tärkeä "mutta") hänen on tehtävä kaikki tämä sellaisella tavalla, että hän ei vain välttä vahingoittamasta muiden ihmisten etuja ja estämästä heitä pyrkimästä oikeuksiensa ja velvollisuuksiensa toteuttamiseen, vaan toimii keskinäisen avunannon ja yhteishengen pohjalta yhteistyössä muiden ihmisten kanssa kunkin päämäärän saavuttamiseksi. Mitä tulee asioihin, joissa hyvä ja paha, hyöty ja tappio ovat erottamattomasti kietoutuneet toisiinsa, tämän lain periaatteena on valita pieni paha suuremman hyödyn saavuttamiseksi ja uhrata pieni hyöty suuremman pahan välttämiseksi. Tämä on *Shari'ah* in perusajatus.

Tiedämme, että ihmisen tiedot ovat rajoitetut. Kaikki ihmiset kaikkina aikakausina eivät voi itsekseen tietää, mikä on heille hyvää ja mikä pahaa, mistä on heille hyötyä ja mitä vahinkoa. Ihmisne tiedonlähteet ovat liian rajoitetut ilmaisemaan hänelle väärentämättömän totuuden. Tästä syystä Jumala on säästänyt ihmisen kokeilujen ja erehdysten vaaroilta ja ilmoittanut hänelle lain, joka sisältää täydelliset elämisensäännöt koko ihmiskunnalle. Näiden sääntöjen edut ja totuudenmukaisuus käyvät ihmiselle yhä selvemmiksi sitä mukaan kun aika kuluu. Joitakin vuosisatoja sitten niiden hyvät puolet olivat kätkeyty ihmisten katseelta, mutta nyt ne ovat tulleet yhä selvemmin ilmi ihmisen tietojen kasvaessa. Vielä tänäkään päivänä ihmiset eivät anna arvoa niiden hyvälle puolille, mutta tietojen jatkuva kasvaminen saattaa ne uuteen valoon ja tuo esiin niiden ylivoimaisuuden. Maailma on tahtoen tai tahtomattaan ajautumassa kohti Jumalallista Lakia - monet ihmiset, jotka kieltäytyivät hyväksymästä sitä, joutuvat nyt, vuosisatojen harhailun ja kokeilujen ja erehdysten jälkeen, pakostakin hyväksymään joitakin tämän lain määräyksiä. Ne jotka kielsivät ilmestyksen todenperäisyyden ja panivat kaiken uskonsa ihmisjärkeen ilman johdatusta, hyväksyvät nyt, tehtyään erehdyksiä ja koettuaan katkeria kokemuksia, tavalla tai toisella *Shari'ah* in määräykset. Muta millaisten tappioiden jälkeen! Eikä vieläkään kokonaisuudessaan! Toisaalta on olemassa ihmisiä, jotka panevat uskonsa Jumalan profeettoihin, hyväksyvät heidän sanansa ja noudattavat tietoisesti ja ymmärtäen *Shari'ah* ia. He eivät ehkä tunne joidenkin määräysten kaikkia hyviä puolia, mutta yleensä he hyväksyvät lain, joka on tedellisen tiedon tulos ja säästää heidät tietämättömyyden aiheuttamilta tyhmyyksiltä ja kokeiluilta ja erehdyksiltä. Sellaiset ihmiset ovat oikealla tiellä ja saavuttavat varmasti menestystä.¹

1. On opettavaista viitata tässä yhteydessä erääseen esimerkkiin. Ajatelkaamme ihonvärin

aiheuttamia ongelmia. Maailma ei ole vielä kukaan pystynyt omaksumaan järkevää ja humanista suhtautumista värillisiin ihmisiin. Aikanaan käytettiin biologiana oikeuttamaan rotuerottelun.

Kahden viimeisen vuosisadan aikana tuomioistuimet ovat Yhdysvalloissa ylläpitäneet

rotuerottelua.

Tuhansia ihmisiä on vainottu, vaiennettu ja kidutettu siitä "rikoksesta", että heidän ihonsa on musta. Mustia ja valkoisia varten laadittiin eri lait. He eivät edes saaneet opiskella yhdessä saman katon alla samoissa oppilaitoksissa. Vasta 17. toukokuuta 1954 Yhdysvaltojen Korkein Oikeus päätti, että rotuerottelu yliopistoissa oli epäoikeudenmukaista ja castoin ihmisten tasa-arvoisuuden periaatetta. Tehtyään monien vuosisatojen ajan katalia tekoja ihminen vihdoinkin ymmärsi, että sellainen erottelu oli epäoikeudenmukaista ja että se olisi postettava. Ja vieläkin on ihmisiä, jotka eivät ole tajunneet tämän ajatuksen todenperäisyyttä ja puolustavat rotuerottelua, esimerkiksi Etelä-Afrikan hallitus ja Afrikan mantereiden läntisten osien asukkaat. Yhdysvalloissakin suuri joukko "sivistyneitä" ihmisiä pitää yhä kiinni ennakkoluuloistaan. Näin ihmisen järki on käsitellyt tätä ongelmaa. *Shari'ah* taas julisti tällaisen erottelun epäoikeudenmukaiseksi jo alun perin. Se osoitti oikean tien, jalan suunnan ja säästi ihmisen erehdyksen ja tyhmyyksen pohjattomalta kuiluilta. Pyhä Koraani sanoo: ("Olemme luoneet kaikki Allahin lapset, ts. ihmiset kunnioitettavaksi ja arvokkaiksi.) Edelleen Koraani sanoo: "Oi ihmiset, totisesti olemme luoneet tiedät miehestä ja naisesta ja tehneet teidät heimoiksi ja perheiksi niin, että tuntisitte toisenne. *Totisesti jaloin teistä on Allahin silmissä se, joka on hurskain ja huolehtii parhaiten velvollisuuksistaan.*" Pyhä Profeetta sanoo samoin: "oi ihmiset, todistakaa, että Herranne on yksi ja Isänne on yksi. Kaikki te kuulutte Aatamille ja Aatami oli luotu savesta. Ei ole olemassa mitään arabin ylemmyyttä toisen arabin suhteen eikä ei-arabin ylemmyyttä arabin suhteen: ei myöskään valkoisten ylemmyyttä mustan suhteen eikä myöskään mustaihoisen ylemmyyttä valkoishoisen suhteen muuta kuin hurskaudessa. Totisesti jaloin teistä on se, joka on hurskain." (Profeetan puheesta jäähyväispyhiinvaellusmatkan yhteydessä.)

Katsokaahan! Tämä on selkeä totuus, jonka *Shari'ah* ilmoitti ihmiselle *enemmän kuin tuhat kolmesataa vuotta sitten*, mutta järki ilman johdatusta on onnistunut tavoittamaan siitä vain reunoja kaikkien näiden vuosisatojen aikana, jotka ovat olleet täynnä tuhlausta, menetyksiä ja erehdyksiä ja joiden aikana sadat tuhannet ihmiset ovat joutuneet harkitsemattoman erottelun kohteeksi, ihmiset ovat menettäneet arvonsa ja ihmiskunta turmeltunut. *Shari'ah* on yksinkertaisin ja nopein tapa lähestyä todellisuutta. Sen jättäminen vaille huomiota johtaa vain tappioihin ja epäonnistumiseen. -Toimittaja

Shari'ah: Oikeudet ja velvollisuudet

Islamin mukaisen elämän kaava muodostuu joukosta oikeuksia ja velvollisuuksia ja jokaisen ihmisen, jokaisen joka tunnustaa tämän uskonnon, velvollisuus on elää niiden mukaisesti. Yleisesti puhuen islamin laki määrää jokaiselle ihmiselle neljänlaisia oikeuksia ja velvollisuuksia: (i) Jumalan oikeudet, jotka jokaisen ihmisen on pakko täyttää, (ii) hänen omat oikeutensa omaa itseään kohtaan, (iii) muiden ihmisten oikeudet hänen suhteensa ja (iv) niiden voimien ja voimavarojen oikeudet, jotka Jumala on asettanut hänen palvelukseensa ja joita Hän on valtuuttanut käyttämään hyödykseen. Nämä oikeudet ja velvollisuudet muodostavat islamin kulmakiven ja on jokaisen muslimin ehdoton velvollisuus ymmärtää ne ja noudattaa niitä vilpittömästi ja huolellisesti. *Shari'ah* käsittelee selkeästi kutakin oikeutta ja kuvaa ne yksityiskohtaisesti. Se valottaa myös tapoja ja keinoja, joiden avulla velvollisuudet voidaan täyttää - siten että täytetään kaikki samanaikaisesti eikä mitään niistä loukata tai

tallata maahan. Keskustelemme nyt lyhyesti näistä oikeuksista ja velvollisuuksista, niin, että lukija saa kuvan islamilaisesta elämäntavasta ja sen pääasiallisista arvoista.

1. JUMALAN OIKEUDET

Ensimmäiseksi meidän on tarkasteltava pohjaa, jolle islam perustaa ihmisen ja Jumalan välisen suhteen. Tärkein ja ensisijainen Jumalan oikeuksista on se, että ihmisen on uskottava vain Häneen. Hänen on tunnustettava Hänen arvovaltansa eikä Hänen rinnalleen saa liittää ketään muuta. Tämä esitetään suppeassa muodossa Kalimassa: *La ilaha illallah* (Ei ole muuta Jumalaa kuin Allah).¹

Jumalan toinen oikeus meidän suhteemme on että meidän on hyväksyttävä täydestä sydäimestä Hänen johdatuksensa ja seurattava sitä (*Hidayat*) - säännöt, jotka Hän on ilmoittanut ihmiselle - ja yritettävä tuottaa Hänelle mielihyvää kaikin sydämemme ja sielumme rukouksin. Täytämme tämän oikeuden vaatimukset panemalla uskomme Jumalan Profeettaan ja hyväksymällä hänen ohjauksensa ja johtajan asemansa.²

Jumalan kolmas oikeus meidän suhteemme on, että meidän tulee totella Häntä rehellisesti ja varauksetta. Täytämme tämän oikeuden vaatimukset noudattamalla Jumalan lakia sellaisena kuin se on esitetty Koraanissa ja Sunnahissa.³

1. Tätä asiaa on jo käsitelty yksityiskohtaisesti neljännessä luvussa.
2. Tästä on keskusteltu yksityiskohtaisesti kolmannessa luvussa.
3. Ks. neljäs luku.

Jumalan neljäs oikeus meidän suhteemme on, että meidän tulee palvella Häntä. Tämän täytämme lukemalla rukouksia ja suorittamalla muuta *Ibadat* iin kuuluvaa, kuten edellä on kuvattu.¹

Nämä oikeudet ja velvollisuudet ovat kaikkien muiden oikeuksien edellä ja tästä syystä ne täytetään jopa uhraamalla joitakin muita oikeuksia ja velvollisuuksia. Esimerkiksi rukoillessa ja paastotessa joutuu luopumaan monista omista henkilökohtaisista oikeuksistaan. Ihmisen on kestävä kärsimyksiä ja tehtävä uhrauksia suorittaakseen kunnolla nämä velvollisuudet Jumalaa kohtaan. Hänen on herättävä varhain aamulla rukoilemaan ja täten hän uhraa sen takia unensa ja leponsa. Päivän kuluessa hänen on usein työnnettävä syrjään tärkeät työnsä ja luovuttava huvituksista palvellakseen Luojaansa. Ramadan-kuussa (paastokuussa) hän kestää nälkää ja epämukavuutta pelkästään ollakseen mieliksi Jumalalle. Maksamalla Zakatia hän menettää rikkaudestaan ja osottaa että rakkaus Jumalaan on kaiken muun edellä ja yläpuolella ja että rakkaus rikkauteen ei voi tulla sen edelle. Tekemällä pyhiinvaellusmatkan hän uhraa rikkaudestaan ja kärsii matkan vaivoista. Ja *Jihad* issa hän panee alttiiksi rahaa, tavaraa ja kaiken mitä hänellä on - jopa oman henkensä.

Samalla tavoin näitä velvollisuuksia suorittaessa on toisinaan uhrattava joitakin muiden

ihmisten tavanomaisia oikeuksia ja täten vahingoitettava omia etuja yleensä. Palvelijan on jätettävä työnsä ja osallistuttava Herransa palvelemiseen. Liikemiehen on keskeytettävä liiketoimensa ja lähdettävä pyhiinvaellusmatkalle Mekkaan. *Jihad* issa ihminen otta hengen toiselta ja antaa omansa vain Jumalan asian hyväksi. Samalaa tavoin täyttäessään Jumalan oikeudet ihmisen on uhrattava monia sellaisia asioita, jotka ovat hänen vallassaan, kuten eläimiä, rikkautta jne. Mutta Jumala on antanut *Shari'ah* in jotta sopusointu ja tasapaino saavutetaan elämän eri aloilla ja muiden oikeuksien uhraamiset vähenevät pienimpään mahdolliseen määrään. Tämä saavutetaan Jumalan määräämissä rajoissa. Hän on sallinut meille kaikki apuneuvot *Salat* in velvollisuuksien täyttämiseksi. Ellei vettä ole saatvissa pesuja varten tai jos olemme sairaita, voimme suorittaa *tayammum* in (kuivapesun). jos olemme matkalla, voimme lyhentää *Salat* ia. Jos olemme sairaita emmekä voi seistä rukoillessamme, voimme rukoilla istuen tai maaten.

Lisäksi rukouksen lausuminen on niin helposti käsiteltävää, että rukouksia voi lyhentää tai pidentää toivomuksensa mukaisesti: rauhallisina aikoina voimme lausua pitkiä jaksoja Koraanista, mutta elämän kiireisinä hetkinä voimme lausua vain muutamia säkeitä. Ohjeet ovat pikemminkin sellaiset, että seurakunnan rukousten ja rukousten, jotak tapahtuvat työaikana, tulisi olla lyhyitä. Jumala on tyytyväinen vapaaehtoisesta hartaudenharjoituksesta, mutta ei halua meidän uhraavan unta ja lepoa ja kieltävän lastemme perheemme oikeuksia. Islam haluaa, että luomme tasapainon elämän eri toimintojen välille.

Sama koskee paastoa. Kokok vuodessa on vain yksi pakollinen paastokuukausi. Matkalla ollessamme tai sairauden kohdatessa voimme jättää sen pois ja paastota myöhemmin jonakin sopivana aikana vuodesta. Naiset ovat vapautettu paastosta kun he ovat raskaana, heillä on kuukautiset tai kun he imettävät. Paaston on alettava sovittuna aikana eikä mitään lykkäämistä suvaita. Syöminen ja juominen ovat sallittuja auringon laskusta aamun koittoon. Vapaaehtoinen paastoaminen on korkeassa arvossa ja Jumala on siitä hyvillään, mutta Hän ei halua meidän paastoavan jatkuvasti ja tulevan liian heikoksi suorittamaan tavanomaisia tehtäviämme elämässä kunnollisesti ja tyydyttävästi.

Samoin on *Zakat* in kohdalla; Jumala on määrännyt vain vähimmäissumman ja ihminen voi vapaasti kuluttaa niin paljon enemmän kuin hän halua Allahin asian hyväksi. Kun maksamme *Zakat* in, suoritamme velvollisuutemme, mutta jos käytämme enemmän hyväntekeväisyyteen, saamme osaksemme enemmän ja enemmän Jumalan mielisuosiota. Mutta Hän ei halua, että uhraamme omaisuutemme hyväntekeväisyyteen tai että kiellämme itseltämme tai sukulaisiltamme oikeudet ja mukavuuden, jotka kuuluvat heille. Hän ei halua meidän köyhdyttävän itseämme. Meidät on määrätty olemaan kohtuullisia hyväntekeväisyydessä.

Tarkastelkaamme sitten pyhiinvaellusmatkaa. Se on pakollinen vain niille, joilla on siihen varaa ja jotka ovat fyysisesti kunnossa kestämään matkan rasitukset. Lisäksi sen suorittaminen on pakollista vain kerran elämässä, minä tahansa sopivana vuotena. jos on käynnissä sota tai jotakin muuta, joka on uhkana hengelle, matka voidaan siirtää myöhemmäksi. Ja vanhempien suostumuksesta on muodostunut väistämätön ehto, niin että ikääntyneet vanhemmat eivät joudu kärsimään epämukavuudesta poissaollessamme. Kaikki nämä seikat osoittavat selvästi, miten tärkeänä Jumala pitää muiden oikeuksia omiin oikeuksiinsa verratuna.

Suurin uhraus Jumalalle suoritetaan *Jihad* issa, sillä siinä ihminen uhraa, ei vain omaa

henkeään ja omaisuuttaan, vaan myös toisten hengen ja omaisuuden. Mutta kuten olemme jo todenneet, eräs islamin periaatteista on, että kärsimme pienehkön tappion pelastaaksemme itsemme suuremmalta tappiolta. Mitä merkitsee muutaman ihmishengen menettäminen - vaikka niitä olisi muutama tuhat ja enemmän - verrattuna onnettomuuteen, joka saattaa kohdata ihmiskuntaa seurauksena siitä, että paha voittaa hyvän ja hyökkäävä ateismi Jumalan uskonnon. Ehdottomasti tämä olisi paljon suurempi tappio ja onnettomuus, sillä sen seurauksena Jumalan uskonto luhistuisi ja lisäksi maailmasta tulisi pahan moraalittoman ja turmeluksen tyyssija ja elämä revittäisiin palasiksi sekä sisältä että ulkoa. Välttääkseen tätä supaa opahaa Jumala on siksi määrännyt meidät uhraamaan henkemme ja omaisuutemme Hänen takiansa. Mutta samalla Hän on kieltänyt turhan verenvuodatuksen, vanhusten, naisten ja lasten, sairaiden ja haavottuneiden vahingoittamisen. Hänen käskynsä on taistella vain niitä vatsaan, jotka nousevat taistelemaan. Hän määrää, ettemme saa aiheuttaa tarpeetonta tuhoa edes vihollismaassa ja että meidän on kohdeltava hävinneitä rehellisesti ja kunniallisesti. Meitä kehoitetaan noudattamaan vihollisen lmittuja sopimuksia j alopettamaan taitelut silloin kun he lopettavat tai kun he lopettavat vihamieliset, islaminvastaiset tekonsa. Täten islam sallii vain vähimmän mahdollisen hengen, omaisuuden ja muiden ihmisten oikeuksien uhraamisen Jumalan oikeuksien turvaamiseksi. Se haluaa luoda tasapainon ihmisten eri vaatimusten välille ja siten sovittaa erilaisia oikeuksia ja velvollisuuksia niin, että elämä rikastuisi mitä valikoiduimmista palkkioista ja saavutuksista.

2. IHMISEN OMAT OIKEUDET

Seuraavana tulevat ihmisen henkilökohtaiset oikeudet, toisinsanoen hänen oikeutensa oman itsensä suhteen.

Tosiasia on, että ihminen on itseään kohtaan julmempi ja epäoikeudenmukaisempi kuin mitään muuta olentoa kohtaan. aluksi tämä voi vaikuttaa hämmästyttävältä: Miten ihminen voi olla epäoikeudenmukainen itseään kohtaan, varsinkin kiün tiedämme, että hän rakastaa itseään eniten? miten hän voi olla oman itsensä vihollinen? Tämä vaikutta täysin käsittämättömältä. Mutta syvempi tarkastelu osoittaa, että väitteessä on hyvin paljon perää.

Ihmisen suurin heikkous on se, että kun hän tuntee vastustamatonta himoa, sen sijaan, että vastustaisi sitä, hän lankeaa kiusaukseen-----SIVU PUUTTUU 118

1. Ks viides luku.

dytystä avioliitosta. Se kieltää häntä vainoamasta itseään ja täysin kieltämästä itseään ja sallii - ei vaan pyytää - häntä nauttimaan elämän oikeutetuista mukavuuksista ja nautinnoista ja pysymään hurskaana ja lujana elämän ja sen ongelmien keskellä. Hengellisen ylevyyden, moraalisen ouhtauden, Jumalan läheisyyden ja pelastuksen tavoittelemisen takia ihmisen ei tarvitse hylätä maailmaa. Ihmisen todellinen koe on tässä maailmassa ja hänen tulee pysyä sen keskellä ja seurata Allahin tietä täällä maailmassa. tie menestykseen on Jumalallisen Lain seuraamista keskellä elämän monimutkaisuutta, ei sen ulkopuolella.

Islam kieltää jyrkästi itsemurhan ja juurruttaa ihmisen mieleen, että elämän kuuluu Jumalalle.

Se on kuin aarre, jonka Jumala on uskonut huostaamme tietyksi ajanjaksoksi, jotta käyttäisimme sitä parhaalla mahdollisella tavalla - sitä ei ole tarkoitettu pilattavaksi ja hävitettäväksi kevytmielisellä tavalla.

Näin islamin teroittaa ihmisen mieleen, että hänen omalla persoonallisuudellaan, hänen omalla itsellään, on tiettyjä oikeuksia ja että hänen velvollisuutensa on siksi täyttää ne parhaalla mahdollisella tavalla, siten kuin *Shari'ah* -issa ehdotetaan. Täten hän on rehellinen omaa itseään kohtaan.

3. MUIDEN IHMISTEN OIKEUDET

Toisaalta *Shari'ah* kehottaa ihmistä toteuttamaan henkilökohtaiset oikeutensa omaa itseään kohtaan ja toisaalta se vaatii häntä täyttämään nämä velvollisuudet siten, ettei muiden ihmisten oikeuksia luokata. *Shari'ah* yrittää luoda tasapainoa ihmisten oikeuksien ja yhteiskunnan oikeuksien välille. Kaikkien on työskenneltävä yhdessä vakiinnuttaakseen Jumalan lain.

Islam on kieltänyt valehtelemisen kaikissa muodoissaan, sillä se tahraa valehtelijan, tuottaa vahinkoa muille ihmisille ja siitä tulee uhka yhteiskunnalle. Se kieltää jyrkästi varastamisen, ryöstämisen, väärentämisen, petkuttamisen, korkojen ottamisen, koronkiskonnan, sillä kaikki, mitä ihminen hyötyy tällaisilla keinoilla, on itse aisassa hankittu aiheuttamalla tappiota ja vahinkoa muille. Panettelu, kanteleminen, juoruaminen ja kunnianloukkaaminen kielletään. Uhkapeli, arpajaiset, keinottelu ja kaikki onnenpelit kielletään, koska kaikissa niissä voitto saadaan tuhansien häviävien ihmisten kustannuksella. Kaikki sellaiset liikevoittoa tuottavat liiketoimet, joissa vain toinen osapuoli joutuu häviämään, ovat kiellettyjä. Monopoli, hamstraaminen, mustanpörssi-kauppa, maanomistus, joka estää viljelyn ja kaikki muut samantapaiset yksityisen ja yhteiskunnallisen rukastumisen muodot on kielletty. Murha, veranvuodatus, ilkitekojen, epäjärjestyksen ja hävityksen harjoittaminen on julistettu rikoksiksi, sillä kenelläkään ei ole oikeutta ottaa toisen ihmisen omaisuutta tai henkeä vain henkilökohtaisen hyödyn vuoksi. Aviorikos, haureus ja luonnoton seksuaalisten halujen tyydyttäminen ovat jyrkästi kiellettyjä, sillä ne eivät ainoastaan turmele moraalia ja heikennä näitä rikoksia harjoittavan terveyttä, vaan levittävät myös turmalusta ja moraalittomuutta yhteiskuntaan, aiheuttavat sukupuolitauteja, turmaltavat yleistä terveyttä, rappeuttavat tulevien sukupolvien terveyttä ja moraalia, järkyttävät ihmisten välisiä suhteita ja rikkovat koko yhteiskunnan sivistyksellisen ja sosiaalisen rakenteen. Islam haluaa poistaa juurineen päivineen sellaiset hirvittävät rikokset.

Islamin laki on säätänyt kaikki nämä rajoitukset estääkseen ihmistä luokkaamsta toisten oikeutta. Islam ei halua, että ihmisestä tulee niin itsekeskeinen, että hän saavuttaakseen joitakin mieltään ja ruumistaan houkuttelevia asioita, häpeämättömästi hyökkää toisten ihmisten oikeuksien kimppuun ja loukkaa moraalikäsitteitä. Se ei myöskään salli hänen tuhota toisten etuja omien henkilökohtaisten oikeuksiensa saavuttamiseksi. Islamin laki säätelee elämään siten, että saavutettaisiin hyvinvointi jokaiselle ja kaikille. Mutta muutamat kielteiset rajoitukset eivät riitä inhimillisen hyvinvoinnin ja sivistyksellisen edistymisen saavuttamiseen. Todella rauhanaomisessa ja menestyksekkäässä yhteiskunnassa ihmisten tulisi ei vain olla loukkaamatta toisten oikeuksia ja vahingoittamasta heidän etujaan, vaan myös toimia myönteisessä yhteistyössä toistensa kanssa ja luoda sellaiset keskinäiset suhteet ja sosiaaliset laitokset, jotka edesauttavat kaikkien hyvinvointia ja edesauttavat ihanteellisen inhimillisen yhteiskunnan vakiinnuttamista. *Shari'ah* opastaa meitä tässäkin

suhteessa. Siksi siomme esittää lyhyen yhteenvedon niistä islamin lain määräyksistä, jotka valaisevat näitä elämän ja yhteiskunnan puolia.

Perhe on ihmisen ensimmäinen kehto. Täällä ihminen saa pääasialliset luonteenpiirteensä. Sellaisena se ei ole vain ihmisen kehto, vaan myös kulttuurin kehto. Siksi meidän aluksi tulisi tutkia *Shari'ah* in perheeseen liittyviä määräyksiä. Perheen muodostavat mies, vaimo ja heidän lapsensa. Islamin perhettä koskevat määräykset ovat erittäin selkeät. se asettaa miehelle vastuun vaimonsa ja lastensa välttämättömien tarpeiden hankkimisesta ja heidän suojelemisestaan kaikissa elämän vaiheissa. Vaimolle se määrää vastuun taloudenpidosta, lasten kasvattamisesta ja kouluttamisesta parhaalla mahdollisella tavalla ja suurimman mahdollisen mukavuuden ja tyytyväisyyden luomisesta miehelleen ja lapsilleen. Lasten velvollisuus on kunnioittaa ja totella vanhempiaan ja, sitten kun he ovat aikuisia, palvella heitä ja huolehtia heidän tarpeistaan. jotta taloudesta tulisi hyvin hoidettu ja hyvän järjestyksen omaava, islam on hyväksynyt seuraavat kaksi toimenpidettä:

(a) Miehelle on annettu perheenpään asema. Mikään laitos ei voi toimia tehokkaasti ellei sillä ole johtajaa. Emme voi kuvitella koulua ilman rehtoria tai kaupunkia ilman hallinnollista johtajaa. Ellei laitosta ole valvomassa ketään, tuloksena on vain kaaos. Jos mies kulkee yhteen suuntaan ja vaimo toiseen, lasten turvallisuus tuhoutuu. jonkun on toimittava perheenpäänä, niin että kuria voidaan ylläpitää ja perheestä tulee ihanteellinen sosiaalinen laitos. Islam antaa tämän aseman miehelle ja tekee täten perheestä kurianalaisen kulttuurin pääyksikön: mallin koko yhteiskunnalle.

(b) Tälle perheenpäälle on annettava lisäksi joitakin vastuunalaisuuksia. Hänen velvollisuutensa on ansaita toimeentulo ja hoitaa kaikki tehtävät, jotka suoritetaan kodin ulkopuolella. Tämä vapauttaa vaimon kaikista talouteen liittyvistä erikoistehtävistä ja siirtää ne aviomiehen kannettavaksi. Hänet vapautetaan kodin ulkopuolisista velvollisuuksista, niin että hän voi käyttää kaiken energiansa taloudenhoiteen ja lasten - kansakunnan tulevien hallintomiesten - kasvatukseen. Naiset on määrätty pysymään kodeissaan ja täyttämään heille määrättyt velvollisuudet. Islam ei halua verottaa heitä kaksinkertaisesti: kasvattaa lapset ja hoitaa talous sekä ansaita toimeentulo ja hoitaa ulkopuoliset tehtävät lisäksi. tämä olisi ilmeistä epäoikeudenmukaisuutta. Siksi islam suorittaa toimivan tehtävänjaon sukupuolten välillä.¹

Mutta tämä ei tarkoita sitä, ettei nainen lainkaan saisi astua kotinsa ulkopuolelle. näin asia ei ole. Hänen sallitaan mennä ulos silloin kun se on tarpeellista. Laki on määriteelty kodin hänen erityiseksi työalueekseen ja korostaa sitä, että naisen tulisi omistautua kotielämän parantamiseen. Ja milloin tahansa hänen on mentävä ulos, hän voi tehdä sen noudatettuaan joitakin muodollisuuksia.

Yleisenä sääntönä on, että perhepiiri laajenee verisukulaisten ja avioliiton kautta sukuun tulleiden välityksellä. Sitoakseen perheen jäsenet yhdeksi kokonaisuudeksi, pitääkseen keskinäiset suhteet läheisinä ja terveinä ja tehdäkseen niistä kaikista tuen, voiman ja tyytyväisyyden lähteitä toisille, islamin laki on laatinut eräitä perustavaa laatua olevia lakeja ja sääntöjä, jotka ilmentävät aikakusien kuluessa kerääntyneitä viisautta. Seuraavassa yhteenvedo niistä:

1. Saatuaan maistaa niitä karvaita seurauksia, mitä tämän osajaon hävittäminen aiheutti, eräät länsimaisetkin ajttelijat puhuvat siihen suuntaan, että naisten tulisi palata koteihinsa. Esitämme tässä kahden johtavan ajttelijan, tri Fulton J. Sheenin ja professori Cyril Joadin

näkökohtia. Tri Sheen kirjoittaa teoksessa *Communism and the Conscience on the West*:
“Perhe-elämän häiriöt Amerikassa ovat vakavampia kuin minään aikaisempana historiallisena kautena. perhe on yhteiskunnan ilmapuntari. Mitä tahansa tavallinen perhe on, sitä on Amerikka; jos tavallinen perhe elää velaksi, niin Amerikka tulee olemaan kansakunta, joka kasaa velkaa kansakunnan velkojen päälle aina suureen romahdukseen asti. Elleivättavallinen aviovaimo ja mies ole uskollisia aviolupauksilleen, silloin Amerikka ei tule pitämään kiinni uskollisuudestaan Atlantin sopimusta kohtaan. Jos rakkauden hedelmät vapaaehtoisesti kielletään, silloin kansakunta kehittää talouspolitiikan, jonka mukaan puuvilla poimitaan raakana, kahvi heitetään mereen ja luonto turmellaan taloudellisen voiton takia. Jos aviomies ja vaimo elävät vain omaa itseään eivätkä toisiaan varten, elleivät he ymmärrä, että heidän henkilökohtaisen onnensa ehtona on molemminpuolisuus, silloin meillä on maa, jossa pääoma ja työvoima riitelevät kuten mies ja vaimo, kumpikin tehden yhteiskunnallisen elämän hedelmättömäksi ja taloudellisen rauhan mahdottomaksi. Jos aviomies tai vaimo antaa ulkopuolisten houkutusten taivutella itsensä pois toisiltaan, silloin meistä tulee kansakunta, johon vieraat filosofiat pääsevät tunkeutumaan, kun kommunismi pyyhkäisee pois peruslojaalisuuden joka tunnettiin isänmaallisuutena. Jos aviomies ja vaimo elävät kuin Jumalaa ei olisi, silloin Amerikan virkamiehet ouhuvat ateismin puolesta hyläten itsenäisyysjulistuksen ja kieltäen kaikki Jumalan melle antamat oikeudet ja vapaudet. Koti ratkaisee millainen kansakunta on. Mitä kotona tapahtuu, tapahtuu pian Kongressissa, Valkoisessa Talossa ja korkeimmasa Oikeudessa. Jokainen maa saa sellaisen hallituksen kuin se ansaitsee. Miten me elämme kotona, siten tulee kansakunat elämään.”

Professori Cyril Joad menee niin pitkälle, että sanoo:

“Uskon, että maailma olisi onnellisempi oaiikka, jos naiset tyytyisivät huolehtimaan kodeistaan ja lapsistaan, vaikka siihen liittyisikin pieni elintason lasku.” (*Variety*, 1. joulukuuta 1952)

1. Avioliitto sellaisten henkilöiden kesken, jotka ovat läheisissä suhteissa toisiinsa luonnostaan sukulsisuuden kautta on kielletty. Sukulaisia, joiden kesken avioliitto on kielletty ovat: äiti ja poika, isä ja tytär, isäpuoli ja tytäpuoli, äitipuoli ja poikapuoli, veli ja sisar, kasvatusveli ja kasvatussisar, setä ja veljentytär, täti (isän tai äidin sisar) ja hänen veljen- tai sisarentytär, eno ja sisarentytär, anoppi ja vävy, appi ja miniä. tämä kiello vahvistaa perhesuhteita ja tekee suhteet näiden sukulaisten välillä ehdottoman puhtaisiksi ja sekoittamattomiksi ja he voivat seurustella keskenään esteettä ja vilpittömästi toisiinsa kiintyneinä.

2. Näiden yllälueteltujen kiellettyjä aviosuhteita koskevien määräysten ulkopuolella avioliittoja voidaan solmia toisilleen sukua olevien perheenjäsenten välillä, niin että sellaiset liitot liittävätkin perheet yhä lähemmäs toisiaan. Aviosuhteet kahden perheen välillä, jotka liittyvät vapaasti toisiinsa ja tästä syystä tuntevat toistensa tavat, tottumukset ja perinteet, ovat yleensä onnistuneita. Tästä syystä *Sahri'ah* ei vain salli niitä, vaan suosii ja antaa etusijan sukua olevien perheiden välisille aviosuhteille täysin vieraisiin verrattuna (vaikka sellaiset suhteet eivät ole kiellettyjä).

3. Sukua olevien perheiden ryhmässä rikkaat ja köyhät, varakkaat ja varattomat elävät rinnakkain. Islamin periaate on, että miehen sukulaisilla on suurin oikeus häneen. Kunnioitusta sukulaisten välistä sidettä kohtaan kutsutaan nimellä *sila-i-rehm*. Muslimit määrätään kunnioittamaan tätä sidettä kaikin mahdollisin tavoin. Epälojaalisuus sukulaisia

kohtaan ja heidän oikeuksiensa polkeminen on suuri synti ja Jumala paheksuu sitä. Jos sukulaisesta tulee köyhä tai häntä painaa jokin huoli, hänen rikkaiden ja hyvinvoivien sukulaistensa velvollisuus on auttaa häntä. *Zakat* iin ja muihin hyväntekeväisyyden muotoihin liittyy sukulaisten oikeuksia koskevia määräyksiä.

4. Perintölaki on muotoiltu siten islamissa, että vainajan jättämää omaisuutta ei voida keskittää yhteen paikkaan. Se jaetaan sellaisella tavalla, että kaikki läheiset sukulaiset saavat osansa. Poika, tytär, vaimo, aviomies, isä, äiti, veli ja sisar ovat lähimmät sukulaiset ja heidän perintöosuutensa tulee ensimmäiseksi. He saavat etusijan. Siinä tapauksessa, että näitä läheisiä sukulaisia ei ole, osuudet annetaan seuraavaksi lähimmille. täten ihmisen kuoleman jälkeen hänen omaisuutensa jaetaan hänen sukulaistensa kesken ja kapitalistinen rikkauten keksittyminen saa kohtalokkaan iskun. Tämä islamin laki on ainutlaatuisen erinomainen ja muut kansakunat alkavat ottaa oppia siitä. Mutta on murheellisen ironista, että muslimit itse eivät ole täysin selvillä kumouksellisista mahdollisuuksista ja tietämättömydessään jotkut hiestä jopa valttavat sitä käytännössä. Suurissa osissa Indo-Pakostanin aluetta tyttäriltä ryöstetään heidän perintöoikeutensa, mikä on ilmeistä epäoikeudenmukaisuutta ja Koraanin selkeiden määräysten karkeaa loukkaamista.

Perheen ja siihen liittyvien henkilöiden jälkeen tulevat ihmisen suhteet ystäviinsä, naapureihinsa, oman paikkakuntansa, kylänsä tai kaupunkinsa asukkaisiin sekä ihmisiin, joiden kanssa hän on jatkuvassa kosketuksessa. Islam tunnustaa nämä suhteet ja määrää muslimin kohtelevaan heitä kaikkia rehellisesti, totuudenmukaisesti, puolueettomasti ja kohteliaasti. Se kehottaa uskovaisia ottamaan huomioon toiste tunteet, välttämään siivotonta tai loukkavaa kielenkäyttöä, auttamaan toinen toistaan, huolehtimaan sairaista, avustamaan puutteenalaisia, auttamaan tarvitsevia ja vammaisia, osoittamaan myötätuntoa huolten vaivaamille, huolehtimaan orvoista ja leskistä, ruokkimaan nälkäisiä, pukemaan niitä, joilta puuttuu vaatteita ja auttamaan työttömiä samaan töitä. Islam sanoo, että Jumala on antanut teille rikkautta, älkää tuhlatko sitä yllimmäseen kevytmielisyyteen. Se kieltää kulta-ja -----
SIVU PUUTTUU

1. Kansakunnan moraalien säilyttämiseksi ja yhteiskunnan tervelinjaisen kehityksen takaamiseksi kummankin sukupuolen vapaa sekoittuminen on kielletty. Islam suorittaa tehokkaan tehtäväjaon sukupuolten kesken ja määrää kummallsekin omat toiminta-alueensa. Naisten tulaa pääasiassa omistautua taloudenhoitoon kodeissaan ja miesten hoitaa tehtäviään sosiaalekonomisilla aloilla. Lähimmään sukulaispiirin, jonka kesken avioliitot ovat kiellettyjä, ulkopuolella naisia ja miehiä on kielletty sekoittumasta ja jos heiotettava yhteyttä toisiinsa, sen on oltava *purdah*. Kun naisten on lähettävä ulos kodeistaan, heidän tulee käyttää yksinkertaista asua ja esiintyä asianmukaisesti hunnutettuina. Vain välttämättömyyden pakosta he saavat poistaa huntunsa ja silloinkin heidän tulee hunnutautua heti, kun välttämättömyys on ohi. Tämän lisäksi miehiä on pyydetty pitämään katseensa maahna luotuna ja välttämään katsomasta naisia. Ja jos joku vahingossa sattuu katsomaan naista, hänen on heit käännettävä katseensa muualle. On väärin yrittää katsella heitä ja vielä väemmän on yrittää etsiä heidän seuraansa. Sekä miesten että naisten velvollisuus on huolehtia henkilökohtaisesta moraalisuudestaan ja puhdistaa sielunsa kaikista epäpuhtauksista. Avioliitto on seksuaalisten suhteiden oikea muoto eikä kenenkään tule ylittää tätä rajaa tai edes ajatella mitään seksuaalista vapauksia; ihmisen ajatukset ja mielikuvitus on puhdistettava sellaisista turmeltuneista ideoista.

2. Samasta syystä on määrätty, että ihmisten on aina käytettävä soveliasta asua eikä kukaan mies saa paljastaa vartaloon polvesta napaan, eikä kukaan nainen mitään osaa vartalostaan

kasvoja ja käsiä lukuunottamatta kenellekään muulle kuin miehelleen, miten läheisiä henkilöistä sitten onkin kysymys. Tätä kutsutaan nimellä *satr* (peittäminen) ja näiden ruumiinosien pitäminen peitettyinä on jokaisen miehen ja naisen uskonnollinen velvollisuus. Tämän määräyksen avulla islamin haluaa kehittää seuraajissaan syvää vaatimattomuuden ja puhtauden henkeä ja tukahduttaa kaikki kainostelemattomuuden ja moraalisen poikkeavuuden muodot.

3. Islam ei hyväksy sellaisia ajavietteitä, huvituksia ja virkistystä, joilla on taipumus stimuloida aistillisia intohimoja ja tehdä tyhjäksi moraalin lait. Sellaiset huvitukset ovat pelkkää ajan, rahan ja energian haaskausta ja ne tuhoavat yhteiskunnan moraalin säikeet. Virkistäytyminen sinänsä on tietysti tarpeen. Se toimii toimintakyvyn kannustimena ja elämän ja seikkailun henkenä. Se on yhtä tärkeätä elämälle kuin vesi ja ilma; varsinkin kovan työn jälkeen ihminen kaipaa lepoa ja virkistystä. Mutta virkistäytymisen tulee olla sellaista, että se piristää mieltä ja elävöittää henkeä eikä sellaista, että se tukahduttaa hivistukset, joissa tuhannet ihmiset ovat todistamassa turmeltuneita rikoskohtauksia ja moraalittomuutta ovat terveen virkistäytymisen täydellinen vastakohta. Vaikka ne voivat vaikuttaa aisteja tyydyttävästi, niiden vaikutus ihmisen mielentilaan ja moraalisiin on kammottava. Ne pilaavat ihmisten tavat ja moraalin, eikä niillä ole mitään sijaa islamilaisessa yhteiskunnassa ja kulttuurissa.

4. Kansan yksimielisyyden ja silidaarisuuden turvaamiseksi ja hyvinvoinnin ja menestyksen saavuttamiseksi muslimiyhteisössä uskovaisia kehoitetaan välttämään keskinäistä vihamielisyyttä, sosiaalista eripuraisuutta ja kaikkea lahkolaisuutta. Heitä on neuvottu sopimaan riitansa ja erimielisyytensä Koraanissa ja Sunnassa neuvotulla tavalla. Ja jos osapuolet eivät pääse sovintoon, heidän tulisi haudata erimielisyytensä Allahin nimeen ja jättää ratkaisun tekemisen Hänen haltuunsa. Yhteistä kansallista hyvinvointia koskevissa kysymyksissä heidän tulee auttaa toisiaan, välttää riidanhaastamista, totella johtajiaan ja välttää energian haaskaamista vähäpätöisistä asioista riitelemiseen. Sellaiset riidat ja erimielisyydet ovat häpeäksi muslimiyhteisölle ja aiheuttavat kansallista heikkenemistä, joten ne on tukahdutettava mihin hintaan tahansa.

5. Islam pitää tietoa ja tieteitä ihmiskunnan yhteisenä perintönä ja muslimilla on täydellinen vapaus oppia niitä ja niiden sovellutusta käytäntöön mistä tahansa lähteistä. Mutta mitä tulee kulttuuriin ja elämäntapaan, islam kieltää heitä metkimästä muiden kansojen elintapoja. Jäljittelemisen psykologia viittaa siihen, että se on lähtöisin alemmuudentunteesta ja alennustilasta ja se johtaa pettyneeseen ja tappiontuntuiseen mielenlaatuun. Muiden sivistyksen matkimisella on hyvin tuhoisat vaikutukset kansakuntaan; sen sisäinen elinkelpoisuus tuhoutuu, näkökyky hämärtyy, arvostelukyky heikkenee, alemmuuskompleksi vltata sen ja vähitellen, mutta varmasti kaikki kulttuurin lähteet kuluvat loppuun. Tästä syystä Pyhä Profeetta (rauha hänelle) on ehdottoman jyrkästi kieltänyt muslimeja omaksumasta ei-muslimien kulttuuria ja elämäntapaa. Kansakunnan voima ei ole sen pukeutumisessa, etiketeissä tai taiteissa; sen voima ja kasvu ovat oikeiden tietojen, tieteen, kurinalaisuuden, organisaation ja toimintakyvyn tuloksia. Jos haluamme ottaa oppia toisilta, ottakaamme oppia heidän toimintahaluistaan ja sosiaalisesta kuristaan, käyttäkäämme hyväksemme heidän tietojaan ja teknisiä saavutuksiaan älkäämme nojautuko taiteisiin, jotka levittävät sivistyksellistä orjuutta ja kansallista alemmuudentunnetta. Muslimeja on kehoitettu olemaan varuillaan sellaisia vaikutteita vastaan.

Nyt tulemme muslimien suhteeseen ei-muslimeihin. Ollessaan heidän kanssaan tekemisissä

uskovaisia neuvotaan osoittamaan suvaitsevaisuutta ja välttämään ahdasmielisyyttä. Heitä kielletään herjaamasta heidän uskonnollisia johtajiaan tai pyhimyksiään ja puhumasta niistä pahaa tai sanomasta mitään loukkaavaa heidän uskonoonstaan. Heitä neuvotaan välttämään tarpeettomia erimielsyyksiä heidän kanssaan ja elämään rauhassa ja ystävyydessä. Mikäli ei-muslimit omaksuvat rauhanomaisen ja sovinnollisen asenteen muslimiejiä kohtaan eivätkä loukkaa heidän aluettaan tai muita oikeuksia, heidän tulee myös pitää yllä sopuisia ja ystävällisiä suhteita heihin ja kohdella heitä rehellisesti ja oikeudenmukaisesti. Uskontomme suorastaan määrää, että meillä tulee olla enemmän inhimillistä myötätuntoa ja kohteliaisuutta kuin muilla ihmisillä ja että miedän tulee käyttäytyä mitä jaloimmalla ja vaatimattomalla tavalla. Huonot tavat, muono käytös, sorto, riidanhalu ja ahdasmielisyyys ovat vastoin islamin koko henkeä. Muslimi syntyy maailmaan tullakseen hyvyden, jalouden ja inhimillisyyden eläväksi vertauskuvaksi. Hänen tulee voittaa ihmisten sydämet puolelleen luonteensa ja esimerkinsä avulla. Vasta silloin hänestä tulee islamin todellinen lähettäjä.

4. KAIKKIEN LUOTUJEN OIKEUDET

Nyt tulemme viimeiseen oikeuksien ryhmään. Jumala on kunnioittanut ihmistä antamalla ylimmän vallan lukemattomiin luotuihinsa. Hänelle on kaikki valmiiksi varattuna. Hänelle on annettu voimat alistaa ne ja panna ne työskentelemään omien tarkoitustensa hyväksi. Tämä ylhäinen asema antaa ihmiselle vallan niihin ja hänellä on oikeus käyttää niitä haluamallaan tavalla. Mutta tämä ei merkitse sitä, että Jumala olisi antanut hänelle rajoittamattoman vapauden. Islam sanoo, että muilla luoduilla on tiettyjä oikeuksia ihmisen suhteen. Ne ovat: hänen ei tule tuhota niitä hyödyttömiin yrityksiin eikä satuttaa niitä tarpeettomasti tai vahingoittaa niitä. Kun hän käyttää niitä palvelukseen, hänen tulee aiheuttaa niille mahdollisimman vähän vahinkoa ja käyttää parhaita ja vähiten kipua tuottavia menetelmiä käsitellessään niitä.

Islamin laki sisältää monia näitä oikeuksia koskevia määräyksiä. Meidän sallitaan esimerkiksi teurastaa eläimiä ravinnoksemme, mutta meitä kielletään tappamasta niitä pelkän hovin tai urheilun vuoksi ja riistämästä niiltä henkeä ellei se ole tarpeellista. Niiden teurastamista varten on määrätty menetelmäksi *zab*, paras mahdollinen menetelmä lihan saamiseksi eläimestä. Muut menetelmät ovat joko tuskallisempia tai pilaavat lihan ja tuhoavat joitakin sen hyödyllisistä ominaisuuksista. Islam välttää molemmat vaikeudet ja ehdottaa menetelmää, joka toisaalta on vähemmän tuskallinen eläimille ja toisaalta säilyttää lihan kaikki terveelliset ja hyödylliset ominaisuudet. Samoin islam pitää hirvittävänä eläimen tappamista siten, että se kärsii jatkuvaa tuskaa. Islam sallii vaarallisten ja myrkyllisten eläinten ja petoeläinten tappamisen, sillä se pitää ihmisen elämää arvokkampana kuin niiden elämää. Mutta tässäkin yhteydessä se ei salli niiden tappamista siten, että niiden kärsimyksiä pidennetään.

Mitä tulee kuormaeläimiin, joita käytetään ratsastukseen ja kuljetuksiin, islam kieltää ehdottomasti ihmistä pitämästä niitä nälässä, teettämästä liian kovaa työtä ja lyömästä niitä julmasti. Lintujen pyydystämistä ja vangitsemista häkkeihin ilman mitään tarkoitusta pidetään vastenmielesenä. Tämä ei koske vain eläimiä. islam ei hyväksy edes tarkoituksetonta puiden ja pensaiden kaatamista. Ihminen saa käyttää niiden hedelmiä ja muita tuotteita, mutta hänellä ei ole oikeutta tuhota niitä. Kasveissa on kuitenkin elämää, mutta islam ei salli edes elottomien asioiden tuhlaamista, jopa niin, että se paheksuu veden juoksuttamista turhaan. Sen tunnustettuna tarkoituksena on välttää tuhlausta kaikissa mahdollisissa muodoissa ja käyttää kaikkia voimavaroja - eläviä ja elottomia - parhaalla

mahdollisella tavalla hyväksi.

Shari'ah: yleismaailmallinen ja ikuinen laki

Edellisillä sivuilla olemme esittäneet lyhyen yhteenvedon islamin laista - laista, jonka Profeetta Muhammed (rauha hänelle) toimitti ihmiskunnalle kaikiksi tuleviksi ajoiksi. Tämä laki ei myönnä ihmisten välillä olevan mitään muita eroja kuin uskoa ja uskontoa koskevia. Sellaiset uskonnolliset ja yhteiskunnalliset järjestelmät, poliittiset ja sivistykselliset ideologiat, jotka erottelevat ihmiset rodun, maan tai värin perusteella, eivät voi koskaan muodostua yleismaailmalliseksi uskoksi tai koko maailman ideologiaksi siitä yksinkertaisesta syystä, että johonkin rotuun kuuluva ei voi muuttua toiseen rotuun kuuluvaksi, jossakin maassa syntynyt ei voi repiä irti juuriaan siitä paikasta eikä koko maailma voi tiivistyä yhteen maahan eikä mustaihoisen, kiinalaisen tai valkoihoisen väriä voida muuttaa. Sellaisten ideologioiden ja yhteiskunnallisten järjestelmien on jäätävä käsittämään yhtä rotua, maata tai yhteisöä. Ne ovat pakostakin rajoitettuja, kapeita ja kansallismielisiä eikä niistä voi tulla yleismaailmallisia. Islam taas on yleismaailmallinen ideologia. kuka tahansa joka julistaa uskovansa *La ilaha illallah Muhammad-ur-Rasullullah* (Ei ole muuta Jumalaa kuin Allah ja Muhammed on Hänen profeettansa) astuu islamin helmoihin ja hänellä on samat oikeudet kuin muillakin muslimeilla. Islam ei erottele ihmisiä rodun, maan, värin, kielen tai muun sen kaltaisen perusteella. Se vetoaa koko ihmiskuntaan eikä hyväksy ahdasmielistä rotusyrjintää.

Tämä laki on myös ikuinen. se ei perustu minkään tietyn kansan tapoihin tai perinteisiin eikä sitä ole tarkoitettu jotakin tiettyä ihmisen historian kautta varten. Se perustuu samoille luonnon periaatteille, joilla ihminen luotiin. Ja samoin kuin tuo luonto pysyy muuttumattomana kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa, sen väärentämättömiin periaatteisiin perustuva laki soveltuu kaikkiin aikakausiin ja kaikkiin olosuhteisiin. Ja tämä yleismaailmallinen ja ikuinen uskonto on *islam* .